

Lis Ohtears

Zúzmará

Lis Ohtears – Zúzmara

©Lis Ohtears 2020

Szerkesztő:

Hajdú Nikoletta

Borító:

Book Dreams Kiadó Kft.

Kép forrása:

Abiad Almahdi Ádám

Felelős kiadó:

Book Dreams Kiadó

www.bookdreamskiado.hu

Cím: 2230 Gyömrő, Szent Imre u. 58.

Email: info@bookdreamskiado.hu

Tel: +3620/461-0685

ISBN:

Book
dreams

Minden jog fenntartva!

Anyunak és a tesómnak, akik nem szeretnek olvasni.

Első fejezet

Rime gyűlölte a falut és a benne élőket. Próbált érzelemmentes maradni, hiszen ez volt a legjobb módja annak, hogy ne ártson senkinek, de ezt az egyet egyszerűen nem volt képes kiölni magából. Bármennyire is gyűlölte őket, nem kívánta a vesztüket. Legalábbis legtöbbször nem. Talán valóban vele volt a gond, hiszen az ő születése előtt a falu egészen kellemes hely lehetett. Az anyja történeteiben legalábbis az volt. Rime szerette elképzelni, hogy azok az idők visszatérnek és elfogadják őt, de tudta, hogy minderre hiába várna.

Elszigetelt kis közösség volt, mely a hegyekben húzódott. Több napi járásra volt a legközelebbi település. A faházikók szorosan egymás mellett sorakoztak, a főtéren csupán pár üzlet helyezkedett el és egy apró kút, ahonnan mindenki beszerezhette az ivóvizet. Nagyrészt favágásból és vadászatból éltek. Nem voltak túl sokan, mindössze pár

százan és mind jól ismerték egymást. Rime azonban kivétel volt, hiszen nem csak ő utálta a falu lakóit, hanem azok is őt.

Nem mindig volt ez így... Vagyis a közösség sosem szívelte a lányt, de Rime csak pár éve ábrándult ki végérvényesen belőlük. Míg az anyja élt, legalább fenntartottak egy bizonyos látszatot.

A lány összefonta mellkasa előtt a karját, majd az ablaküvegre lehelt, és ujjával egy virágot rajzolt rá. Élete során nem sok virággal találkozott, hiszen a hegyekben szinte mindig örök tél uralkodott. Zord vidék volt, ahol mindenért meg kellett küzdeni. Főleg neki, hiszen senki sem akarta segíteni a Jég Lady-t.

Igazából nem is érdekelte mindez. Kinek kell a falu és a kedvességük? Neki aztán nem. Ráadásul hamarosan úgyis elmegy.

Kirázta a hideg, egész testét átjárta a csípős fagy. Karját ellepte a már oly' ismerős libabőr. Fázott, mindig fázott. Ajkai most egészen sötétkékek lettek, ám ez az ő esetében természetes volt. Mély levegőt vett. Észrevette, hogy az egyik farakás mögött gyerekek bujkáltak.

Már megint kezdik – gondolta.

Újra megrongálnák az otthonát. Az otthon, amelyben az édesanyja felnevelte, a helyet, amit leginkább ismert és ami a legkedvesebb volt a számára. Legutóbb is két napba telt mire mindenholnan letakarította, amit csináltak. Nem számított. Már csak ezt a napot kellett kibírnia, aztán örökre megszabadul a lenéző és óvatos tekintetektől.

Rime gyerekkorában nem értette, hogy ő miért más,

mint a többiek. A szülők miért féltik tőle a gyerekeiket? A gyerekek miért bántják őt? Amikor rákérdezett az anyjánál ő szomorkásan mosolygott, és egy ideig nem is árulta el neki az igazságot. Mindenféle kifogásokat talált ki, amelyeket a gyermeki elme elfogadhatónak talált. Rime azonban hamar rájött mindeerre és mindössze nyolcévesen kikövetelte az anyjától a választ.

A lány még tisztán emlékezett arra a pillanatra.

Az édesanyja épp levest készített, finom illatok lengték körbe az apró házikót. A kérdés hallatán megfordult, arcára újra szomorú mosoly kúszott és megtörölgette a kezét. Leguggolt a gyermekéhez, aki akkor még oly aprócska volt. Az asszony az arcára simította tenyerét, a kislány pedig belesimult az érintésbe. Rime elégedett volt az életével és nem tartotta szükségesnek, hogy rengeteg játéka, vagy nagy szobája legyen. Csakhogy a falusiak viselkedése zavarta és nem tudta mire vélni.

– Édes, drága kislányom – suttozta a nő. – Én szépségem. – mosolygott és közelebb hajolva pusztit nyomott Rime homlokára. – Te különleges vagy – kezdte. – A különleges emberekből nagyon kevés létezik – sóhajtott. – A többi ember nem szereti, ha valaki más, mint ők. Félnek tőlük.

– Mitől félnek? – kérdezte Rime, jégkék szemével nagyokat pislogott. Nem igazán értette, amit az anyja mondott. Merthogy benne semmi félelmetes nem volt.

– Félnek az ismeretlentől – suttozta. – Tudod, már a puszta külsőd más és ez megzavarja őket.

A gyerek végignézett magán. Haja fehér volt, akár a hó.

Másnak is van febér haja – gondolta.

Például fura Margot asszonyságnak, aki folyton kiabál utánuk az utcán. Akkoriban még nem értette, hogy a fiatal lányoknak, nőknek nem szokott ilyen árnyalatban pompázni a hajzuhataguk. Bőre is sápadt, színtelen volt, ajkai pedig gyakran elkékültek. Ez sem volt éppen természetes, hiszen a többi lány szája mindig rózsaszínűen csillogott. Az arca pedig sosem pirult ki, sosem vette fel azt a bájos piros színt, melyet úgy irigyelt.

– Bárcsak rád hasonlítanék – mondta szomorkásan az ujjait tördelve. Ha ő volt a hóvihár, akkor az édesanyja a lány tavaszi szellő, akinek haja méz-szőke, szeme világoszöld és bőre karamell színű. Rime mindig is úgy érezte, hogy az anyukájánál szebbet még nem hordott hátán a föld. Bizonyára az apja is így gondolhatta, amikor megmentette az életét. Hatalmas hóvihár tombolt aznap, amikor az anyja kimerészkedett az erdőbe, mindez amúgy is kockázatos volt, de vihar idején különösképpen. A faluban sok volt a beteg és a nő gyógynövényeket szeretett volna gyűjteni, ugyanis nagy szükség volt rájuk. Ha a férfi nem talál rá, akkor életét vesztené volna. Rime sosem ismerte az apját, a férfit, akitől a külsejét örökölte és aki a Jég népének egyike volt. A faluban démonoknak tartották a Jég népét, akik asszonyokat és férfiakat csábítanak. Csodálatos, angyal külsejű lényeknek írták le őket, akik akkor mutatják meg démoni oldalukat, amikor a gyanútlan áldozat nem várná. Rémmesék szóltak róluk, melyek végén a szerencsétlenre, akik a markukba akadt, mindig a biztos halál várt. Rime anyja egészen másképpen mesélte. Ám a

faluban élők semmit sem hittek el abból, amit a nő mondott. Megbélyegezték és azt mondták, hogy egy szörnyeteget hordoz a szíve alatt.

– Dehogy – szólt erélyesebben az anyja. – Hiszen meseszép vagy.

Rime nem értett egyet, durcásan elhúzta a száját, de inkább nem firtatta a dolgot.

– Csupán a külsőm miatt tartanak tőlem? – érdeklődött tovább a kislány. – Bekenhetném az arcomat málnával, akkor nem lesz ilyen fehér – vigyorgott.

Az anyja nevetett és megfogta a gyerek kezét, majd megrázta a fejét.

– Szerintem ne kenjük össze az arcodat – gondolkodott el, mint aki a szavakat keresi. – Nem csupán a külsőd rémiszti meg őket. Nagy erő birtokában vagy, amelyet gonosz célokra is tudnál használni.

Igen... Rime a puszta gondolatával hóvihart tudott szítani. Amikor a többi gyerek bántotta őt, oly elkeseredett és szomorú volt. Nem szeretett volna bajt, de mégis bekövetkezett. Fagy és hó érkezett. Sok állat elpusztult, még néhány embernek is baja esett. Mindenki őt okolta és igazuk is volt, de az senkit sem érdekelt, hogy a lányt bántották és fiatalokra miatt nem bírta uralni az erejét, szándékosan pedig soha nem tett volna hasonlót. Az évek során megtanulta kordában tartani az érzelmeit, ez volt a kulcsa annak, hogy nagyjából megtudja fékezni a benne hullámozó mágiát. Mondhatjuk akár azt is, hogy szívét jéggé dermedtette, hogy ne érhesse bántódás. Csakhogy a jég törékeny. Anyja halála után amúgy sem maradt kit szeretnie

és mi értelme a szívnek, ha nincs kiért dobognia?

– De én nem vagyok gonosz.

– Tudom, és előbb-utóbb ezt ők is belátják.

– Miért kell bizonygatnom? – ráncolta a homlokát a kislány.

– Nem kell bizonygatnod kislányom. Legalábbis azoknak nem, akik igazán fontosak. Ők elfogadnak majd úgy, ahogy vagy.

Rime lehunyta a szemét, elfordult az ablaktól és a kandalló melletti székhez lépett. Tudta, hogy hiányozni fog neki a ház. Ez volt a menedéke.

Végigsimított a széken heverő ruhán és arra gondolt, mennyire gyűlöli a fehér színt. Ennek az volt az oka, hogy Jég népének tagjai szinte mindig ezt a színt viselték vagy ehhez hasonló halvány és színtelen árnyalatokat. Rime nem akart ebben is rájuk hasonlítani, ha már egyéb külsőségeken nem változtathatott. Csakhogy éppen ezért készítették a falusiak másnapra ezt a holmit neki, mert ők csupán a Jég népének egy tagját látták benne. Meg kellett hagyni, a nők kitettek magukért és még soha nem látott az előtte heverő anyagnál szebbet. Szemét végigjáratta az aprólékos hímzések tömkelegén, majd ujját óvatosan végighúzta a puha szőrmén és lágy esésű paláston.

Újra az ablak felé fordult és bár nem láthatta, de tudta, hogy nagy volt a nyüzsgés a főtéren, valószínűleg már az ételek nagy részét is elkészítették az ünnepségre.

A lány félig nevetve, félig csalódottan felhorkantott. Őt elviszik, a falu pedig ünnepel. Ő retteg, míg a falu boldog.

Lehunyta a szemét és csitítgatni kezdte magát, mielőtt

az érzelmei túl intenzívekké válhattak volna. Tudta, hogy a negatív érzések a legveszélyesebbek.

Nem tagadhatta, hogy félt az ismeretlentől, hiszen ez volt az egyetlen dolog, amire az anyjától nem kaphatott választ és mástól sem; Mi van a palotában?

– Senki sem tudja – mondta a nő megigazítva a haját. – De tudod, hogy nem kötelező menned.

– Igen, tudom – mosolygott a fiatal lány.

Ám most már kötelező volt mennie. Akkoriban volt választása, az anyjával maradhatott volna. Most azonban nem volt más mód, mint felszállni a szánra. A falu lakói nem hagytak neki más lehetőséget.

A palota már régóta a hegy tetején állt, már Rime születése előtt is ott magasodott. Sok történetet hallott már róla. Valaki azt híresztelte, hogy a lakók már rég elhagyták a helyet, ugyanis kevés szórakozás akadt ott nekik, de senki sem volt elég bátor, hogy megbizonyosodjon minderről. Mások azt állították egy egész hadsereg lakik a falain belül és a közelben ólálkodókat kegyetlenül kivégzik.

Akár meg is szökhetnék – gondolta Rime.

De ugyan hova mehetett volna? Sóhajtva átemelte a fehér alsó szoknyát a feje felett. Most már kár volt ilyesmiken törnie a fejét.

Megigazgatta az anyagot, majd a tükör elé lépett. Utolsó simításként a hajába illesztette a fejdísz. Készen állt, hogy elhagyja a falut.

A szán másnap kora reggel érkezett. Két hófehér paripa állt előtte, igazi vad szépségek voltak. Senkit sem engedtek a közelükbe, ha valaki mégis megpróbálta, dühösen

felágaskodtak és prüsszöltek. Csakis egy valaki miatt érkeztek.

A falu népe sorfalat állva figyelte, ahogy a lány a szánhoz közeledett. Dobok halk moraját hallotta a háttérből. Rime talpa alatt sercegett a frissen hullott hó. Hűvös volt és még a nap sem kelt fel, de senki sem akarta elmulasztani a távozását. Tekintetét lefelé fordította, senkire sem akart ránézni. Próbálta figyelmen kívül hagyni a suttogást, amely a lépteit követte. Ki akarta zárni őket. Többségüknek a nevét sem tudta. Emiatt nem érzett büntudatot, hiszen a falu nagy része az Ő nevét sem tudta – az igazi nevét, amelyet az anyjától kapott. Mindig csak Jégkirálynőként emlegették.

Nagyot nyelt, amikor már csak pár lépés választotta el a szántól és hirtelen megtorpant, rémült tekintete ide-oda járt. Vajon ha könyörögni kezdene, megengednék-e, hogy maradjon? A válla felett hátrapillantott a mögötte álló tömegre, arcukról sem sajnálatot, sem együttérzést nem lehetett leolvasni.

Veszett ügy - gondolta a lány.

Újra elindult, ám kicsit lassabban, mintha ezzel elodázhathatná az elkerülhetetlent. Minden lépést nehezen tett meg és már a lovak is türelmetlenkedtek. Végül Rime bármennyire is húzta az időt a szánhoz ért. Felemelte a ruhája alját és fellépett, majd helyet foglalt a széles ülésen.

– Hát ennyi volt – suttogta oly' halkán, hogy azt senki sem hallhatta.

A két jószág hihetetlen gyorsasággal indult útnak. A lány háta nekicsapódott az ülésnek és meg kellett

kapaszkodnia. Rövidesen kiértek a faluból és máris a hegy felé tartottak. A lovak könnyedén szelték a vastag hótakarót, mintha csak repültek volna. Rime biztos volt benne, hogy nem lehettek valódiak. Úgy vélte, hogy mágia hozta létre őket. Összekuporodott, karjaival átölelte magát. Az éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludt. Az idejét azzal töltötte, hogy aggodalmaskodott, majd a holmiját pakolgatta. Nem tudta, hogy mit rakjon el. Bepakolt az utazótáskájába, majd kipakolt belőle. Végül az egész holmit a kunyhóban hagyta. Úgy gondolta, úgysem lesz szüksége olyasmire, ami a régi életére emlékezteti. Egyedül az anyja nyakláncát vitte magával.

Rime csak nézte az egyre közeledő, szikrázó épületet. Szeme minduntalan egyre hosszabb ideig maradt csukva. A fáradtság kezdte maga alá gyűrni, ő pedig nem küzdött ellene tovább.

Holnap hajnalban már a palotában lesz.

A lány tudta, hogy álmodik. Biztos volt benne, hiszen egy évvel ezelőtti emlék rémlett fel számára. Már régóta nem tapasztalt hasonlót. Mi több, jó ideje nem emlékezett az álmaira. Ezúttal sem volt ínyére a dolog, jobb szerette, ha a tolakodó emlékek ott maradtak, ahova valók, az elméje legmélyebb zugában.

Ez volt az egyik legrosszabb a lidércnyomások közül és sokszor visszatért, egyszerűen nem tudott tőle szabadulni. Az édesanyját még csak pár napja vesztette el és neki nem engedték, hogy elmenjen a temetésére. A sarokban

gubbasztott és sírt, annyira sírt, hogy alig kapott levegőt. Senki nem akarta megvigasztalni, senkit sem érdekelt, hogy gyászol. Miért is akarna egy ilyen közösség tagja lenni? Jobb lesz neki a palota magánya.

Soha többé nem akarta annyira kiszolgáltatottnak és magányosnak érezni magát. Nem fogja hagyni, hogy ez újra megtörténjen. Ha kell jéggé fagyasztja a saját szívét.

Második fejezet

A folyosó sötét és kihalt volt. Cipője koppanásai visszhangot vertek az üres falak között. A palotára amúgy sem mondhatta senki, hogy otthonos lenne, de abban a percben kísértetiesen hatott. Éjszaka volt a legrémisztőbb, hiszen a huzatos folyosókon ismeretlen zajokat lehetett felfedezni és az ember önkéntelenül is arra következtetett, hogy a megközelíthetetlen és romos helyiségekből érkezik, mintha a falak között egy szörnyeteg szuszogna.

Rime azonban nem félt. Számára ez a hely sokkal inkább tűnt biztonságosnak, mint az előző otthona. Még úgy sem rettegett, hogy csupán egyetlen fényforrása volt, a kezében tartott gyertya lángja.

Kint az egyik faág az ablaküveghez koccant, amire Rime megtorpant és a hang irányába fordult. Láttá az üvegről visszatükröződő arcát. Úgy festett, akár egy szellem.

Már napok óta vihar tombolt. Az ablak széleit jégvirág fedte. Szokatlanul hűvös volt az éjszaka.

– Már megint egyedül kóricálunk az éjszaka közepén? –
jött hirtelen egy hang a háta mögül. A lány azon nyomban
megfordult, mire a gyertya fénye kialudt a gyors mozdulat
következtében. Rime nagyokat pislogott, hogy
hozzászokjon a szeme a sötéthez.

– Te pedig megint utánam lopakodsz? – sziszegte
dühösen.

Gyűlölte, ha a fiatal fiú ráijesztett és ez kifejezetten
gyakran megtörtént. Hirtelen fény villant és a fiú arca
megjelent az övé előtt. Csak centik választották el
egymástól az orrukat. Blaze szemében vidámság csillogott
és játékosan megemelte párszor a szemöldökét. Ajka
mosolyra húzódott, amelyet Rime szívesen levakart volna.
Nem értette, hogy lehet valaki mindig vidám, pedig Blaze-
t még soha nem látta másnak. A fiú olyan volt, amilyen ő
soha nem lesz – optimista, derűlátó, mindenkiben a jót
látta.

– Nem lopakodtam. Nagyon el voltál gondolkodva –
suttogta Blaze hátrébb húzódva.

Rime csípőre tette szabad kezét és felnézett a másik
arcára. A fiú két esztendővel fiatalabb volt nála, ám ez nem
látszott rajta, jóval magasabb volt és széles vállú.

– Szerintem mi ketten másként értelmezzük a
lopakodni szót – mondta a lány, amire Blaze a szemét
forgatta.

– A Nagyúr nem azt parancsolta, hogy éjszaka maradj a
szobádban? – váltott témát a fiú vigyorogva.

– Te sem tartod be a parancsait, úgyhogy engem se
oktass ki! – pirított rá a lány ridegen és hátrált egy lépést.

Nem szeretett túl közel lenni másokhoz, Blaze azonban minden adandó alkalmat megragadott, hogy közel férközzön hozzá. Rime hiába szólt rá már többször is, mintha a falnak beszélt volna. A fiú kinyújtotta a kezét és a lány hirtelen összerezsent a gondolattól, hogy esetleg hozzáér. Helyette azonban két ujja közé csippentette a gyertya kanócat, mire az újra életre kelt és vidáman fénylett. Ügyes és hasznos kis trükk volt, ami szinte semmiféle energiát nem emésztett fel. Rime is tudott hasonlót, de az övé nem volt túl praktikus. Sőt, lényegében semmire sem volt jó. A lángocska Blaze irányába nyúlt, mintha érző lény lenne. Mintha érezte volna, hogy a fiú hozta létre. Blaze mosolyogva figyelte művét, majd aranszínű szemét felemelte és foglyul ejtette Rime tekintetét. Írisze már az első találkozásukkor lenyűgözte a fiatal lányt. Olyan volt, mint az olvasztott arany. Megmagyarázhatatlan ragyogás és melegség áradt belőle. Rime tudta, hogy veszélyes. Nem úgy, mint egy harcos vagy vadász. Annál sokkal rosszabb.

– Köszönöm. Bár eleve nem alszik ki, ha nem ijesztesz rám – mormogta és hátat fordított a másiknak.

A fiút nem lehetett ilyen könnyedén lerázni, Rime mellé szegődött és zsebre vágta a kezét. A lány hangosan sóhajtott, majd mogorva pillantást vetett a társára. A fiú nem zavartatta magát.

– Szóval, hova megyünk? – kérdezte lelkesen.

A lány fagyos pillantást vetett a fiúra.

Mégis ki mondta, hogy együtt mennek? – gondolta dühösen. Semmire sem vágyott jobban, minthogy egyedül lehessen. Éjjel mindig kiosont a szobájából, hogy a könyvtárba

menjen. Régen a faluban szinte nem is olvasott, hiszen nem volt rá lehetősége. A helyieknek volt egy kicsiny könyvtára, de őt nem látták szívesen. Az anyja megtanította neki a betűket és egy-egy képes könyvbe is beletekinthetett, amíg a nő még élt, de azokban csak kevés szöveg volt. Még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán szeretett-e olvasni, de azt tudta, hogy a különféle irományok megnyugtatták és elterelték a gondolatait. Erre pedig nagy szüksége volt, amióta a palota lakója lett. Nehezére esett a beilleszkedés. Csupán hárman laktak ott rajta kívül, de számára még az is sok volt. Az a három ember ugyanis beszélt hozzá és próbáltak valamiféle kapcsolatot kialakítani vele. A faluban ilyesmi nem történt. Rime nem tudta, hogyan kellene kezelnie egyes szituációkat és úgy gondolta, csakis hibázhat. Bár a Nagyúr és a Kegyes asszony viszonylag távol tartották magukat, nem próbálták megismerni, így velük könnyebb volt a helyzet. Blaze már egészen más volt.

Aztán arról nem is beszélve, hogy a Nagyúr az ereje használatára oktatta, amelyet ő egészen eddig elnyomott, mi több igyekezett még véletlenül sem használni. Ott pedig, nap mint nap azt kérték tőle, hogy ezt az elvét felejtse el.

– Szeretnék egyedül lenni – állt meg hirtelen Rime és ezzel megtorpanásra készítette Blaze-t is. A fiú felvonta egyik szemöldökét. Karamell színű bőre sötétebbnek tűnt a gyertya fényében.

– Te mindig egyedül szeretnél lenni – szólalt meg kicsit halkabban Rime, lehajtotta fejét és egyik hófehér tincse előre hullott. Ilyenkor igazán szégyellte magát. Olykor gondolkodott azon, hogy mi lenne, ha megpróbálna

összebarátkozni a fiúval, ha nyitna felé? De hamar észhez térítette magát.

– Ilyen egy Jég Lady – motyogta maga elé. Blaze összehúzta szemöldökét. – Fagyosak vagyunk, érzelmentesek és magányosak – soroltam akár egy betanult szöveget.

A Nagyúr elmondta neki, hogy a Jég népének tagjai nem szokták kimutatni az érzéseiket és mindenkiel távolságtartóak. Rime úgy gondolta, ebben legalább már van gyakorlata. Azt is mondta, hogy náluk a szerelem és a szeretet egyes formái ritkák, mivel ezek túl mély érzések. A Nagyúr hozzátette, hogy kivételek mindig is akadtak – ebből született Rime is.

– Ez csupán elvárás, amelynek nem kell megfelelned. Szeretném, ha barátok lennének és tudom, hogy mélyen belül te is erre vágysz.

– Nem ismeresz, szóval ne tégy úgy, mintha mindent tudnál rólam – csattant fel a lány dühösen és erre a fiatal fiú kicsit megszeppent. Egyedül ilyenkor volt kivehető, hogy fiatalabb.

– A Tűz és Jég népe soha sem voltak baráti viszonyban. Szövetségesek, ha a szükség úgy hozza, de semmi többek – mondta most már nyugodtabban a lány és kicsit bánta, hogy úgy ráförmedt a másokra.

– Most mégis egy helyen taníttatnak minket – szólalt meg újra a fiú. – Ennek biztos oka van. Lehet, hogy a két nép kezd megbékélni egymással.

– Inkább arról van szó, hogy félvérek vagyunk, és nem akarnak maguk között látni. Viszont azt sem akarják

megkockáztatni, hogy az erőnk károkat okozzon. Az emberek is kitaszítanak. Sehova sem illünk. Senkinek sem kellünk, Blaze – mondta keserűen Rime.

A fiú arcán szomorúság futott át. Abban a percben tapintható volt a közös fájdalomuk.

– Akkor pláne össze kellene tartanunk – lépett közelebb Blaze.

A lány megrázta a fejét és hátrált.

– Nincs szükségem barátokra.

Blaze ajka lefelé görbült és szomorúan pillantott a lányra, aki már hátat is fordított volna neki, de a fiú megragadta Rime kezét. Amint ujjaik összeértek a lány megdermedt. Habár a fiú érintése nem volt kellemetlen, de annyira idegen érzés volt, hogy Rime nem tudta miként kellene kezelnie. Leginkább ijedtnek érezte magát. A fiú, látva Rime riadt tekintetét, gyorsan eleresztette és elmotyogott egy bocsánatkérést. A lány a mellkasához szorította a kezét és mérgesen nézett a másikra. Gyűlölte, ha hozzáérnek és ezt Blaze nagyon jól tudta. Egy ideig némán álltak és csak néztek egymásra.

– Szóval hova is megyünk? – kérdezte újra a fiú halkán.

– Mondtam, hogy nincs szükségem senkire – adta meg a választ a lány és már indult is tovább. Blaze mélyet sóhajtott, majd ahogy eddig is, most is beleolvadt a sötétségbe és titokban a lány után osont.

Lehet, hogy neki nincs szüksége barátira, de Blaze-nek nagyon is volt.

A labirintusszerű folyosók egybeolvadtak és Rime már kezdte úgy érezni, hogy eltévedt. Felemelte a gyertya lángját és oldalra lépett. A falon meglátta az ismerős portrét, amely egy szigorú kinézetű ezüst szemű férfit ábrázolt. Úgy jegyezte meg az útvonalakat, hogy a festményeket memorizálta. Jól ismerte a képet. Tett még néhány lépést és végre megpillantotta a könyvtár ajtaját.

Nem sejtette, hogy Blaze a nyomában volt. Mielőtt az ajtó teljesen becsukódott volna a lány mögött, a fiú besurrant és elrejtőzött az egyik polc mögé, ahova alig szűrődött fény. Leült a földre és hátát a falnak vetette. Remekül rálátott a másokra, így előhalászta a zsebéből a vázlatfüzetét és a ceruzáját.

Rime közelebb lépett a kis asztalkához, ahol az előző napi könyvet hagyta. Regéket és mondákat olvasgatott. Tudni akarta honnan származik, ugyanis a két tanító erről nem sokat mesélt, csak a mágiával foglalkoztak. Valóban egy szörnyeteg lenne? A mesék többsége semmi újjal nem szolgáltak. Mindegyikben ugyanazokat ismételték. Létezik a Jég és a Tűz birodalma, ahol démonok élnek. A nőket Lady megnevezés illeti, míg a férfiakat Lord. Ezzel Rime is tisztában volt, ahogy a faluban mindenki. Egyes mondák démonokként emlegették a népet, míg mások haragos Istenségekként, valamelyik viszont egyszerűen szörnynek titulálta őket. Valami azonban mindig közös volt; Egyik mese sem festette le pozitív színben a két fajt és egyik mesének se lett boldog vége.

Elindult a szokásos helyére, a hatalmas fotel csakis rá várt. Hosszú hónapok óta volt a palotában, de még tisztán

emlékezett arra, amikor felfedezte a könyvtárat. A Nagyúr és a Kegyes asszony nem vette a fáradságot, hogy körbevezessék. Emlékeiben élesen kirajzolódott az érkezésének napja.

Megállt a hintó az épület előtt, ő pedig lassan szállt le. Amint talpa a földre ért a lovak máris elvágattak, olyan sebesen, mintha ott se lettek volna. Rime megilletődötten nézett fel a palotára. Úgy érezte, hogy hatalmasabbat még sosem látott. Tornyai meredeken magasodtak az ég felé, olyanok voltak akár a gleccserek. A palota egyes részei kőből épültek, míg mások jégből. E kettő keveréke egészen elképesztő külsőt kölcsönzött az épületnek. Az ajtót és az ablakokat indaszerű kúszónövény faragványa díszítette, melyek részletessége egyenesen elkápráztatta. Az ereszen néhány groteszk külsejű vízköpő ült, amelyek jégből készültek és a felkelő nap fényében szikrázva csillogtak. Árgus szemekkel mintha őt figyelték volna. Az ajtóhoz egy folyosó vezetett, melyet falak helyett oszlopok szegélyeztek, amiket gazdagon díszítettek. Rime a tető alá lépve kíváncsian szemlélte a hálós boltozatot.

Ahogy közelebb ért az ajtók kitárultak előtte és egy hatalmas csarnok fogadta, ahol léptei visszhangot vertek. Rime ide-oda kapkodta a fejét, habár nem sok látnivaló akadt, a helyiségben ugyanis egyetlen bútor sem volt. Vele szemközt hosszú lépcső vezetett fel, amely kétfelé ágazott. A lépcső előtt egy, akkor még ismeretlen fiú állt, Blaze. Mellette pedig maszkos férfi.

Rime először a fiúra pillantott, hiszen még abból a távolságból is feltűnt számára az intenzív színű szeme.

Blaze kedvesen mosolygott és még kicsit integetett is neki. A maszkos alak viszont egy percre megrémisztette a lányt. Hosszú bíbor színű köpenyt viselt, ami egyéb öltözékéből nem sokat engedett láttatni, ugyanis elől összekapcsozta. Egyenes, hosszú haja ugyanolyan fehér volt, mint a lányé, melyet hátul copfban összefogott a tarkóján. Magas volt, sőt egészen hatalmasnak mondható. A lány legszívesebben abban a minutumban elrohant volna, de a háta mögött becsapódott az ajtó. Nem volt más választása, mint kelleetlenül közelebb araszolni. A férfi megszólalt és hangja jegesen hasított a csendbe.

– Azért vagy itt gyermek, hogy megtanuld irányítani az erődet. Ritkán születnek hozzátok hasonlók.

A maszk mögül végignézett rajta ezüstös szemével. Rime már nem rettegett, de furcsán kellemetlenül érezte magát.

– Rajtad kívül még Blaze él a palotában – mutatott a tanító a mellette álló fiúra, aki szélesen elvigyorodott. Épp kinyitotta volna a száját, de a férfi folytatta. – És egy Tűz Lady, aki Blaze tanítója. A tiéd én leszek. Hívj csak Nagyúrnak.

Abban pillanatban a lány úgy gondolta, hogy ennél fellengzősebb nem is lehetne az oktatója. Később kiderült, hogy a Tűz Lady is hasonló megnevezéssel illette magát; Kegyes asszony.

Már az érkezése napján megkezdtek a tanulást. A fiataloknak egy-egy órájuk közös volt, ezek leginkább elméletiek voltak, de legtöbbször a saját tanárkkal gyakoroltak. Viszont a két felnőtt soha nem tartózkodott egy helyiségben. Rime-nak egyszer volt elég bátorsága,

hogy rákérdezzon szándékosan kerülük-e egymást. Választ azonban nem kapott. Legtöbbször egyik kérdésére sem kapott válasz, a tanítók nem szerettek fecsegni. Ők csak megmutatták, hogyan használja azt, ami vele született. Rime-nak hamar rá kellett jönnie, hogy mekkora hatalom áll rendelkezésére és mindeddig ennek csak töredékét látta.

Nem szerette ezt az erőt. Ez az erő tehetett róla, hogy ide jutott. Ez az erő tehetett arról is, hogy meghalt az anyja. Nem volt hajlandó használni a tanórákon kívül, pedig néha igazán nagy volt számára a kísértés. Eljátszott a gondolattal, hogy hószörnyeket küld a falura. Ilyenkor pedig eszébe jutott, hogy valószínűleg a faluban élőknek igazuk lehet arra vonatkozóan, hogy gonosz. Hiszen egy jó ember nem gondolna ilyesmikre. Mindazonáltal az is igaz volt, hogy ő csak félig ember.

A fiú elmerengve figyelte, ahogy a lány sóhajtva kinyitja a könyvet, majd lapoz egyet. Apró alakja szinte elveszett a nagy bútorban. Rime mindig olyan szomorúnak tűnt. Nem érzelemmentes volt, ahogy azt folyton bizonygatta, hanem csupán elkeseredett és kétségbeesett. Blaze szeretett volna megnyugvást biztosítani számára, szerette volna, ha mosolyog. De nehéz valaki olyannak segíteni, aki nem kér belőled. A Kegyes asszony szerint távol kellene maradnia Rime-től. A nő szerint a Jég emberek éppen az ők ellentettjeik, akik viszont hevesek, vadak és zabolázatlanok, akár a tűz...

Soha nem vezet jóra, ha a két nép keveredik – mondogatta.

Ám Blaze sosem hitt ezekben az elvekben. Nem

gondolta, hogy az embert az határozná meg, hogy ki nemzette. Nem hitt abban, hogy eleve elrendeltetett miképp éljük le az életünket. Valahogy érezte, hogy a fehér hajú lányban még nála is több érzelem lapul. Csupán arra kell vigyázni, hogy ezek az érzelmek ne forduljanak rossz irányba. Így hát egyelőre csak távolról figyelte őt.

Harmadik fejezet

Másnap a fiú hatalmasat nyújtózott az ágyon, majd ásítva megdörgölte a szemét. Hiába aludt sokáig, mégis álmos maradt. Rime késő éjszakáig olvasott a könyvtárban, így ő is ott maradt. Újabb rajzzal bővült a gyűjteménye. Kicsit szégyellte magát, hogy így kileste a lányt és titkon még le is rajzolta minden alkalommal, de majd, ha már barátok lesznek, ezen mindketten jót nevetnek. Remélhetőleg... Igazából az is lehet, hogy Rime egy ostoba zaklatónak fogja gondolni. Felnyögött, majd beletúrt kócos hajába. Kikelve az ágyból megborzongott a hűvös levegőtől, dideregve koccantak össze a fogai.

Odakint nagy pelyhekben hullott a hó, azonban a vihar már lecsendesedett. Varázslatos volt, ahogyan a hatalmas pelyhek lassú ütemben alászálltak a szürke fellegekből. Az ujjai bizseregtek, hogy lefesthesse a látványt. A fiú szerette nézni a tájat. Sokszor üldögélt az íróasztalánál, ami az egyik ablak előtt állt, és kifelé nézelődött. Elképesztették a

természet csodái. Szerette az esőt, szerette a hőséget és a hideget is. Úgy gondolta, hogy ez azért lehet, mert még oly' keveset látott a világból.

A távolban apró alakokat vélt felfedezni. Szinte hangyaméretűnek tűntek, de a színes ruháik miatt jól kivehetőek voltak a fehérségben. Egész közel merészkedtek a palotához, ami ritkaság volt. A falu gyerekei játszadoztak a domboldalon. A fiú szinte hallotta a vidám kacajokat és kiáltásokat. Blaze szívesen csatlakozott volna hozzájuk. Rime egyszer, azon ritka alkalmakkor, amikor beszélgettek, elmondta neki, hogy az ő falujában is ismerik ugyan a Tűz népét, de nem tudják, hogyan néznek ki. Ez nem volt egyedi eset. A Tűz népe sok falvat és várost megtámadott és a róluk szóló feljegyzéseket felégették. Így a kisebb, elszigeteltbb közösségek sokszor csak mendemondák alapján tájékozódtak. Azok alapján pedig nem tudhatták, mi az igazság.

– Bár a szemed biztos furcsának találnák – mondta neki.

– Szóval, ha ügyes vagyok, akkor a te faludban normális életem is lehetne akár? – kérdezte.

– Nem az én falum – válaszolta ridegen Rime. – Ráadásul nem életem az, ha örökké meg kell játszani magad.

A fiúnak egyet kellett értenie. Blaze úgy gondolta, hogy az ő népétől talán még jobban is tartanak az emberek. Pedig valójában nem tudták, mi minden rejtőzik bennük. Nem ismerték az erejük igazi valóját. Ők csupán annyit láttak, hogy tűz és jég... Egy hóvihár is szörnyű pusztítást tud végezni, de a tűz megállíthatatlan romboló. Nem véd

meg tőle se kunyhó, se meleg ruha. Ráadásul maga Blaze is tudta, hogy mire képes. Egyetlenegyszer történt meg, de sohasem fogja elfelejteni. Az igazság az volt, hogy nem is akarta elfelejteni. Emlékezni akart, hogy többé ne történhessen meg. Ezért is tudta, hogy Rime nem lehet szörnyeteg. Legalábbis nála nagyobb biztos nem. Rime maga volt a tiszta ártatlanság, még ha kissé komor is.

Tudta, hogy soha nem vesztette volna el úgy a fejét, mint Blaze aznap.

Blaze száműzte a komor gondolatait, inkább az ormótlan méretű, fából készült szekrényhez lépett, hogy kiválassza a ruháját; egy kötött fehér pulóvert és fekete vászonnadrágot. Szerette ezt a két színt, mert ellentétei voltak egymásnak, de mégis remekül mutatnak együtt. Éppen a csizmáját húzta, amikor halk, erőtlen kopogtatás hallatszott az ajtaján. Rögtön tudta, hogy ki az.

– Gyere! – kiáltotta, mire az ajtó kinyílt, de a lány nem lépte át a küszöböt. Kintről nézett a fiúra, majd szeme körbejárta a szobát, mintha valami csapdától tartana. Ettől Blaze majdnem elnevette magát.

– A Nagyúr azt mondta, hogy ma közös óráink lesznek és megkért, hogy szóljak neked – kezdte Rime kimért hangon, közben ujjait szorosán összekulcsolta maga előtt. Az arany szemű hatalmas mosolyt küldött felé.

– Köszönöm, hogy szóltál. Mindjárt végzek. Megvársz? Mehetnénk együtt – mondta, miközben a csizma fűzőjével babrált. Rime az ajkába harapott, úgy tűnt tépelődik, de aztán nagy nehezen bólintott. Blaze-t meglepte, hogy

maradt, de örült is neki. A lány még mindig az ajtóban ácsorgott. A fekete hajú felvonta az egyik szemöldökét. – Nem jössz be?

– Inkább kint maradnék – válaszolta.

A fiú enyhén megrázta a fejét.

Hát persze... Az, hogy bejőjön, már túl sok volna. Kis lépésekben kell haladni – emlékeztette magát Blaze.

A fiú minden érzelmet hevesen élt meg, mintha az első lenne, így többször is emlékeztetnie kellett magát, hogy Rime más és ezt tiszteletben kell tartania. Kissé a gondolataiba mélyedt, így többször is félrefűzte a fekete csizmáját és az sem sokat segített neki, hogy végig magán érezte a lány kutató tekintetét.

Rime az emlékezetébe véste a fiú minden egyes mozdulatát, aki kapkodva készülődött és zavartnak tűnt. Legalábbis Rime ezt gondolta. Szerette ezt csinálni. Szerette megfigyelni a környezetét és az embereket. Próbált rájönni, hogy mit gondolnak, mit éreznek. A faluban ijesztőnek tartották miatta, pedig semmi rossz szándéka nem volt vele, de úgy gondolta, hogy így majd jobban megérti őket. Blaze pedig kiismerhetetlen volt számára. Nem értette, hogy a gorombasága ellenére, miért ilyen kedves vele és miért próbálkozik állandóan elnyerni a barátságát. Tapasztalatai szerint a legtöbben már rég feladták volna. Habár neki soha nem voltak barátai, de a faluban a gyerekek sokszor megsértődtek egymásra és volt, hogy többé nem is szóltak egymáshoz, apróságok miatt. Ugyanez igaz volt a felnőttekre is... Ők sem voltak jobbak,

sőt talán még rosszabbak.

Rime-nak szinte már büntudata volt. Összeszorította az öklét és a meleg kabátja zsebeibe mélyesztette őket. Lehajtotta a fejét, így állta a szőrméhez ért. A prém csiklandozta a bőrét. Ajkát összepréselve nézett körbe a szobában, aminek berendezése hasonló volt az övéhez. Világos, hála a padlótól, plafonig érő ablakoknak. A szoba nagyját a hatalmas szekrény és ágy foglalta el. A legnagyobb különbség az ablak előtt álló íróasztal volt, amit papírok tömege terítette be. Rime kíváncsisága azonnal feléledt és szívesen megnézte volna, miket rejtenek a lapok; rajzok, versek, esetleg történetek?

A lány elszégyellte magát, hogy mennyire semmit sem tud a másikról. De hát ő döntött így...

– Mehetünk – állt hirtelen elé a fiú, kikökkentve a gondolataiból és gyorsan hátra lépett egyet. A szemébe nézett, a színek most is csakúgy kavargtak bennük. Rime vett egy mély lélegzetet, majd bólintott.

A két fiatal némán ballagott a folyosón.

– Láttad a gyerekeket? – szólalt meg hirtelen a fiú.

Rime csak vállat vont. Láta őket, de cseppet sem érdekelte a dolog. Tudta, hogy azok a gyerekek az ő falvából valók lehettek, hisz az volt a legközelebb a palotához. Azok a gyerekek pedig kegyetlenek. Blaze az ajkába harapott, bizonyára több reakciót várt volna.

– Ebédelhetnénk ma együtt – próbálkozott újabb témával a fiú.

Rime sóhajtott egyet.

– Nem szoktunk együtt enni.

– Akkor ezen ideje változtatnunk – mosolygott Blaze. – Ugyan, már – noszogatta. – Hisz már majdnem hat hónapja ismerjük egymást és még soha nem ettünk együtt.

– Soha nem adod fel, igaz? – pillantott irányába a lány, mire a másik oldalra biccentette a fejét és reménykedően nézett rá.

– Ez egy igen?

– Jó – nyögte ki nagy nehezen Rime és már szinte meg is bánta, látva mennyire örül neki a fiú. Megrémisztette ez az öröm, ami az ő irányába áramlott... Az, hogy valaki az ő társaságának örül, elképesztően hihetetlen volt és ijesztő. De ez semmit sem jelent. Csupán azért egyezett bele, hogy Blaze végre abbahagyja a nyaggatását.

Szerencsére a tantermüknek kialakított szobához értek, így a továbbiakban nem volt ideje ezen rágódni. Helyét átvette a szorongás. Reménykedett benne, hogy aznap csak elméleti órájuk lesz, hisz akkor nem kell használnia az erejét. A helyiségben már várt rájuk a Nagyúr. Bíbor köpenye kiemelkedett a terem szürkéségéből. Arcát a már megszokott maszk fedte.

– Foglaljatok helyet – mutatott az asztalok felé oktatójuk. Hangja ezúttal is színtelen volt. Rime szinte remegő térdekkel lépett a jobb oldali asztalhoz, majd fellélegzett, amikor a Nagyúr egy vaskos könyvet emelt le a polcról és ledobta elé. A fiú elé egy majdnem ugyanolyan került, csupán a borítása volt más színű. Blaze felnyögött a könyvet látva, mire a férfi ráemelte tekintetét. Bár nem láthatták ugyan az arcát, de eltudták képzelni a megrovó pillantást.

– Valami gond van, Blaze? – kérdezte. A fiú gyorsan megrázta a fejét. Mindkét tanáruk szigorú volt, így próbáltak minél inkább megfelelni az elvárásoknak és nem panaszkodni. A Nagyúr helyeslőn hümmögött. – Nyissátok ki a könyveteket a hatszázhetedik oldalon.

Ahogy Rime felnyitotta a könyvet kicsit köhécsejt a felszálló portól. A kötet lapjai már megsárgultak, dohos szagot árasztottak magukból.

– Támadási mágiák? – szólalt meg Blaze homlokát ráncolva. – De azt mondták, hogy arra nincs szükségünk.

Rime is kíváncsian emelte fel a fejét. Valóban így volt. A két oktató szigorúan ellenezte, hogy támadási mágiákat tanuljanak. Habár Rime ezt nem is bánta. Ő az egyszerű varázslatokban is csupa veszélyt látott.

– Azt mondtuk, most pedig mást mondunk.

Rime felvonta egyik szemöldökét. Ez volt ám a logikus magyarázat. Legszívesebben visszakérdezett volna, de inkább hallgatott. Ahogy azt már megszokhatták a tanítók nem szívesen mondtak a kelletténél többet. Blaze azonban nem volt az a típus, aki csendben maradt.

– Mi? – vonta fel egyik szemöldökét értetlenül.

– Csak olvassatok! – utasította őket a Nagyúr, és hátat fordított nekik.

Rime minden idegszála ellenkezett. Nem akart ilyen mágiákról tanulni. Rettegett attól, ha ilyesmit tud, akkor rosszra használná. Félt saját magától, félt a haragjától. Ám tudta, hogy a tanítóknak megvolt a maguk módszere, hogy rávegyék őket arra is, amit nem akartak. Nem őt büntetnék, hanem Blaze-t. Bármennyire is próbált érzelemmentes

maradni, nem bírta elviselni, ha valakinek miatta kellett szenvednie.

Sosem kell majd használnod – mondogatta magában.

Az oldalak fölé hajolt és megfigyelte a különböző rajzokat, majd a szöveget kezdte tanulmányozni. Blaze dörmögött mellette, de ezt próbálta figyelmen kívül hagyni.

Már több órája ültek a könyvek felett, amikor a fiú kezdte elveszíteni a türelmét és nyugtalanul fészkelődött. Rime is elunta magát, nem bírt koncentrálni és egyre éhesebb lett. Eddig még soha egyetlen órájuk sem tartott ilyen hosszú ideig.

Rime felpillantott a lapok közül. A Nagyúr az ablak előtt állt és testtartása feszültségről árulkodott.

– Nem hagyhatnánk abba? Ha még többet kell tanulnom, az agyam feladja a szolgálatot – nyafogott Blaze.

A Nagyúr csupán a válla felett nézett hátra és alig észrevehetően biccentett. A két fiatal összenézett, nem voltak benne biztosak, hogy ez azt jelenti-e, hogy mehetnek. Ám lassan feltápáskodtak, halkán elköszöntek és kiléptek a teremből.

– Ma a szokásosnál is furább volt – mondta Blaze, amint kellő távolságba kerültek. – Ráadásul egyszer sem szólt rám. Mindig rám szokott szólni, ha mocorgok vagy elterelődnek a gondolataim... Most meg szinte ránk se nézett, hanem csak merengett. Szerinted valami baj lehet?

– Nem hiszem. Legalábbis nem olyasmi, ami érintene minket – válaszolt a lány.

– Ha nem érint minket, akkor miért kezdtek hirtelen támadó mágiákra tanítani? – tette fel az újabb kérdést.

Ríme kitért a válaszadás alól. Egyszerűen nem akart ezzel az egészszel foglalkozni.

– Éhen halok – mondta és megszaporázta a lépteit.

Negyedik fejezet

Az étkezde hatalmas volt, akár több száz ember befogadására alkalmas. Blaze nem felejtette el az első napot, amikor először ebédelt egyedül. Még annál is magányosabbnak érezte magát, mint addig.

Amikor megjelent az otthonában a Kegyes asszony, megnyugvással töltötte el. Megnyugodott, hogy elhagyhatja a falvat és az ott történeteket. Az emlékeket ugyan nem engedhette el, ám mégis jobban érezte magát. Ráadásul örült, hogy nem lesz egyedül. Viszont kár volt örvendeznie. A Kegyes asszony és a Nagyúr olyanok voltak, mintha nem is lettek volna. Amikor aznap bement az étkezdébe, odabent csupán üresség várta. Az étkezde végében ki volt alakítva egy aprócska konyha. Az ajtaja nyitva volt. Blaze belépett és a kamra irányába indult, hogy valami elemózsia után nézzen. Szerencsére a főzés nem állt távol tőle, annak idején gyakran készített ételt, és a kamrában bőven talált hozzávalókat. Sóhajtott egy hatalmasat és nekilátott az ételnek. Húsos ragut csinált. Büszke volt rá, mivel kifejezetten jól sikerült. Leült az egyik

asztalhoz, állát a tenyerébe támasztotta és végignézett a helyiségen. Egy ideig reménykedett benne, hogy valaki majd csatlakozik hozzá, de nem így történt. Olyan volt, mintha a két felnőtt tudatosan tartotta volna tőle a távolságot. Majdnem elsírta magát. Pedig nem volt az a fajta, aki könnyedén sír, de nehéz időkön ment keresztül. Minden érzés a vállára nehezedett.

Ennek már több, mint egy éve.

A fiú izgatott volt, hogy ezúttal Rime vele volt, de próbálta nem kimutatni.

– Maradt még abból, amit tegnap készítettem – mondta reményei szerint könnyed hangon. – Együnk azt, vagy mást szeretnél?

A lány meglepetten kapta Blaze felé a fejét.

– Te készítetted? – kérdezte döbbenten.

A fiú büszkén kihúzta magát.

– Igen. Miért, mit hittél? – nevetett.

Rime zavartan gyűrögetni kezdte a ruhája anyagát és lesütötte a szemét.

– Én... Nos, azt gondoltam – dadogta.

– Mit? Hogy varázs palotában élünk és az étel csak úgy megteremtődik? – viccelődött Blaze, ám úgy tűnt a lányt ezzel kissé megsértette. – Nem úgy értettem – szabadkozott. Rime megszaporaázta a lépteit és előrébb sietett.

– Jó lesz a tegnapi – mondta, hátra se pillantva és figyelmen kívül hagyva Blaze bocsánatkérését.

Remek – gondolta a fiú. Ezt jól elszúrta.

Nagyot sóhajtott és követte a lányt.

Ríme mindkettejüknek mert az ételből, aztán helyet foglaltak. Nem beszélgettek, csupán a kanalak halk nesze töltötte be a teret. Blaze annyi mindent szeretett volna mondani, ám mégsem tudta, hogy mivel kezdeményezzen beszélgetést.

– Nagyon jól főzöl – mondta halkan lány. A fiú meglepetten emelte fel a fejét. Ríme beszélgetést kezdeményezett, ráadásul ez egy igazi bóknak számított. Blaze kicsit elvörösödött.

– Köszönöm – mosolyodott el szégyenlősen. – Régen gyakran főztem odahaza. A kistestvéreim imádták – mondta tele szájjal. Ríme a homlokát ráncolta.

– Neked vannak testvéreid?

Blaze lenyelte a falatot.

– Csak voltak – motyogta szomorúan és még maga is érezte, hogy a hangja megváltozott. – Természetesen nem a vérszerinti testvéreim voltak. Nem ismerem az igazi szüleimet, egyiküket sem. Egy kedves pár fogadott be. Úgy hitték, nem lehet gyermekük és áldásként tekintettek rám. Nem számított nekik, hogy a Tűz népéhez tartozom, ők csak egy ártatlan újszülöttet láttak. – A fiú keserűen felnevetett. Ríme figyelmesen hallgatta. – De nyolc év eltelte után ikreik születtek.

– Mi történ veled azután?

– Semmi – jelentette ki a fiú, az igazsághoz híven, majd vállat vonva. – Úgy éltünk, mint egy nagy család.

Ríme meglepődött.

– Akkor miért vagy itt?

– Mert egyeseknek nem tetszett a boldogságunk – felelte. – Bocsáss meg, de nem szeretnék erről beszélni!

A lány bólintott, Blaze pedig lélekben újra otthon volt. Szinte érezte az égett hús szagát, hallotta az emberek kiáltozását, kaparta a füst a torkát. Soha többé nem akart olyan dühöt és fájdalmat átélni. Elment az étvágya. Eltolta magától a tálat és a széktámlának dőlt.

– Én is elveszítettem a családomat – szólalt meg Rime. A fiú felé pillantott. A lány abban a percben hihetetlenül sebezhetőnek tűnt. A kanalat úgy szorongatta a kezében, hogy ujjai még a szokásosnál is fehérebbek voltak. Blaze rögtön tudta, hogy olyasmit osztott meg vele, ami mélyen felzaklatta és nem szívesen mondta ki a szavakat, ám mégis megerőltetett magát. – Mármint, csak az édesanyámat, de nekem csak ő volt. Az apámat nem ismertem. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy tudom milyen.

A lány megköszörülte a torkát. Egy ideig hallgattak, majd Blaze újra megszólalt.

– Veled mi a helyzet? Szeretsz főzni? – kérdezte témát váltva.

Rime a homlokát ráncolta. Túl sok emlék rohanta meg. Amikor egyetlen darab krumpliból és répából kellett levest csinálnia. Rémes íze volt, de nem válogathatott. Vagy amikor napokig éhezett, mert nem volt mit ennie.

Martha anyó, aki szoros barátságban állt az édesanyjával, olykor vitt neki elemózsiát, de ő már idős volt és nem sokkal az anyja halála után ő is életét vesztette.

Ezek után valóban egyedül maradt, mindent magának kellett megoldania. Senkit nem érdekelt, hogy ő csupán egy

gyerek. Maga vadászott, horgászott, és gyűjtögetett. Azt ette, amit tudott. Volt, hogy egész hónapban nem evett húst, ugyanis nem tudott elejteni egy vadat sem. Lehunyta a szemét, vett egy mély lélegzetet. Ez már a múlt.

– Gyűlölök főzni – felelte, aztán gyorsan felpattant. – Jó éjszakát! – mondta még és elviharzott.

Blaze kivételesen nem próbálta maradásra bírni.

Rime az éjszaka közepén zajra ébredt, mintha valami eltört volna. Nem volt túl hangos, de ő sosem volt mély alvó. Felült az ágyában és szeme körbejárta a szobát. Semmi szokatlant nem látott. A hang bizonyára kintről érkezett. Kíváncsiságtól hajtva felállt és az ajtóhoz lépett. Lassan lenyomta a kilincset, majd résnyire nyitotta az ajtót és kiosont rajta. A folyosója végén fényt látott, így abba az irányba indult. Ahogy közelebb ért, hangok ütötték meg a fülét. Megtorpant, nem mert közelebb menni, nehogy leleplezze magát. Ám abban biztos volt, hogy a Kegyes asszony és a Nagyúr beszélgetnek. Rime egészen a falhoz lapult és lassan közelebb araszolt. A folyosó kettéágazásánál beszélt a két tanító.

– Nem hiszem, hogy véletlen – mondta a Nagyúr. A lány nem hallotta, hogy a másik válaszolt volna. Egy ideig csend volt.

– Tegnap... Gondolod, hogy itt volt? – kérdezte a nő.

Ha Rime nem tudta volna, hogy ez lehetetlen, azt mondta volna, hogy félelem bujkált a hangjában.

– Remélem, hogy nem – mondta alig hallhatóan a férfi, a lány nem is volt biztos benne, hogy jól hallotta. – Ám ide

ügysem tud bejutni. Emiatt nem kell aggódnunk. De talán nem ártana, ha... – kezdte.

– Tudom, mire gondolsz – vágott közbe a Kegyes asszony. – Holnap akár útra is kelhetünk.

Rime a homlokát ráncolta, aztán meghallotta a lépéseket. Szerencséjére nem az ő irányába indultak. A lány fellelegzett, de egészen addig nem mozdult, amíg a hangok el nem némultak. Miről beszélhettek? Rime az egészből semmit sem értett és jól tudta, hogy nem fog választ kapni a kérdéseire. Ez pedig mérhetetlenül bosszantotta. A két tanító sosem árult el túl sokat. Csak épp annyit, amennyit muszáj volt vagy még annyit sem.

Ötödik fejezet

Másnap a két fiatal odakint várta, hogy a Nagyúr megérkezzen az órára. Az ajtajuk előtt mindkettejükre egy levél várt, amelyben arról tájékoztatták őket, hogy aznap kint lesz megtartva az órájuk. Rime nem tudta, hogy vajon már megnézték-e, amiről az éjszaka beszéltek, vagy csak ezután indulnak majd el.

Csípős hideg volt, a hó is szállingózott és a lány vacogva dörgölte össze tenyerét. Hiába húzta fel a legmelegebb prémjét, ami egészen a bokájáig ért, az nem sokat segített. Blaze nem fázott ugyan, de azért ő is összefonta a karját a mellkasa előtt.

Rime nem szerette a belső udvart, ha tehetne nem tartózkodott odakint. A szobrokat hibáztatta miatta, mivel groteszknak és rémisztőnek találta mindet. Különbféle pozíciókban sorakoztak. Az egyik úgy festett, mint egy asszony, aki éppen sikolyra nyitja ajkát, ám a szája ijesztően megnyúlt volt. Rime remélte, hogy hamar végeznek.

A Nagyúr végre megérkezett, amire a két fiatal

önkéntelenül is kihúzta magát. A férfi talpa alatt ropogott a frissen hullott hó.

– Ma fontos leckét tanítok nektek – szólalt meg mély hangján, nem teketóriázva. Mindkét diák bólintott. A férfi hátat fordított nekik és így folytatta. – Blaze, azt szeretném, ha használnád a Tűz liliomot.

A fekete hajú arcára ijedség ült ki.

– Hiszen arról még csak tegnap olvastam először. Előbb a Kegyes asszonnyal kellene gyakorolnom. Ha elszabadul...

– Blaze bele se mert gondolni, hogy mi történhet akkor.

– Tisztában vagyok a veszélyeivel – csattant fel a Nagyúr, mire tanítványai kissé megijedtek. Az oktatójuk nem szokta felemelni a hangját. – Mégis arra utasítottalak, hogy használd!

Blaze tétovázott, próbált előállni valami kifogással. Nem akarta használni. Túl veszélyes.

– A Kegyes asszony az ablakból figyel, ha gond adódik, segíteni fog – nézett hátra a válla felett a férfi és szeme metszőn csillant, ellenszegülést nem tűrve.

A fiú aggódón felpillantott és valóba meglátta a nőt, aki az egyik ablakban állt. Ám az arany szeműt ez sem különösebben nyugtatta meg. Mélyet sóhajtott, és egy kis párafelhő keletkezett az arca előtt.

Rime most először érezte azt, hogy Blaze is retteg az erejétől. A fiútól gyakran látott apró trükköket és azokat mindig élvezettel hajtotta végre. Ám úgy tűnt, hogy ő is tartott attól, hogy ezzel a mágiával pusztítást hozhat maga után.

A Nagyúr végre feléjük fordult. Kezét a háta mögött

összekulcsolta, állát kicsit megemelte.

Blaze nagy nehezen bólintott.

– Rime, távolabb állnál? – nézett a lányra.

– Rime marad! – adta ki az utasítást a Nagyúr. Blaze azonnal szóra nyitotta a száját, de a férfi feltartotta a tenyerét, hogy elhallgattassa. – Végig melletted fog állni és így kell használnod a Tűz lilomot. Ha kordában tudod tartani, nem lesz gond.

– Ez órülség! – kiabálta a fiú, ám az oktatójuk hajthatatlan volt. Esélytelen, hogy így képes legyen rá. Ezt a Nagyúrnak is tudnia kellett. Meg fogja sebezni a lányt. Azon a hófehér bőrön égésnyomok fognak éktelenkedni, miatta. Egyre szaporábban vert a szíve.

Ha ez megtörténik, akkor biztosan elszakad az a vékony kis fonál, ami összekapcsolja őket. Másrészről viszont, engedelmeskednie kell és a Kegyes asszony biztos nem hagyja, hogy Rime megsérüljön. Ez bizonyára valami örölt bizalomjáték.

Bizonytalanul nézett a mellette állóra, aki aprót biccentett felé.

– Kezdj neki, Blaze! – parancsolt rá a férfi és ő maga kicsit távolabb lépdelt.

Ő *bezzeg távolabb megy* – horkantott fel a fiú magában.

Nagy levegőt vett, lehunyta a szemét. Kinyújtotta mindkét kezét az oldala mellett. Koncentrált. Minden egyes ujját megmozgatta és már érezte a levegő legapróbb vibrálását, a legkisebb szellőt, ahogy az ismerős csiklandós szikrákat is. Ereiben végigszáguldozott a forróság. Magában az igézetet mormolta és nagyon remélte, hogy jól

emlékszik a szövegre.

Rime elképedve figyelte, ahogy a fiú ujjai között apró, fények villantak meg, aztán helyüket lángok vették át, de csak egyetlen pillanatra és eltűntek.

Blaze kifújta az eddig benntartott levegőt és összehúzott szemöldökkel koncentrált. Homlokán izzadság gyöngyök kezdtek csillogni. Elképzelte, ahogy a bensőjében kigyullad a tűz és egész testét körbejárja. Először a lábai felé haladt, onnan pedig a földre.

Képes rá!

A fekete hajú körül megjelent egy tűzgyűrű, ami azonnal felégette a havat és megperzselte az alatta megbúvó földet is.

Rime a kezét a szeme elé emelte és ujjai mögül nézte a fényes mutatványt. Hatalmas hőség áradt a másik testéből, amitől feszélyezve érezte magát. Az arany szemek kinyíltak és szinte világítottak. A lány megbabonázva figyelte. Vajon az ő szeme is ilyen, ha nagyobb varázslatot hajt végre?

Egy ideig minden rendben ment, ám a tűzgyűrű egyszer csak önálló életre kelt és ostorszerűen kicsaptak a lángok. Rime ijedten ugrott arrébb, amikor az egyik láng a lábába kapott. Mintha egy késsel szúrták volna meg. Felszisszent, ahogy sérült végtagjára lépett. A tűz engedetlenül tovább tombolt. Blaze nagyon koncentrált, hogy megállítsa, de tehetetlennek bizonyult. Az ereje eluralkodott rajta. Újabb lángnyelv csapott a közelében lévő lányra. A lángok célja a pusztítás volt és egyáltalán nem érdekelt, hogy kit ér el. Rime felsikított, amikor a karjához ért a csápszerű tűz. A kabátja ujjá kigyulladt és azonnal ledobta magáról, hogy a

hóban eloltsa. Ijedten nézett a fiúra. Maga is meglepődött, de nem önmagát féltette, hanem Blaze-t. Láta rajta, hogy mennyire szenved. A fiú térdre rogyott a tűzgyűrű közepén és erősen zihált.

– Fogd vissza! Különbem elemészt – szólalt meg a Nagyúr szigorú és nyugodt hangja. – Ne engedd, hogy a tűz irányítson. Te vagy az úr és nem az erőd.

Úgy tűnt a Nagyúr szavai mit sem értek. A fiú körül kezdett szűkülni a kör és egyre sápadtabbá vált. A tűz belemart a lábába, akár egy kígyó, majd a karjába is.

– Segítsen neki! – kérlelte Rime a Nagyurat, aztán felnézett az ablakban álló nőre is, de egyik sem mozdult. – Még a végén meghal! – kiabálta kétségbeesetten és érezte, hogy kezd dühössé válni. A hópelyhek körülötte hevesebben záporoztak. Mit tehetne? Segítenie kell a fiúnak.

Rime letérdelt a tűzgyűrű széléhez. A hőség elviselhetetlen volt. Az arcuk egy szintbe került.

– Blaze, koncentrálj! – könyörgött neki. A fiú levegő után kapkodott és a fejét rázta... – Menni fog!

Szinte meg sem hallotta a lány szavait. A lángok már majdnem a fiú testét nyaldosták. Magasra csaptak és olyan volt, akár egy áthatolhatatlan fal. Blaze erejéből származott és most sokkal többet követelt a fiútól, mint amit adhatott. Rime összeszorította az állkapcsát. Nem látott más megoldást. Kezével benyúlt a tűzgyűrűbe, hogy megragadja a másikat. A hatalmas kín rögtön eluralkodott rajta és csak kis híján nem ájult el a fájdalomtól, amit érzett. Blaze felkapta a fejét és a tűz azon nyomban eltűnt, mintha

ott sem lett volna. A lány nem bírta tovább, sikítva a hóba nyomta a kezét, és felzokogott. A szeme előtt fekete pontok táncoltak, egész teste remegett a fájdalomtól és nem bírta tovább, arccal előre zuhant, de a társa azonnal elkapta.

– Rime, Rime – szólongatta a fiú ijedten. A legrosszabbtól tartott.

– Semmi baja. A fájdalom miatt ájult el – lépett közelebb a maszkos férfi. Blaze dühösen meredt fel rá. Megtudta volna ütni.

– Mégis miféle lecke volt ez? – kérte számon kiabálva.

– Ne féljete az erőtöktől, mert az a részetek! – mennydörögte a Nagyúr. – Ha nem rettegtél volna használni, akkor nem lett volna gond és a kis Jég Lady sem sérül meg.

Az arany szemeket könnyek árasztották el. A düh és a tehetetlenség könnyei.

– Az égési sérüléseit meg tudom gyógyítani, ahogy a tiédet is. Szinte látszódni sem fognak. De te mindig emlékezni fogsz rá, hogy megsebezted – folytatta a Jég Lord. – A hibád örökké a szívedbe forrt. Remélem tanultál belőle.

Blaze nagyot nyelve bólintott, hisz nem tehetett mást.

A Kegyes asszony lehajolt és a keze közé markolta a havat. Mindent beszennyezett a vér. Végigpillantott a hatalmas pusztításon. Enyhén megrázta a fejét. A falu úgy festett akár egy mézárszék. Vett egy mély lélegzetet és kiterjesztette az erejét.

Orrát megcsapta a fanyar pézsmaillat.

– Ez Algus műve – suttogta a nő. A férfi éppen az egyik leégett viskóból lépett ki. Talpa alatt recsegett az elszenesedett anyag. Mindkettejüket elborzasztotta a pusztítás, amely a szemük elé tárult. A maszk alatt az arcuk komor volt. – Szerinted vannak túlélők?

– Te is tudod, hogy nem szokott túlélőket hagyni – rázta meg a fejét a férfi. – Ha pedig mégis, akkor magával viszi őket, nekik pedig jobb volna, ha inkább halottak lennének – válaszolta a férfi, ahogy a messzeségbe révedt.

Jól ismerte Algus-t. Igazából a népeik körében nem akadt olyan, aki ne hallott volna róla. De ő volt olyan balszerencsés, hogy jobban ismerte, mint mások. Mindig is híres volt a kegyetlen vérengzéseiről. Egy egész hadseregnyi Jég ember állt mögötte a régi időkben. Sőt néhány Tűz ember is mellé szegődött. Belefúrta magát az emberek lelkébe és elméjébe. Valahogy elérte, hogy azt akarják, amit ő. Elhitette mindenkivel, hogy ki kell irtani az embereket, vagy legalábbis rabszolgasorsra kényszeríteni őket, hisz alsóbbrendű lények. Grandó azonban megállította. Ő jól tudta, hogy mi a helyes, és nem hódolt be a másik akaratának, de volt olyan ostoba, hogy megkegyelmezett neki. Ez volt élete legnagyobb hibája. A férfi mindig is a béke híve volt, és szeretne volna megmutatni a népének, hogy választhatnak más utat is. A Nagyúr akkor, egyetlenegyszer nem értett vele egyet. Szerinte Algus-nak halnia kellett volna és milyen igazza volt...

Hosszú időn át híret sem hallották. Algus bosszút esküdött és a Nagyúr tudta, hogy be akarja tartani az ígéretét. Most, hogy Grando már évek óta halott, Algus-talán senki se lesz képes megállítani. A Nagyúr szívét szomorúság járta át, ahogy halott barátjára gondolt. *Algusnak ezúttal nincs hadserege* – merengett. Talán ez az egyetlen előnyük ellene. De ki tudja, hogy meddig tart majd, amíg szerez egyet. A népek már pusztá félelemből is mellé állnának. Ráadásul ott vannak a hatalommániások is, akik csak a megfelelő időpontra vártak. Az emberek már csak régi mesékből emlékezhetnek azokra az időkre. A mesék pedig azóta eltorzultak. De egy valami megmaradt; Rettegtek tőlük.

– Mi lehet a célja? – mormogta maga elé, miközben lehúzta az arcáról a maszkot. Hosszú hófehér haja azonnal a vállára omlott. Felsőhajtott, majd vékony ajkát összeszorította. Élvezte, ahogy a napfény és a szél az arcát cirógatta. Már megszokta a maszkot, szinte a részévé vált. Ám néha jó volt megválni tőle. A palotában muszáj volt hordania, ahogy a Kegyes asszonynak is. Csak így tartózkodhattak a védővonalakon belül. Ilyen maszkból csupán maréknyi létezett a világon és nagyon óvatosan kellett bánniuk velük.

– Gondolod, hogy rájött? – kérdezte a nő felé fordulva. A Nagyúr azonnal összereszt. Már a pusztá feltételezés, hogy Algus esetleg tudhat róla, félelemmel töltötte el. Mindig is kincsként őrizték a kis titkukat.

– Remélem, hogy nem. Még nem áll készen. Egyikük sem áll készen – suttogetta az aznapi katasztrófára gondolva.

– De olyan közel volt hozzá – borzongott meg a nő és karjait keresztbe fonta. Ő is félt. Sőt rettegett. Nem akarta újra átélni a régi borzalmas időket.

– A palotában nem eshet baja senkinek. Még Albus sem tud áttörni az ősi bűbájokon.

– Tudom, de mindig volt valami trükkje.

A Kegeyes asszony nagy levegőt vett és lehajtotta a fejét. Ujjai a maszkhoz értek és ő is leemelte arcáról, melyet eltorzított a félelem. A két tanító oly fiatalnak tűnt, mégis oly sok mindent éltek már meg. Mindketten tudták, hogy figyelmeztetniük kell a társaikat is. De azt is tudták, hogy akkor a gyerekeket hosszabb időre magukra kell hagyniuk. Egyiküknek sem tetszett az ötlet, de nem volt más választás.

Hatodik fejezet

Blaze felriadt. Egy ideje már nem gyötörték rémálmok, ám aznap újra megtörtént. Összeszorította a szemhéját és a két ujjá közé csippentette az ornyergét. Mindig ugyanaz játszódtott le előtte. A kunyhóban volt. Körülötte tűz és sötét, gomolygó füst. Alig tudott levegőt venni. A fa szerkezete ropogott, recsegett. Blaze futott a szemközti ajtó felé, ami úgy tűnt, csupán egy karnyújtásnyira van tőle, de csak egy helyben topogott. Bármennyire is próbálkozott, nem jutott közelebb. Az ajtó túloldaláról kiáltások hallatszottak. A nevét harsogták és ő nem tudott segíteni. Ahogy ma sem tudott mit tenni. Pedig csupán a saját erejét kellett volna kordában tartania. Talán a Nagyúrnak igaza volt abban, hogy fél a hatalmától. Legalábbis azóta, amióta rájött, hogy mire képes vele és mekkora kegyetlenség szunnyad benne. A családját meggyilkolták. Ő pedig megtorolta mindezt. Akkor először használta az erejét dühből. Teljesen más volt az energiája. Sokkal erősebb. Mindent felperzselt, ami az útjába került. Blaze akkor sem

kegyelmezett, amikor könyörögtek neki.

A legfélelmetesebb az egészben az volt, hogy nem érzett utána büntudatot, csupán elégtételt. Nem akart olyan lenni. Nem úgy nevelték.

Az alvó lányra nézett, aki békésnek tűnt.

Őt bizonyára nem gyötörték rémálmok – gondolta a fiú.

Talán tényleg jobb lenne, ha inkább távol maradna tőle. A Nagyúr most meggyógyította mindkettejüket, de a férfi nem lehet ott mindig.

Felállt a földről és kinyújtózott. A végtagjai elgémberedtek. Mielőtt kilépett volna a szobából, vetett még egy pillantást Rime-ra.

Rime az éjszaka közepén ébredt fel. Azonnal a karjához kapott. Legnagyobb meglepetésére nem érzett fájdalmat. Meglepetten ült fel. Egyik fehér tincse kiszabadult a fonatból és a szemébe lógott. Ajka remegett.

A hálószobájában volt és semmire sem emlékezett az után, hogy megragadta Blaze-t. A sápadt hold fénye megvilágította a helyiséget. Az ezüstös szín mindent betérített és a szoba úgy festett, mintha vékony jégréteg fedett volna mindent. Egyedül volt. Seholy lélek. A karját tapogatta, de nyoma sem volt égési sebnek. A bőre ugyan kicsit vöröslött, de csak alig észrevehetően. Valószínűleg soha többé nem fogja elfeledni azt az iszonyatos fájdalmat. Ilyesfajta kínt senkinek sem kívánt volna. Felkapta a fejét, ahogy eszébe jutott a társa, aki szenvedve rogyott a hóba és levegő után kapkodott. Parázsló tekintetéből csupa fájdalmat lehetett csak

kiolvasni.

Blaze... Blaze vajon jól van?

Kitakarózott és mezítláb indult ki a folyosóra. Nem zavarta a hűvös padló, már rég hozzászokott a hideghez. Gyertyát sem vitt magával, a palota ezen részét már jól kiismerte. A folyosókon valamivel nagyobb sötétség uralkodott, de a szeme hamar hozzászokott. Megállt a fiú ajtaja előtt és felemelte a kezét, hogy kopogjon, de még mielőtt ökle a fát érinthette volna megdermedt. Vajon furcsaságnak számít valakit ilyen késői időpontban zavarni? Másrészt viszont minél előbb beszélnie kellett vele. Tudnia kellett, hogy Blaze-nek sem esett komoly baja. Sóhajtott és koppantott párat. Bentről egy pissenés sem érkezett.

Lehet, hogy alszik? – morfondírozott a lány.

Újra kopogott. Semmi. Rime már-már attól tartott, hogy a fiú talán nincs is a szobájában. Lenyomta a kilincset, szeretett volna benyitni a szobába. Zárva volt. Rime a homlokát ráncolta. Újra kopogott.

– Blaze! – szólongatta. – Ébredj!

Blaze nem aludt. A fiú szomorúan húzta a feje tetejére a takarót. Újabb koppanások, ezúttal hangosabbak. Még inkább maga köré csavarta az anyagot és könyörgött, hogy a lány adja fel.

Ám Rime még nem végzett. Továbbra is dörömbölt.

– Menj el! – kiabált ki a fiú és hangja kicsit megbicsaklott.

– Szerintem beszélnünk kellene – próbálkozott a lány esetlenül.

– Nem, nem kell. Bocsánat, hogy megégettelek... Látod, igazad lett. Nekünk nem szabad barátkoznunk – felelte Blaze. Hangjának éle kissé kemény volt és még maga is zordnak hallotta.

– De...De nem direkt csináltad – dadogta Rime.

– Nem számít – kiabálta ki a fiú és most már felült az ágyban. Bár elválasztotta őket a fal és az ajtó, szinte látta maga előtt a másikat. Rime komor arcát, hófehér haját és a vöröslő kezét. A kezét, amely csakis miatta sérült meg. A Lord biztosította róla, hogy nem fog nyoma maradni. Ha a fiúnak nem lett volna hatalmas büntudata, akkor elámul a tényen, hogy a jégemberek még a gyógyításhoz is értenek. Vajon a Tűz népe mire képes a pusztításon kívül? Lehet, hogy semmire. Legalábbis Blaze eddig nagyon úgy érezte. Maga elé emelte a tenyerét és az szinte remegett. Ökölbe szorultak az ujjai.

Rime nem volt jó az emberi kapcsolatok kezelésében. Nem tudta, hogy mit kellene tennie egy ehhez hasonló szituációban. Szíven ütötte ez a fajta nyílt elutasítás. Az eddig oly barátságos fiú nem kért a társaságából. Végül is ő akarta annyira, hogy maradjanak távol egymástól és most megkapta... Akkor mégis miért szomorodott el? Nem voltak szavak, amelyekkel ezt meglehetősen volna fogalmazni; Nem akarom, hogy a közelemben légy... De mégis. Ez oly' ostobán hangzott. Lehajtotta a fejét és egyszerűen elsétált.

Balze talán idővel megenyhül – győzködte magát.

Ám a fiú később is úgy került, mintha pestises lenne.

Ha egy légtérbe kerültek merevvé és visszafogottá vált. Még csak a szemébe se volt hajlandó nézni. Rime újra úgy érezte magát, mintha visszakerült volna a faluba. De valahogy ennek az egy embernek az ellenszenve sokkal jobban megviselte. Talán azért, mert a többi ember nem érdekelte, de minden erőfeszítésére ellenére Blaze-t megkedvelte. Rime elvesztette az egyetlen barátját... Még azelőtt, hogy igazán az lehetett volna.

Ironikus...

Végül is a jégszívű lányt senki sem szeretheti sokáig – gondolta.

Ereiben tombolt a mágia és szabadjára akart törni. Ez a baj az ő erejével. Egyetlen hevesebb érzelem és máris vihart szíthat. Ha pedig nem ereszti szabadjára, akkor fájdalmai lesznek és nagyon gyűlölte azt a jeges fájdalmat.

A szobájába sietett és kívágta a szekrénye ajtaját. A mahagóni anyag recsegett-ropogott. Kikapta a bundás palástot és a díszes csattal összekapcsolta a mellkasán. Sétára és gondolkodásra volt szüksége. Még egyszer sem hagyta el a palota falait, amióta beköltözött. Soha sem tiltották meg neki, de nem érzett késztetést rá. Most azonban éppen itt volt az ideje. Az édesanyja mindig óva intette attól, hogy az erdőbe menjen. Még vadászat közben is csupán a rengeteg széléig merészkedett, soha nem ment túl mélyre. Az anyja azt mesélte, hogy sokkal veszélyesebb lényeket is rejt, mint a vadállatok.

Egyedül egy kicsi lánynak, nem lenne biztonságos, mondogatta.

Rime mostanra jól tudta, ha ő egyszer belép oda, akkor ő lesz a legveszélyesebb mind közül. Végigszárguldott a

folyosón. Jéghideg kezével lenyomta az ajtókilincset, mely nyikorogva tárult ki előtte.

Kilépve kezdte kissé elengedni magát. Hosszú haja lobogott a háta mögött, amint felkavarodott körülötte a levegő. Rögtön havazni kezdett, noha előtte nyoma sem volt szürke felhőknek. A lány mély levegőt vett és szapora léptekkel elindult az erdő felé.

Hetedik fejezet

Blaze a könyvtár egyik ablakának párkányán ült és elgondolkodva lapozgatott egy vaskos kötetet. Nem igazán olvasta a könyvet, inkább csak a képeket nézegette. Az illusztrációk elvarázsolták. Imádta, ahogy a kusza vonalak sokaságai összeálltak és megalkották a kész művet. Az alkotó nem használt túl sok színt, csak négyet, de így is olyan valóságosnak, szinte élőnek tűntek a képei. Maga is imádott festeni és rajzolni, ez volt a kedvenc elfoglaltsága. A nevelőanyja is szeretett festeni és nagyon örült, hogy Blaze is rákapott a dologra. Tudása nagyját tőle tanulta. A nő pedig az édesapjától, aki annak idején ebből élt, azzal, hogy eladta a festményeit.

– Egy napon biztos vagyok benne, hogy híres leszel – mondogatta az anyja és hangjában valódi büszkeséget lehetett hallani, ahogy az egyik rajzot szemlélte, amit Blaze aznap készített.

– Anyyira nem vagyok jó – vont vállat a fiú szerényen.

– Lebecsülöd magad, Blaze. Az, amit alkotsz lenyűgöző. Én még soha nem láttam a te stílusodhoz hasonlót. A képeid szinte élnek – mosolygott a nő.

– Ha így is van – szólalt meg halkán –, egy félvér Tűz embertől senki sem venne festményt.

– Hiszek benne, hogy a világ előbb-utóbb megenyhül. Hiszek benne, hogy nem számít, kinek születtünk. Te az én kisfiam vagy és nem számít, hogy nem én vagyok az édesanyád – mondta az asszony és átölelte a fiút.

Blaze szemébe könnyek szöktek. A nő ekkor már terhes volt az ikrekkel és rettegett, hogy a babák mindent megváltoztatnak. De aznap, abban a pillanatban teljesen megnyugodott. Az anyja ölelésébe simult és lehunyta a szemét. Egek, mennyire hiányoztak neki. Nem múlt el úgy nap, hogy ne gondolt volna rájuk. Néha könnyebb, máskor viszont olyan elviselhetetlen volt a fájdalom, hogy azt hitte nem éli túl.

A fiú, a családja halála után hosszú időre abbahagyta a rajzolást. Próbálkozott ugyan, de minden képe förtelmes lett. Már-már azt hitte, hogy soha többé nem lesz képes újra ceruzát vagy ecsetet ragadni. Ám szerencsére nem így lett. Az asztalának fiókja tele volt különféle vázlatokkal és kész művekkel. Általában elégedett volt a végeredménnyel. Tegnap éjszaka is festett, miután hiába próbált elaludni. A kép Rime-ot ábrázolta. Háttal állt és a válla felett hátrapillantva mosolygott. De bárhogy is próbálkozott, nem sikerült kikevernie a szemének jégkék árnyalatát. Büntudata volt, amiért úgy viselkedett a lánnyal. Nem jól kezelte a helyzetet. Talán beszélnie kellett volna vele. Hisz' Rime, odament a szobájához. Önként még soha nem tett hasonlót.

Sóhajtván lapozott egy újabbat. Szeme sarkából

mozgásra lett figyelmes. Elfordította a fejét és még épp időben vette észre a sietős alakot. A könyv kiesett a kezéből.

Mégis mit művel ez a lány? – gondolta, ahogy felpattant. Szólnia kell a tanítóknak.

A Lord és a Lady mindig is mesterien értettek ahhoz, hogy pusztán nevük említésére megjelenjenek és bár Blaze kitartóan szólongatta őket, ezúttal nem kerültek elő. A fiú kissé kétségbeesett, de mindez nem tartott sokáig. Nem volt ideje arra, hogy azon gondolkozzon, hol lehetnek a tanáraik.

– Akkor majd visszahozom én – morogta a fiú és kiszaladt a hidegbe. Még kabátot sem húzott, csupán a pulóvere volt rajta. Hála az erejének nem fázott, de ez nem azt jelentette, hogy a hideg nem ártott neki.

A hó hevesen szállt alá az égből. A fiú a kezével takarta az arcát, hogy a hókristályok ne a szemét ériék. Blaze érezte a pelyhekben a mágia áramlását. Nem volt természetes eredetű. Ezt a lány csinálta. Gyorsan meg kellett találnia, mielőtt túl intenzívvé vált volna a vihar és nem jutnak vissza. A havazás hamar eltüntette a lábnyomokat, így Blaze-nek csupán sejtelve volt róla, hogy merre induljon. Cipője belesüppedt a fehérségbe, ezért csak nehezen tudott lépkedni. Kis idő után megtámaszkodott az egyik fa törzsébe. Kezdett sötétedni. Ráadásul minél beljebb ment, az erdő is egyre sűrűbbé vált és már csak a palota magasabb tornyait látta csupán.

– Rime! – kiáltotta, hátha a lány meghallja.

Nem érkezett válasz.

Túl könnyű lett volna – gondolta Blaze.

Hátrapillantott. Végig úgy érezte, mintha valami figyelné. Talán csak paranoia volt. Ő is rég volt már a palota falain kívül. Az udvarra gyakran kijárt, sőt szeretett a szabadban lenni, de ennél tovább nem merészkedett.

Senki sem árthat nekem – győzködte magát.

Továbbindult és közben a lányt szólógatta.

Rime egy kicsiny tisztásra ért, ahol lerogyott egy kidőlt fa törzsére. Dideregve összébb húzta magát és rálehelte átfagyott ujjaira, amit a prémes zsebek sem tudtak megóvni. A ruhája is teljesen átmedvedett és hiába a meleg csizmája, szinte már nem is érezte a lábujjait. Behunyta a szemét és arcát az ég felé fordította. A pelyhek a szempillájára ragadtak, az egyik az ajkára hullott. Ez a havazás nem emésztette fel az erejét, inkább energiával töltötte el. Valamelyik mágia sokat kiszívott belőle. Azonban ereje ki akart törni, mintha odabent már nem fért volna meg és Rime megkönnyebbülten adott eleget a kérésnek.

Egészen megnyugtató volt odakint lennie. Nem is értette, hogy miért csak most jutott eszébe elhagyni a palotát.

Aztán egy gally reccsenésére lett figyelmes. A lány rémülten összerezsent és a hang irányába fordult, de nem látott semmit. Újra hallotta a neszt, ám ezúttal egy női hang nyöszörgése is párosult hozzá. Rime azonnal felpattant. Legszívesebben felhúzta volna a nyúlcipőt, ám a kíváncsisága győzött, így elindult arra, ahonnan a hangot hallotta. Meglepetten hőkölt hátra, amikor egy embert talált a földön fekvő. A havazás már félig betemette az alakot. Először nem volt bátorsága közelebb merészkedni,

így távolról próbált többet kivenni az alakból. Az idegen megmozdult és enyhén felemelte a fejét, de az arca nem látszódott. Előre nyújtotta a kezét, amelyet vörös folyadék szennyezett.

Meg fog halni, ha sérülten magára hagyja a hidegben – gondolta ijedten kezét a szája elé kapva.

Mit kellene tennie? Egyáltalán képes volna magával vonszolni a palotába? Rime arra jutott, hogy az ismeretlen bizonyára nő, hiszen nem volt túl nagydarab, alakja vékony és kecses volt, a haja pedig majdnem, olyan hosszú, mint az övé. Mit szólna a Lord és a Lady egy sérülthöz? Valaki őt is meggyógyította, úgymint bizonyára egyikőjük ért az orvosláshoz.

A pelyhek sűrűbben kezdtek záporozni. Ezt már rég nem a lány irányította. Az ajkába harapva nézett jobbra, majd balra. Ha ott hagyja az olyan lenne, mintha ő maga ölte volna meg. Ő pedig nem gyilkos.

Mély morgás hallatszott... Rime ereiben megfagyott a vér, ahogy megpördült. Nem tudta beazonosítani a hang forrását, olyan volt, mintha mindenhol érkezt volna és csak elképzelni tudta, hogy miféle lény adhatta ki. Nem mert megmozdulni, szinte levegőt sem vett. Maga előtt látta, ahogy a fák sűrűjéből őt figyelik és hiába győzködte magát, hogy nincs mitől tartania. A szívverése hevesen zakatolt, ahogy feszülten fülelt, hátha mást is hall, ekkor ágak recsenésére lett figyelmes.

Vonyítás hangzott, amibe a lány egész teste beleborzongott.

Farkasok.

Ríme pánikba esett. Agyában vadul kutatott, hogy felelevenítse, mit olvasott ezekről a vadállatokról.

Falkában járnak – bár azt már a hangokból is megállapította, hogy nem egyetlen példány tart feljűk. Különböző színárnyalatokban léteznek; ezüstszürke, hófehér, koromfekete, bronz-barna, esetleg tarka. Ríme gyötrődve megrázta a fejét. Ez most cseppet sem fontos. Ha szétszaggatják, akkor mindegy, hogy milyen színű bundában teszik. A territoriális viselkedésük erős. A táplálékukat pedig hosszú ideig követik, míg végül becserkézik és levadásszák.

Ríme a hóban heverő lányra pillantott. Lehetséges, hogy őt szemelték ki áldozatul? A farkasok legtöbbször nem támadtak emberre, de úgy rémlett számára, hogy a gyengékre és a sebesültekre hamar lecsaptak – mivel könnyű prédának számítottak. Hallott már a falusiaktól olyasmiről, hogy egy gyereket elvonszoltak. A történetekben mindig ők voltak a rosszak, akik gyilkoltak. De arról mindig mindenki bölcsen hallgatott, hogy a gyerekek állandóan dobálták az erdő szélén sétálgató állatokat. Ríme mindig úgy gondolta, hogy szereti ezeket a szépséges és kecses lényeket. Úgy gondolta, ha más nem is, hát neki szeretnie kell őket. Viszont az eledelük nem akart lenni.

Az idegenre nézett. A sorsára hagyhatta volna. Sőt, mi több... Bizonyára a faluból jött. Az is lehet, hogy valaha találkozott vele és gúnyt űzött belőle.

Nem! Ne gondolj ilyesmire – kiáltotta a belső hangja.

A lány gondolatai kezdtek túl összeszedetlenné válni.

Az összeszedetlenség rossz. Neki muszáj kordában tartania az érzelmeit, a gondolatait. Süvített a szél és vadul hordta magával a havat, mely a bőréhez érve szinte mart. Ekkor a bokor – ami nem messze a földön heverőtől terült el –, megrezdült. Sárga villanásra lett figyelmes jobb oldalról, aztán egy árny suhant el bal oldalt. Bármit is tervezett eddig, az ezennel megghiúsult.

A farkasok körbevették...

Nyolcadik fejezet

Hátranézett és éppen abban a percben lépett ki egy ezüstszínű fenevad az árnyak közül. Vicsorgott, melybe a lány egész teste beleremegett. Elméletileg képes lenne legyőzni. Gyakorlatilag viszont úgy remegett a félelemtől, hogy állnia is nehezére esett, nemhogy az erejét használni. Vett egy mély levegőt.

Szedd össze magad! – korholta magát.

Eszébe jutottak anyja szavai: Semmi baj, kis jégvirágom. Minden rendben lesz.

Felrémlt előtte a meleg mosolya, mely a legfagyosabb vidéket is képes lett volna felolvasztani.

Nem fogják a farkasok szétszaggatni. Nem hagyja. Csak végy nagy levegőt, az majd segít – mondogatta magában.

Gondold át, mit szeretnél tenni, aztán tedd meg – hajtogatta. – *Csak rájuk kell ijeszteni. Nem kell kárt tenni bennük, csupán meg kell mutatni nekik, hogy nem lenne jó dolog kikezdeniük veled.*

A farkas tett egy fenyegető lépést felé, mire a lány hátrált.

Az állat dühösen kivillantotta hatalmas szemfogait és nyál fröccsent a hóra. Nem kellett volna hátralépnie, de önkéntelen mozdulat volt. Újabb zajra lett figyelmes. A hang oldalról érkezett. Nem merte elfordítani a tekintetét az ezüst farkasról. Félt, ha így tesz, az rögtön ráveti magát. Így csak a szeme sarkából láthatta, hogy újabb falkatagok merészkedtek ki a fák közül. Kezdték fokozatosan közelebb merészkedni. Rime jól tudta, hogy a farkasok támadni készültek...

Blaze hallotta az vonítást és a szíve hevesebben kezdett zakatolni. Még mindig nem tudta merre induljon, de azt igen, hogy muszáj sietnie. Kétségbeesetten menetelt előre. Hála a viharnek az orra hegyéig se látott. Mostanra egész teste átfagyott és didergett, a lábujjait már nem érezte. Valójában minden testrész lezsibbadt és, csak tompa égető érzés maradt, de akkor is ment tovább.

A lába beleragadt egy hóbucka kellős közepébe. Hiába mocorgott, nem bírt kiszabadulni. A fiú dühödten idézett meg egy tűzgömböt és közvetlenül a lába mellett a földbe vágta. A hó azon nyomban pocsolyává olvadt és alatta látni lehetett a kopár talajt. Nem akarta az erejét használni, hisz még mindig élénken élt benne, hogy legutóbb milyen csúnyán leszerepelt. Arról nem is beszélve, hogy a nagyobb mágiák mindig kimerítették és arra semmi szüksége nem volt, hogy egy ilyen hóviharban összeessen és már csak a holttestét találják meg.

Vacogó fogakkal folytatta az útját...

Rime a fejét kapkodta. Ha az egyik farkasról levette a pillantását, az közelebb merészkedett. A lány úgy érezte, hogy már az is hatalmas szerencse volt, hogy nem támadtak rá azonnal. Megragadott a földön heverő vastag fadarabok közül egyet és felemelte. A keze remegett és nem a hidegtől. Rime szemét könnyek kezdték égetni. Utoljára az anyja halálakor sírt. Rég megtanulta, hogy nem szabad kimutatnia a szomorúságát. Ha a falusi gyerekek bántották, akkor mindent érzelemmentes arccal fogadott. Akkor sem rezdült egyetlen arcvonása sem, amikor sárral dobálták, még akkor sem, amikor elszakították a ruháját, melyet az anyukája nagy gonddal készített neki. Ám most úgy érezte, hogy az életének itt vége szakad. Senki sem fogja megmenteni... A legrosszabb az volt, hogy senkinek sem fog hiányozni...

Ebben a pillanatban az egyik vadállat előre vetődött, de nem Rime volt a célpontja, hanem a sebesült. A lány harci kiáltással ugrott előre és a farkas felé suhintott, aki visszább hátrált ugyan, de nem tágított.

Rime felsikított, amikor az egyik állat elkapta a kezét. A vér azon nyomban végigcsorgott a kézfejen, és ujjai hegyén csöpögött le. A fájdalom majdnem olyan elviselhetetlen volt, mint amikor megégette a kezét. Az állat nem eresztette, állkapcsa satuba fogta őt. A lány alig bírt lábon maradni. Kétségbeesetten rácsapott a farkas fejére a bottal, többször is, de az állat csak még erősebben harapta.

– Rime! – kiáltotta egy ismerős hang, amire a lány felkapta a fejét. Azt gondolta talán csak képzelődik, de újra

felhangzott a kiáltás. A lány szíve nagyot dobbant és hirtelen mintha elvágták volna a vihart. A hópelyhek ugyan még hullottak, de lágyan és komótosan, mintha táncot lejténének. Rime nem tudta mire vélni a dolgot, de most nem is törődött vele. A fák között észrevette Blaze-t. Fél testét eltakarta az egyik törzs, de fekete haja kiemelkedett a fehérségből. Közel volt. A lány szomorkásan elmosolyodott, amikor a fiú felé fordult és pillantásuk találkozott. Oly' közel volt és mégis oly' távol.

Blaze egyszerre volt ijedt és dühös. Féltette a lány életét. Rettegett, hogy nem tudja megmenteni és dühös volt, amiért idáig fajultak a dolgok. Messze volt ugyan a másiktól, de így is tisztán látta a vörös folyadékot, amely beszennyezte a hó tisztaságát, ahogy azt is, hogy Rime arca eltorzult a fájdalomtól. Figyelte, hogy a többi farkas is közelebb merészkedik hozzá. Érezték a vér szagát és lecsapni készültek. A fiú mély levegőt vett. Nem fog időben odaérni, és ha oda is ér, az ereje nélkül nem tud segíteni. Mióta megégette Rime-t gondosan ügyelt arra, hogy még egy apró lángocskát se varázsoljon elő. Hiszen az, ami a lánnyal történt újra bebizonyította számára, hogy az ereje veszélyes és ő képtelen kordában tartani. Nem hagyhatta, hogy Rime-t a szeme láttára szaggassák szét a farkasok.

Az erő a részem, és nem ellenem van – ismételtette magában, miközben felemelte a kezét és a lány irányába fordította tenyerét. Lehunyta a szemét és vett egy nagy levegőt.

Csak koncentrálj! Érezd, ahogy a tűz átjárja az egész tested.

Szemhéja felpattant és abban a pillanatban szabadjára

engedte a varázslatot. Egy tűzgyűrű vette körül a lányt. Biztonságos távolságban voltak tőle a lángok, hogy ne tegyenek benne kárt. Rime térdre hullott és szemét összeszorította. Az állatok ijedten megtorpantak, csak az egyikük volt elég bátor, hogy a gyűrű széléhez merészkedjen, de a lángok megégették. Nyüsztve ugrott hátra. Társaival együtt még egy ideig toporzékoltak, latolgatták a lehetőségeiket, de végül meghátráltak és elfutottak.

Amelyik megharapta a lányt, még mindig nem eresztette. Blaze előrébb lépett és egy tűzgolyót küldött a fenevad felé, aki ekkor vonyítva eresztette el Rime-t, majd ijedten kiút után kutatott. Blaze sajnálta az állatot, tudta, hogy csak az ösztönei vezették és ez miatt nem hibáztathatta. Utat nyitott neki és hagyta elmenni, hisz már így is megsérült. Blaze hagyta, hogy a tűzgyűrű kialudjon. Kicsit megtántorodott és fáj a feje, ám nem foglalkozott ezzel; futni kezdett a lány felé.

Rime térdre rogyott és úgy markolta a sérült karját, melyből szivárgott a vér. Hevesen zihált. Már ahhoz sem volt ereje, hogy üvöltsön, pedig szíve szerint azt tette volna. Úgy gondolta, hogy mostanság túl gyakran sérült meg. Erről pedig muszáj sürgősen leszoknia.

Blaze végre odaért hozzá és mellé térdelt. Arca csupa aggodalom volt. A lány valamiféle megmagyarázhatatlan oknál fogva szerette volna átölelni, hogy érezze a belőle áradó melegséget. Annyira hálás volt neki, hogy megmentette. Annyira hálás volt, hogy nem kellett így végeznie. De ő sosem ölelkezik és a hálájának sem tud

megfelelően hangot adni. A lány nem tudta mit kellene mondani, így kinyögte az első dolgot, ami eszébe jutott.

– Te tényleg nem fázol?

Az aranyszínű szemek meglepetten elkerekedtek. Ám a fiú figyelmen kívül hagyta a kérdést és óvatosan a kezébe fogta a lány sérült karját. Felhúzta a kabátját, mire Rime felszisszent. A harapásnyomra nézve elhúzta a száját, majd leszakított egy darabot a ruhájából és szorosán bekötözte a lány kezét. Ki kell tisztítani a sebet, és Blaze csak reménykedni mert benne, hogy nem fog elfertőződni.

– Nagyon fáj? – kérdezte halkán.

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem – felelte reszkető hangon a másik.

– Butaság volt kijönnöd – korholta a lányt.

– Butaság volt utánam jönnöd – vágott vissza. Pedig valójában örült, hogy a fiú a segítségére sietett. – De azért köszönöm – nyögte ki nagy nehezen.

Miért olyan nehéz ez? – gondolta.

A fiú elmosolyodott és felsegítette őt. Éppen mondani készült valamit, de ekkor a földön heverő lány nyöszörögni kezdett. Blaze egészen eddig észre sem vette, Rime pedig kissé megfélekedett róla.

– Megsérült – mondta a lány. Habozott. – El kell vinnünk a palotába. Nem hagyhatjuk a sorsára.

Blaze mély levegőt vett. Nem volt biztos benne, hogy ez a legjobb ötlet, de Rime-nak igaza volt, nem hagyhatták ott.

– Nem tudom mit fognak szólni hozzá a tanítók – kezdte a fiú, majd elhallgatott. – Másrészről viszont,

egyáltalán nem is érdekel, mit szólnak hozzá – jelentette ki. Még mindig mérges volt rájuk és semmiféle szabály nem mondta ki, hogy ne vihetnének embert a kastélyba. – De, ha őt cipelem, neked nem tudok segíteni.

– Semmi gond – rázta meg a fejét Rime. – Én megleszek. Blaze az ajkába harapott.

– Biztos vagy benne? Nekem te vagy az elsődleges.

Rime szíve nagyot dobbant a komoly szavak hallatán és vett egy mély levegőt, majd aprót bólintott.

A fiú a földön fekvőhöz lépett és a karjaiba fogta, egyik kezét a térdhajlata alá helyezte, míg a másikkal a hátánál tartotta meg, fejét pedig a mellkasához döntötte. A test meglepően könnyű volt, nem kellett túlzottan megerőltetnie magát. Lenézett a lányra, akinek az arcát kosz és vér pettyezte. Annyi idősnek tűnt, mint ő. Barna haj keretezte kivörösödött arcát. Blaze meglepődve vette tudomásul, hogy a karjában tartott alak kifejezetten szép.

– Mehetünk – mondta Rime-nak. Elindultak és Rime minden apró botlásakor összeszorult a szíve.

– Jól vagyok – mondogatta, de Blaze látta rajta, hogy igenis megerőltető számára az út.

Homloka verejtéktől csillogott, ami szokatlan volt, hisz Rime-nak soha nem szokott melege lenni. Blaze biztos volt benne, hogy a lány belázasodott, de büszkeséggel töltötte el, hogy ennek ellenére milyen erős.

– Pihenhetünk, ha szeretnél – ajánlotta fel.

– Nincs rá szükség – mondta Rime és elindult. Blaze nem követte azonnal. Figyelte a másikat, ahogy félig visszafordulva ránézett és hajába belekapott a szél, Blaze

készítést érzett rá, hogy abban a minutumban lefesse őt. – Jössz? Még a végén baja lesz a lánynak. – biccentett a karjaiban tartott alakra. Blaze követte őt, közben lepillantott a fialtra.

Az idegen egész szép volt... Egy idős lehetett velük. Haja sötétbarna és hullámos volt, az arca szív alakú, ajkai teltek és a fiú azon kezdett morfondírozni vajon milyen színű lehet a szeme.

Ám Rime szépségén nem tudott túltenni.

Ragyogó és tökéletes – gondolta a fiú, ahogy tekintete végigsiklott Rime tincsein és alakján, melyet most a ruhája eltakart.

Nem csak a külseje volt szép. Blaze ezt jól tudta, már csak Rime-nak kellett volna erre rájönnie.

Kilencedik fejezet

Mire a kastélyhoz értek Blaze már nagyon érezte, hogy mennyire átfagyott. Persze eddig is fázott, jobban mondva érezte a fagy erejét, hisz ő magát a hideget nem igazán vette észre. De eddig legalább hajtotta előre az ereiben száguldó adrenalin, viszont most, hogy már minden rendben volt – persze, leszámítva a félholt lányt az ölében és Rime karját –, alig várta, hogy leheveredhessen a kandalló elé egy pokrócba burkolódzva.

Rime aggodalmasan pillantgatott felé és mindig úgy tűnt, mintha szólni szeretne, de végül meggondolta magát és inkább csendben maradt. Pedig a fiú örült volna, ha beszél. A csend túl komorrá tette a szituációt.

Rime kitérte az ajtót és előre engedte a fiút, miután bent volt ő is követte és behúzta maga mögött a bejáratot.

– Az meg mi? – visszhangzott a kérdés. A Nagyúr és a Kegyes asszony hangja szinte összeolvadt, egyszerre érkezett mindenhonnan. A két fiatal körbepillantott, de sehol sem látták őket.

– Ő – hangsúlyozta Blaze, mivel zavarta a tanítói tárgyasztó megnevezése – megsérült! Segítségre van szüksége!

– Na és? – jött az újabb kérdés.

– Segítségre van szüksége – ismételte Rime.

A válasz néma csend volt csupán. Se léptek zaja, se egy rezdülés. Semmi, csupán a csend.

– Jó – morogta maga elé Blaze és fogást váltott, mivel kezdett zsibbadni a keze. – Így is jó! Nincs szükség magukra! – kiabálta.

Ennyit arról, hogy a kandalló előtt felmelegszik.

Rime ijedten nézett rá.

– Most mi legyen? Én nem tudom... Szóval nem értek a gyógyításhoz.

– Lehet, hogy csak pihennie kell – mondta a fiú, de tudta, hogy ez hazugság.

– De hiszen vérzik – jelentette ki a lány és hangja ezúttal nem volt érzelemmentes, hanem félelem bujkált benne. Az ilyen pillanatokban látta a fiú igazán, hogy több rejtőzik a szívében. Ha a dolgok kezdtek kicsúszni a kezei közül, nem tudta elrejtteni az érzéseit. Az arany szemű szerette ezeket az apró pillanatokat.

– Te is vérzel – mutatott rá a tényre a fiú. – A farkas akár vészett is lehetett. Úgyhogy, neked inkább magad miatt kellene aggódnod.

– Köszönöm szépen! – csattant fel a lány – Mintha nem lennék már így is elég ideges.

– Áh, szóval ideges vagy? – húzta fel az egyik szemöldökét érdeklődve és bármennyire is erőlködött,

nem tudott elrejtteni egy mosolyt. A lány vetett rá egy utolsó dühödtt pillantást, aztán rendezte az arcvonásait és újra magába burkolódzott. Blaze úgy gondolta, kár feszegetni a témát, de ezt kisebb fajta sikerként élte meg.

– Szerencsére kicsit értek a gyógyításhoz. Persze csak a hagyományoshoz – tette hozzá morogva. A Nagyúr mágiájával sokkal könnyebb dolguk lenne. De a tanítók érzéketlenek. – Nem lesz gond. Ellátjuk őt, aztán kitisztítom a sebedet. Rendben?

Rime nyelt egy nagyot – ez volt az egyetlen apró jele, hogy még mindig zaklatott – majd mereven bólintott. Mások ezt észre se vették volna, de Blaze szinte mesterévé vált a lány apró kis rezdüléseinek felismerésére.

Felmentek az emeletre és kerestek egy megfelelő szobát az idegennek. Nem volt nehéz ilyet találni. Egyikük sem tudta, hogy ki szokta rendben tartani a hálókat, de szinte mindegyikben szép rend volt. A fiú óvatosan a puha paplanok közé fektette a karjaiban tartott embert. Az ismeretlen fájdalomosan nyöszörgött. Rime segített levenni a barna hajúról a vastag kabátot és pulóvert. A vékony inget – ami még rajta volt – szinte eláztatta már a vér.

– Szerintem ez túl sok vér – hadarta Rime. – Határozottan túl sok. A vérnek az emberben kell lenni és nem a ruháján... Te jó ég... Most mit fogunk csinálni? Meg fog halni.

– Nyugalom! – suttogta a fiú, de nem csak társának, hanem saját magának is. Reménykedett benne, hogy a lány sérülése nem lesz komoly. Felhúzta a vékony anyagot, hogy megnézhesék a hasa alján lévő vágást. – Össze kell varrni

– állapította meg remegő hangon.

– De ugye nem nekem? – sikított fel élesen Rime. A fiút mulattatta volna ez a sok érzelem, hisz egész ismertségük alatt nem tapasztalt ennyit tőle, de sajnos most másra kellett koncentrálnia.

– Nem, majd én megcsinálom. De sterilizálni kell a tűt, szükség van törölközőre vagy valami tiszta rongyra, vízre, alkoholra és a biztonság kedvéért le kell őt fogni vagy inkább kötni.

– Majd én lefogom.

Blaze megrázta a fejét.

– Még úgylis nehéz feladat lenne, hogy a karod ép. Sérülten szinte lehetetlen.

– Képes vagyok rá – erősködött Rime.

– Rime, rettentően fájdalmas lenne.

– Neki is fájni fog. Én is kibírom – mondta határozottan.

– Különben sem tudnánk mivel megkötni.

Blaze mondani készült valamit, ám a lány felemelte a kezét és belé fojtotta a szót.

– A szobámban van egy varrókészlet. Rögtön hozom – jelentette ki Rime.

– Én hozom a többi – mondta Blaze nagy nehezen. Nem volt energiája ahhoz, hogy veszekedni kezdjen.

Rime a szobájába sietett. Érezte, hogy a karja lüktet a fájdalomtól, de figyelmen kívül hagyta. Letérdelt és előkaparta a rózsákkal festett kis dobozt az ágy alól, majd kivette belőle a varrókészletet. A kis szett, amelyet még az édesanyjától kapott egy kék színű szütyőben volt. Sosem szeretett varrni. Mindig túl sokszor kellett befoltoznia a

ruháit. A gyerekek ellökték és így gyakran elszakadtak a holmijai. Eleinte megmutatta őket az anyukájának, aki mindig mosolyogva megsimogatta az arcát és elmondta neki, hogy semmi baj. Ám ahogy a ruha fölé hajolt, szomorúság csillogott a tekintetében. Miatta volt szomorú, az miatt, hogy bántják őt... Az miatt, hogy az ő szeretett lánya nem élhet teljesen boldog életet. Így egy idő után elrejtette a szakadásokat és inkább maga varrta meg őket. Eleinte nagyon rosszul csinálta, de végül belejött. Még hímezni is elkezdett, igaz nem sokáig űzte ezt a hobbit, ám akkor kapta meg az anyjától a saját varrókészletét. Aznap, amikor eljött a faluból majdnem otthagya a konyhóban, de az utolsó pillanatban visszafordult érte. Mégiscsak neki kellene összevarrnia a lány sebét. Valószínűleg képes lenne rá, ha nagyon összeszedi magát. Blaze komoly és ügyes tud lenni, de Rime valahogy kétkedett benne, hogy valaha is fogott tűt a kezében. Bár a fiú már máskor is okozott meglepetést... Erősebben szorította a dobozkát és felpattant a földről, lerakta az ágy melletti polcra és kezében a szütyővel visszament a beteghez.

Blaze felforgatta az egész konyhát, de csak vörösbort talált. Nem volt benne biztos, hogy az alkalmas lesz-e. A falujában lévő orvos mindig sokkal erősebb alkohollal dolgozott, például whiskyvel vagy rummal. Azoknak már a szagától is rájött az emberre az émelygés.

Mindegy. Ez van, ezt kell használni – gondolta a fiú

Vizet eresztett egy dézsába, beledobta a tiszta rongyokat és már éppen a borért nyúlt volna a szabad

kezével, amikor egy éles sikoly hasított a palota csendjébe. A fiú ereiben megfagyott a vér. Azonnal kiejtette a kezéből a faedényt. Blaze-nek eszébe sem jutott, hogy esetleg az ismeretlen lány sikoltott. Elméjében csakis egy dolog ismétlődött; Meg kell védenie Rime életét! Bármi áron!

Így hát, amikor berontott a szobába, ahol elszállásolták vendégüket meglepődve pillantott végig a két lányon. A fehér hajú arca mély bezárkózottságról árulkodott, teste merev volt. A másik pedig rettegett, a fájdalommal nem törődve egészen az ablakig hátrált és onnan kiabált.

– Ne gyere a közelembel! Szörnyeteg!

Blaze-ben düh lángjai lobbantak. Hogy meri szörnynek hívni? Legszívesebben kiabált volna magából kikelve. Helyette viszont nyugodt hangon szólalt meg, hisz ez a lány össze volt zavarodva.

– Nyugodj meg! Mi mentettünk meg – mondta. A barna hajú csak ekkor vette észre őt. Élénk, sötétbarna szeme rávillant és tartása azonnal ellazult.

– Ne hagyj vele kettesben! – suttogta.

Rime rezzenéstelen arccal hátat fordított neki és lassan a fiúhoz sétált.

– Gyere velem! – kérte és Blaze követte.

Amint kilépetek a szobából a lány belekezdett a mondandójába.

– Emlékszel mit meséltem neked? Hogy az én falumban egy ideig élélnél anélkül, hogy tudnák mi vagy?

– Mire akarsz célozni? – vont a fel egyik szemöldökét a fiú.

– Nem tudja, hogy hozzám hasonló vagy. Azt hiszem,

melletted nagyobb biztonságban érezné magát – húzta el a száját Rime.

– Egyáltalán nem tetszik ez a terv. Hallottad milyen undorral beszélt hozzád? – fakadt ki a fiú az ajtóra mutatva.

– Ez nem gond – vont vállat a lány és lehajtotta a fejét.

Blaze szerette volna magához ölelni, hogy megnyugvást nyújtson neki, de úgy gondolta, hogy Rime nem engedné. A lány ugyan próbálta elrejteni a szívébe maró fájdalmat, de Blaze nagyon is tudta, hogy mit él át. Legszívesebben mindent elmondott volna neki, hogy annak idején mi történt vele és a családjával. Szerette volna megosztani mindezt a másikkal, de még nem állt rá készen.

– Nagyon is gond. Nem helyes, hogy bárki is így beszéljen veled. – Dühösen szorította össze állkapcsát a kifakadása után.

Blaze vett egy mély lélegzetet és ujjaival lágyan megcirógatta a hófehér hajszájakat. Oly gyengéd volt, hogy alig lehetett érezni, de Rime minden idegszálával tudatában volt annak, hogy hol és meddig érintették. A fiú hamar visszahúzódott. A kékszemű újra ráemelte pillantását.

– Nem vagy szörnyeteg. Nem jobban, mint mondjuk én – mosolygott féloldalasan a fiú. Rime meglepetten figyelte Blaze mosolyát és arra gondolt, hogy most először nem érezte kellemetlennek a másik közeledését. Ellenkezőleg, szeretett volna sokkal többet belőle.

Biztos a halál közeli élmény az oka – gondolta a lány.

– Menj! Nyugtasd le – kérte Rime a fiút. Blaze nagyot sóhajtott.

– Jó, de eredetileg az erőmet akartam használni a tű és

a víz felmelegítéséhez.

– Megoldjuk – nyugtatta Rime.

Blaze belépett a szobába, ahol a lány a földön hevert. A fiú inkább bosszússágot érzett, mint sajnálatot.

Most nem heverne ott, ha nem hisztériázik – gondolta. Óvatosan felemelte és visszarakta az ágyba. Megnézte a sebet, ami még jobban szétnyílt.

– Remek – morogta. De így, hogy újra eszméletlen, legalább nem kell rejtegetnie az erejét. – Elájult. Bejöhetsz – kiáltott ki Rime-nak. A lány lassan kinyitotta az ajtót és belesett rajta. – Hozom a felszerelést.

– Ne! – kiáltotta Rime ijedten. – Mi lesz, ha újra magához tér és engem lát? Nekem kellene hoznom.

– Nem fogsz a sérült kezeddal dézsákat emelgetni – mondta ellenszegülést nem tűrő hangon a fiú. – Sietek! Különben meg, szerintem minden maradék erejét felemésztette. Nem fog magához térni.

Amint Blaze eltűnt, Rime félve pillantott a lányra. Nem akarta, hogy újra magához térjen és kiabáljon vele. Rég hallott hasonló szavakat és még magának is fájt beismernie, hogy mennyire fájtak neki. Minden egyes másodperc lassan telt, amely várakozással telt. A lány fellélegzett, amikor Blaze végre visszatért. Letörölgették a sebet, majd fertőtlenítették, aztán Blaze nekikezdett összevarrni. Nem volt éppen szép látvány. Rime-nak félre is kellett néznie, miközben a lányt a vállainál fogva az ágyhoz szegezte – aki szerencsére nem ébredt fel, de még lázalmában is vergődött. Blaze-nek igaza volt. A sérült karjával nagyon nehéz volt megtartania a másikat. Érezte, hogy a sebe újra

vérezni kezdett. Annyira fáj a keze, hogy az ajkába kellett harapnia, nehogy felüvöltsön.

Miután Blaze végzett megtörölte verejtékes homlokát a felkarjával, mivel kézfejei vértől voltak mocskosak. Megmosta a kezét, aztán Rime-ra nézett.

Rime éppen kicsavart egy rongyot és a lány homlokára helyezte. Az ismeretlen meg sem érdemelte ezt a gondoskodást...

– Te jössz! – jelentette ki ellenszegülést nem tűrve Blaze.

– Gyere, menjünk inkább a te szobádba! Hátha sikítani támad kedved és felébreszted vele a vendégünket.

– Ez cseppet sem hangzik jól – sziszegte a lány. A fiú vállat vont, de mosolygott.

– Inkább hozzád kellene mennünk – jelentette ki hirtelen Rime.

– Miért? – vonta fel az egyik szemöldökét Blaze.

– Közelebb van – magyarázta egyszerűen. A fiú a torkát köszörülte, majd megdörgölte az állát.

– Ez igaz, de elég nagy nálam a felfordulás – vonakodott továbbra is.

– Nem zavar.

Blaze-nek semmi más kifogása nem akadt, úgyhogy beleegyezően bólintott.

– Akkor menjünk! – mondta összeszorult torokkal a fiú.

Legutóbb még a lány elutasította, amikor beinvitálta. Most pedig, egyenesen ő vetette fel, hogy inkább nála legyenek... Még jó, hogy a lányról készült rajzokat tegnap este eltette a mappájába, legalábbis nagyon reménykedett benne, hogy semmi sem maradt elől.

Mielőtt kiléptek volna még hallották, hogy a barna hajú motyogni kezd álmában, de nem értették, hogy mit mondott.

Tizedik fejezet

Blaze feszengve engedte előre a lányt. A fiú megköszörülte a torkát. Nem tudta, hogy becsukja-e az ajtót vagy inkább hagyja nyitva. Nem szerette volna, ha Rime kényelmetlenül érzi magát. Végül úgy döntött, hogy behajtja. Blaze meglepődve nézte, ahogy a lány habozás nélkül az íróasztala felé indult. A kezébe vette az egyik rajzot és komoly arccal tanulmányozta. A fiú lassan lépdelt mellé. Amikor alkot, abba a szívet és a lelkét is beleadja, most pedig úgy érzete, mintha a lány belelátna a bensőjébe. Minden egyes rajza magában hordozott egy kis darabot belőle. Rime végigsimított a lapon. Egy tájképet ábrázolt, de látta, hogy még nincs kész és a kép közepén egy alak is kezdett kibontakozni. Az alak egy nő volt, a formái még elnagyoltak és vázlatosak, ám Rime már abban az állapotban is gyönyörűnek találta. Csodálta Blaze-t, amiért képes valami újat, valami egészen lenyűgözőt létrehozni. Neki sajnos nem adatott meg hasonló tehetség.

– Igazán tehetséges vagy – mondta a társára nézve. Maga is meglepődött, hogy a hangjában most melegség

bujkált és kedvesség, nem pedig a szokásos közöny. A fiú megeresztett egy halvány mosolyt és kicsit elvörösödött. Senkinek sem szokta megmutatni a műveit. Nem szégyellte őket, csupán nem volt kinek mutogatni és már hozzászokott ahhoz, hogy senki sem látja őket.

Blaze lerakta az ágy melletti polcra a tiszta vizet és az alkoholt.

– Ülj le – mutatott az ágyra. A lány engedelmeskedett. Ő az asztaltól oda húzta a széket, hogy a lánnyal szemközt helyezkedhessen el. Óvatosan, szinte félve nyúlt Rime karjához. Tenyerét a sajátjába csúsztatta. Rime bőre hűvös volt, de az apró kis keze tökéletesen simult az övébe. Blaze számára annyira természetes volt, hogy a lány kezét fogja, mintha ez így lenne helyes. A fiú vett egy nagy levegőt aztán szabad kezével a kötéshez nyúlt. Arca gondterhelt volt, amikor meglátta, hogy a kötést teljesen átáztatta a vér. A vörös folyadék majdnem a csuklójáig lefolyt. Elkezdte letekerni a ruhadarabot. Az anyag a végén kicsit a lány bőréhez tapadt a rászáradt vértől. Rime elhúzta a száját, ahogy a sérülését húzta. Blaze fogta a tiszta kendőt és bő vízzel lemosta a sebet, amitől a lány hangosan felszisszent.

– Szerencséd van. Nem kell összevarrni – állapította meg. – Ez csípni fog – suttogta, ahogy az alkohollal áztatott kendőt a sebhez nyomkodta. Rime összeszorította a fogát és felnyögött, de nem próbálta elhúzni a kezét. Jól tűrte a fájdalmat és nem kényeskedett. Ahogy Blaze a vöröslő sebre nézett csak arra tudott gondolni, hogy ez többé nem fordulhat elő. – Reméljük, hogy nem fogsz belázasodni és nem fertőződik el – mondta, amint végzett.

– Köszönöm. Hálás vagyok és nem csak ezért – emelte fel lassan a bekötözött kezét, majd vállat vont. Blaze kicsit lejjebb hajtotta a fejét és féloldalasan mosolygott rá. El se hitte, hogy azon az egy napon mennyivel közelebb kerültek egymáshoz, mint előtte bármikor. Ezt pedig semmiképpen sem szeretne volna elveszíteni. Így hát elhatározta, hogy bocsánatot kell kérnie.

– Én pedig sajnálom, hogy úgy viselkedtem veled – mondta halkán. Szégyellte magát. A kék szemek egy percre meglepetten elkerekedtek. – Nem a te hibád volt és nem is rád voltam dühös, hanem magamra – folytatta a fiú. – Anyyra dühös voltam, hogy miattam esett bajod. Az miatt, hogy képtelen voltam uralni az erőmet. Sohasem akartalak bántani.

– Ez nem a te hibád volt, Blaze – rázta meg a fejét a lány.
– Ne hibáztasd magad!

Blaze elhúzta a száját.

– De arról én tehetek, hogy utána szándékosan kerülni kezdtelek.

– Én voltam az, aki először olyan elutasító volt veled és nem kért a barátságodból. Aztán, amikor megkaptam amit akartam, akkor... Valahogy hiányzott, hogy velem legyél. – Az utolsó mondatot olyan halkán mondta, hogy a fiú alig hallotta és nem is volt benne biztos, hogy nem csak a képzelete játszik vele. – Meg aztán... Én amúgy is egyedüllétre születtem.

– Senki sem született egyedüllétre, Rime. Mindenkinek kell, hogy legyen valakije, aki mellette áll – mondta a fiú és megfogta a lány ép kezét.

Rime nagyot nyelt és a fiú szemébe nézett. Csak nehezen tudta rávenni magát, hogy kimondja a szavakat.

– És az én valakim te lennél?

Blaze halkan elnevette magát, kicsit erősebben szorította meg a lány ujjait.

– Hát – félénk mosoly kúszott az ajkára. – Szeretnéd, ha az lennék?

Rime az ajkába harapott. Kifújta egy addig benntartott lélegeztet. Szerette volna kimondani azokat a szavakat, amik a szívét nyomják; Nem szeretnék egyedül maradni, mert ha egyedül vagyok, az fáj... Régen még kibírtam, mert akkor nem ismertem mást.

Egyetlen személy volt, akit szeretett, és őt is olyan korán elvesztette. Félt ezektől az érzelmektől. Mindig azt mondogatta magának, hogy az érzelmek csak gondot és fájdalmat okoznak. Viszont nélkülük... Az ember üresnek érzi magát.

– Szeretném – motyogta.

– Oké – vigyorodott el Blaze. – Akkor ez egy ígéret! Bármi is történjen, mindig ott leszünk egymásnak!

A lány felsóhajtott és megengedett magának egy apró mosolyt.

– Mi lehet a célja? – töprengett a Kegyes asszony fel-alá járkálva. Az aggodalma nőttön nőtt. Még az ismeretlen lány szobájába is bement és szemügyre vette az idegent. Átlagos teremtés volt. Semmiféle mágiát nem érzékelt benne. Egyszerű ember, semmi kétség. Vajon miért hagyta életben? Csupán véletlen lenne? De ő sosem szokott ehhez

hasznos hibát véteni.

– Jobb, ha nem ezen törjük a fejünket. A gyerekek biztonságban vannak, amíg a palotában maradnak. Most az a legfontosabb, hogy beszéljünk a népünkkel.

A Kegyes asszony mélyet sóhajtott és ökölbe szorította a kezét.

– De mindig egy lépéssel előttünk járt. Kétlem, hogy ez most másként lenne. Nem is tudom – tétovázott. – Talán egyikünknek itt kellene maradnia.

– Mondtam már, a palotában nem eshet bajuk és tudod jól, hogy csak az egyikünkkel nem állnának szóba – rázta meg a fejét a Nagyúr. A nő tudta, de rettegett. Nem magát féltette, hanem a két fiataalt.

– Akkor legalább figyelmeztethetnénk őket – javasolta a Tűz Lady.

– Ezt már megbeszéltük. Jobb, ha nem tudnak semmiről.

A Kegyes asszony enyhén a fejét rázta. Közösen döntöttek így, de azokban a percekben mégis ostobaságnak gondolta.

– Akkor hát induljunk, hosszú az út és még a végén meggondolom magam – préselte ki magából a szavakat.

A Nagyúr bólintott.

A két fiatal a további napokat azzal töltötte, hogy a beteget ápolták, aki a kirohanása óta nem tért újra magához. Magas lázzal küszködött, amelyet folyamatos borogatással próbáltak levinni. Jobb ötletük sajnos nem volt. Mindketten reménykedtek benne, hogy az idegen állapota

nem fog rosszabbodni. Rime sérülése azonban, szerencsére gyorsan javult és nem fertőződött el. Még fájtt ugyan és bizonyos volt, hogy sebhely is marad utána, de ezen kívül nem volt más panasza.

A tanítók szinte felszívódtak és a színüket sem látták – ezt mindketten furcsállották. Egyszer még körbe is járták a palotát, hogy megkeressék őket. Ám voltak olyan szárnyai az épületnek ahova nem tudtak bemenni.

– Szerinted dühösek? – kérdezte a lány, amikor egyik délután a könyvtárban ücsörögtek. A heverő egyik végébe kuporodott. Térdeit felhúzta.

– Nem igazán érdekel a véleményük. Én is dühös vagyok rájuk – mondta a fiú miközben lapozott egyet és nem nézett fel a könyvből. Blaze nagyon megharagudott, amiért a két tanár nem segített nekik. Rime is mérges volt egy kicsit, de a düh olyan érzés volt, amelyet feleslegesnek tartott sokáig magában hordozni. Rime a szoknyája anyagát gyűrögette. Ő azért kicsit aggódott is. Mi lesz velük, ha a Kegyes asszony és a Nagyúr végleg magukra hagyják őket? Abban sem volt biztos, vajon meddig fog tartani az oktatásuk, és ha véget ér, akkor mi lesz velük? Új életet kezdenek valami távoli helyen? Esetleg itt maradnak? Sok kérdése volt a lánynak és egyikre sem kaphatott választ.

– Ne aggódmaskodj – mosolyodott el Blaze.

– Nem is aggódom – vágta rá túl gyorsan a lány.

– Akkor biztos pusztá élvezetből ráncolod a homlokod.

– Dehogy ráncolom a homlokom – háborgott Rime, aztán a visszatükröződő ablak felé fordult, hogy megbizonyosodjon igazáról. Blaze elnevette magát.

– A tanítóinkat nem kell félteni. Ha pedig valami mondandójuk lenne, már biztos közölték volna. Sosem szokták magukban tartani a nemtetszésüket – mondta a fiú és ezzel Rime egyet is értett.

Mindketten az ajtó felé pördültek, amikor az nyikorogva kitárult. Feszülten nézték a feltűnő alakot, ám egyikük sem számított arra, aki ott állt. A barna hajú lány volt az. Arca fájdalomról árulkodott és egészen beesett volt. Szeme alatt karikák éktelenkedtek, mintha nem aludta volna ki magát. Blaze felpattant és a könyv a padlóra hullott. Oda akart lépni az ismeretlen lányhoz, de megtorpant – nem akart ráijeszteni. Rime ezzel szemben teljesen ledermedt, még levegőt sem mert venni. A barna hajú görcsösen kapaszkodott az ajtóba, hogy megtartsa magát, hevesen vette a levegőt. Szemét végig Rime-ra szegezte, amitől a lány csak még kellemetlenebbül érezte magát.

– A nevem Kerena – mondta akadozva. – Azért jöttem, hogy a Jégkirálynő segítségét kérjem. – Látszott raja, hogy nehezeére esett kimondani a szavakat.

Rime ereiben megfagyott a vér. Oly' rég nem hallotta ezt a nevet és nem is hitte volna, hogy ilyen érzéseket fog kiváltani belőle. Egyszerre volt ijedt, zavart és mérges. Ám egyik érzést sem hagyta elhatalmasodni magán. Felszegte az állát és felkelt a díványról. A lány nem láthatta, de erősen rámarkolt a ruhája szélére, hogy meggátolja kezének remegését.

– Miért segítenék neked? Hiszen megmentettelek, de hálád jeléül szörnynek neveztél – válaszolta fagyos hangon.

Blaze aggódva pillantott felé.

Kerena elhúzta a száját. Az egész teste lüktetett. Nehezőre esett talpon maradni, ám kénytelen volt. Tudta jól, hogy valójában nem a lányon múlt az élete. A Jég Királynő bizonyára ott hagyta volna, ha nincs a fiú. A Jég emberek ilyenek... Nincs bennük könyörület, nincsenek érzéseik. Ezt mindenki jól tudta. Kerena pedig a saját bőréen is megtapasztalhatta. Szeme a fiúra tévedt. Ott állt kettőjük között, akár egy pajzs, ám végig a másik lányt figyelte és rá egy pillantást sem pazarolt. Egyáltalán miért volt vele? Bizonyára a Jég Lady megbabonázta. Tettével neki is szívességet fog tenni.

Kerena rávette magát, hogy újra a Jégkirálynőre figyeljen. A lány legszívesebben elszaladt volna, de megacélozta magát, muszáj volt visszakapnia a többieket. Nem volt más választása, a szörnyeteg utasításai egyértelműek voltak. Kerena hacsak lehunyta a szemét, tisztán látta maga előtt a vérengzést, ahogy felemelte a bárdot és lesújtott. Körös-körül szélviharok támadtak és a hóból szörnyek emelkedtek ki. Még mindig érezte a bőréen az emberek vérét, hiába mosta le. Hallotta a sikolyukat... A Jég Lady pedig erre emlékeztette, ugyanolyan szörny volt ő is. Mély levegőt kellett vennie és elhessegetnie a gondolatokat.

– Tudok fizetni – suttogta óvatosan.

Valójában nem volt pénze, de valahonnan elő tudta volna keríteni, ha nagyon muszáj.

– Nincs szükségem pénzre! – csattant fel élesen a lány és tett egy lépést hátrafelé. Kerena összerezzent. Tudta,

hogy nehéz lesz meggyőznie arról, hogy vele tartson. Tekintete az ablakra tévedt, gyomra görcsbe rándult.

– Sa...Sajnálom! – dadogta. – Kérlek! Segítened kell! Egyedül nem tudok eljutni az északi hegyekbe. A faluban élők többségét lemészárolta egy barbár törzs, a többieket pedig elrabolták. Magukkal vitték a hűgomat – ejtette ki kétségbeesetten a szavakat. Részben az igazságot mondta. Igaz, hogy egyes dolgokat megváltoztatott a mesében, de egy szörnyetegnek hazudni nem bűn. – A segítségeddel visszaszerezhetném őket. Mindenkit megmenthetnék. Akkor talán tisztelnének téged.

Rime az ajkát harapdálta. A fiú közelebb lépett hozzá és sugdolózni kezdtek. Furcsa volt ezt látni. Hát a fiú nem retteg tőle? Biztos nem tudja mire képes... Végül újra rá figyeltek.

– Még átgondolom – szűrte a fogai között a kék szemű. Kerena ajka egyetlen percre megremegett, aztán bólintott és lassan elkezdett visszabotorkálni a szobába, ahol felébredt.

Tizennegyedik fejezet

Blaze egy ideig az ajtót nézte, majd Rime-hoz fordult.

– Ugye nem fontolgatod, hogy segítesz neki? – szegezte neki a kérdést. Rime bosszús pillantással válaszolt, ám a fiút nem tudta megrémiszteni vele. – Rime, ez örültség. Egyikünk sem elég képzett ahhoz, hogy szembeszálljunk bárkivel is.

– Tudom, de talán nem is volna rá szükség, hogy bárkivel is harcoljunk – vélekedett a lány. Blaze a fejét rázta.

– Már így is sokat tettél érte. Ráadásul a faluban senkinek sem tartozol. Egyszerűen hagyhatnád is őket – húzta el a száját a fiú.

A lány biztos volt benne, hogy nem gondolja komolyan és most csupán a düh és csalódottság beszél belőle. Ellenkező esetben Blaze nem gondolkodna, hanem segítene. Ő már csak ilyen lágyszívű volt. Most csakis azért hagyják el ezek a szavak az ajkát, mert őt próbálja védelmezni. A lány úgy érezte, ez az egész részben az ő hibája is. Annyira gyűlölte a falut. Megvetette az összes lakóját és titkon mindig is reménykedett benne, hogy

valami történni fog velük. Ez miatt mindig kegyetlennek érezte magát, de mégsem tudott változtatni az érzésein. Lehetséges, hogy valamilyen módon ő hozta ezt a végzetes balszerencsét a falura. Ráadásul most bebizonyíthatná, hogy ő más, mint ahogy a falusiak hitték. Még saját magának is bizonyíthatna, hogy benne ennél több rejtőzik.

– Ha sorsukra hagynám őket, akkor épp olyan szörnyeteg lennék, mint amilyennek képzelnek – suttogta szomorkás mosoly kíséretében.

– Te is tudod, hogy ez nem igaz – vágta rá Blaze. Hangjából csupa melegség áradt. – Azt hittem, hogy ezt már megbeszéltük.

Rime lehunyta a szemét és a dívány háttámlájának döntötte a fejét.

– Néha magam sem tudom mi az igazság – mondta halkán. Elgondolkodva nézett az ölében tartott kezére. Az ereje sokszor még őt is megrémisztette. – Különbösen is, nehéz elhinni, hogy nem vagy szörny, ha egész életeden át ezt sulykolták beléd.

– Azért vagyok itt, hogy tudjam helyetted – jelentette ki határozottan a fiú és hirtelen előrelépett – még magát is meglepve – megragadta a lány kezét és fél térdre ereszkedett előtte. Rime meglepetten pillantott le rá. A fiú úgy festett akár a mesekönyvekben ábrázolt hős lovagok. Az utóbbi napokban a lány már nem rezzenett össze minden egyes érintéstől és nem húzódott el azonnal. Régen el sem tudta volna képzelni, hogy az ilyesmi lehetséges lehet. – Jól tudom, hogy nem vagy olyan amilyennek hisznek. Ők nem ismernek. Én igen!

Rime az egymásba fonódó ujjakra pillantott. Megint érezte a szívébe áramló furcsa melegséget.

– Ha úgy döntök, hogy segítek neki... Velünk tartanál?
– kérdezte félve. Kicsit tartott tőle, hogy a másik nem követné egy ilyen veszélyes útra. Blaze vett egy nagy levegőt és határozottan bólintott.

– Oda megyek ahova te is. Ha így döntesz, akkor követlek.

Blaze mindezt vad elszántsággal mondta. A hangja érzelmes és intenzív volt. A lányt szinte megdöbbenetette a belőle áramló magabiztosság. Rime úgy érezte, ha a fiú is vele lesz, akkor bármire képes.

– Köszönöm – őszinte mosollyal nézett a másik szemébe, és megszorította kezét. – Beszelnünk kellene a tanítókkal is. Nem gondolod? – vetette fel.

– De, ha egyszer elnyelte őket a föld – morogta a fiú.

– Igaz. Vajon hol lehetnek? - töprengett.

A fiú csak vállat vont. Egyik fiatal sem sejthette, hogy a két tanító nem is tartózkodott a palotában. Mindketten már messze jártak.

A Nagyúr gondterhelten nézett a kapura, melyet csak ő láthatott. Idegenek számára egy délibáb jelent meg csupán. Még maga a Tűz Lady sem láthatta, pedig fenséges látványt nyújtott. Több száz láb magas, hófehér félkör alakzat. A tetején faragott lények, melyek csakis az ő földjükön voltak honosak. Olykor ugyan átszöktek az emberek világába és riadalmat okoztak, de ez csak ritkán fordult elő. Nem mintha az emberek világában nem léteztek volna rémisztő

lények.

Oly' rémisztőek melyektől még a Jég népe is tartott – gondolta a férfi.

A kapu lentebb elhelyezkedő részein kacskaringós, ősi motívumok voltak láthatóak. Az ajtó masszívnak és mozdíthatatlannak tűnt, nem volt rajta nyitókar vagy kopogtató. Ha a férfi a monstrum mögé sétált volna, nem talál ott semmit. Több napba telt mire eljutottak idáig és az út ugyan megterhelő volt és szeretett volna megpihenni, de mégsem akart bemenni. Nem vágyott a népe társaságára, nem vágyódott haza. Egyetlen személy volt odahaza, aki fontos volt számára és már ő sem élt. Számára a száműzetés nem volt büntetés, inkább megkönnyebbülés. Ha a népe nem döntött volna így, magától is elhagyja őket. Régen legalább képes volt tettetni, de mostanra már ez sem ment.

– Gyűlölöm ezt a helyet – morogta a mellette álló nő. A Nagyúr, gyengéden megfogta a nő kezét, ezúttal nem törődött vele, hogy a kín elárasztja az egész testét. Ennyit muszáj volt kibírniuk. A kapun csak úgy tudtak átlépni mind a ketten, ha megérintik egymást. Fogát összeszorította és még a szemét is behunyta, majd előre lépett és szabad kezét felemelte. Tenyerét a hideg anyaghoz nyomta. A kapu felragyogott és az ajtó eltűnt, helyét átvette az örök hó birodalma. Megannyi fenyő és csupasz fa sorakozott előttük. Amint átléptek eleresztették egymást. A nő szaporábban vette a levegőt és a kezét szorongatta. A férfi csak megmozgatta az ujjait, de a keze egy ideig remegett a fájdalomtól. Kellott pár perc, míg mindketten

összeszedték magukat.

A férfi körbenézett. Ez a hely volt az otthona, de már évek óta nem járt itt. A táj zord volt ugyan, de egyben gyönyörű is. Mindet jégkristályok fedtek, amelyek szinte szikráztak a kevés napfényben, ahogy a jégvirágok is. Itt még az ég is sokkal élénkebb kéknek hatott, hisz' a földön csupa fehérség és szürkesség volt minden.

A két tanító a távolban lévő főváros magas tornyai felé tekintettek. Még mindig nem pihenhettek, bár már messze nem állt oly' hosszú út előttük. Estére már a városba is érhettek. A nagyúr megidézett két hátast, majd vágózni kezdtek előre. A férfi egy pillanatra lehunyta a szemét és megfélekedezett minden rosszról, csupán élvezte a pillanatot. Szerette, hogy a csípős hideg csókot lehel az arcára. Kinyitotta szemét és oldalra pillantott. A nő sugárzó volt a hó világában. Ő volt maga a szín a színtelenségben.

– Előre figyelj! – kiáltott rá a Tűz Lady ijedten. A férfi még épp idejében hajolt le, különben a vastag faág lelökte volna a nyeregből. Nem szabad kizökkennie – gondolta komoran.

Rime és Blaze a lánnyal szemközt ültek. A fiú mellkasa előtt összefont karokkal, kissé morcosan tekintett előre. Rime az ajkát harapdálta és idegesen gyűrögette a szoknyája szélét. Kerena feszült volt és a legapróbb rezdülésre is megdermedt a teste. Egy egész nap telt el és Rime csakis a másik ajánlatára tudott gondolni. Próbált arra összpontosítani, hogy nem érdekli mások véleménye. Arra gondolt, amit Blaze is mondott neki, hogy nem

tartozik semmivel a falusiaknak. Nyugodtan higgyék csak azt, hogy ő egy démon vagy még annál is rosszabb. De minél többet gondolkodott, annál világosabbá vált számára, hogy igazság szerint vágyott a falusiak megbecsülésére. Nem akarta, hogy szeressék. Csak azt akarta, hogy tiszteletben tartsák őt. Mindig is szeretett volna egy lenni közülük, már csak az édesanyja kedvéért is, aki hitt benne, hogy egy napon békében élhetnek. Azt is tudta, hogy az anyja bizonyára azt tanácsolná, hogy segítsen Kerena-nak. Az édesanyja mindig is kedves maradt és nem adta fel a hitét, hogy egyszer a falusiak is megenyhülnek. Talán ez volt az oka annak, hogy míg az anyja élt, viszonylag jól boldogultak. Őt magát nem szerették, de az anyját sosem tudták meggyűlölni. Rime tudta, hogy soha nem lesz, olyan jó ember, mint a nő volt.

– Sokat gondolkodtam – kezdte és nem tehetett róla, hogy a hangjában semmiféle melegség nem bujkált. Közben erősen rászorított halványkék ruhájára. – Úgy döntöttem, hogy kiszabadítom a falusiakat.

Kerena szeme elkerekedett és egy hatalmas kő esett le a szívéről. Talán így van esély. Mindenki megmenekülhet. Éppen szóra nyitotta volna a száját, de az arany szemű fiú megszólalt.

– De az Északi-hegység messze van innen és elég veszélyes vidék. Úgy tudom, hogy szörnyek lakják az erdejét. Trollok és hegyi sárkányok, a lidércekről már nem is beszélve – sorolta a fiú.

Kerena összébb húzta magát. Lidércek? Hallott már róluk... Mindig azt mesélték neki, hogy olyan emberek

szellemei, akik kegyetlen halált haltak és másokat is erre a sorsra akarnak kárhoztatni. A puszta gondolatától is irtózott.

– Te pedig rettegsz a szörnyektől. Nem igaz? – kérdezte egy féloldalas vigyor kíséretében, miközben hátradólt és Kerena-ra nézett. A barna hajú lány érezte, hogy a másik most épp gúnyt űz belőle, de eldöntötte, hogy állja a kihívást.

– Természetesen én is megyek. Segíteni akarok!

– Nem fog hátráltatni a sérülésed? – kérdezte azonnal Rime. Hangja nem tűnt aggódónak, sokkal inkább úgy hangzott, mintha tehernek érezné a másikat. Legalábbis Kerena így értelmezte. Szinte fizikai fájdalmat érzett amiatt, ami következett.

Kerena megrázta a fejét. Még mindig fáj a sebe, de ki fogja bírni. Muszáj kibírnia! Képes megbirkózni vele annak érdekében, hogy visszakapja a szeretteit. Képes a Jégkirálynő oldalán utazni. Képes őt elviselni.

– Jól van – bólintott Rime. – Ma indulunk. Már előkészítettük a holmikát. Gyalog kell mennünk. Egészen biztos vagy benne, hogy bírni fogod?

– Te is megsérültél – mondta hirtelen Kerena, hiszen feltűnt neki a lány kezén lévő kötés. Rime a ruhája ujjához nyúlt és lejjebb húzta, hogy a fásli ne látszódjon.

– Igaz, de az én sérülésem nem volt olyan súlyos – mondta halkán Rime.

– Biztos vagyok benne, hogy bírni fogom az utat. A családom a tét – mondta határozott hangon a fiatal lány. Ezzel pedig most először, nem is hazudott.

Blaze követte a lányt, aki többször is mély levegőt vett. Kezét a homlokához érintette.

– Megbántad a döntésed? – kérdezte kíváncsian. Úgy szemlélte a másikat, mintha kitudná olvasni a gondolatait. Rime megrázta a fejét.

– Nem erről van szó – mondta. – Egyszerűen nem tudom mi vár ránk és ez...– elharapta a mondat végét.

– Megrémít? – kérdezte apró mosollyal a fiú. Közelebb lépett a másikhoz. – Ez teljesen rendben van.

– Mi lesz, ha nem tudok segíteni?

– Legalább megpróbáltad – vont vállat Blaze. – Engem inkább a gyaloglás rémiszt meg. Valahonnan lovakat kellene szereznünk.

Rime már-már majdnem elmosolyodott a fiú arckifejezését látva.

– Mégis honnan?

– A falu van a legközelebb.

– Le akarsz menni? – döbönt meg a lány.

– Valószínűleg az állatok ott maradtak. Nekünk pedig jól jönnének.

A lányt kirázta a hideg.

– Nem vagyok biztos benne, hogy képes vagyok visszamenni – rázta meg a fejét.

– Egyedül is mehetek. Nem gond – válaszolta Blaze.

– Lehet, hogy már nincsenek ott. Hiszen több nap is eltelt azóta vagy talán a barbárok a lovakat is elvitték – érvelt Rime.

– Mindenesetre egy próbát megérne, és ha sietek

alkonyatra már vissza is érnék – érvelt a fiú.

Rime az ajkába harapott. Kinézett az ablakon, mintha ez segítene számára a döntésben.

– Rendben, de veled megyek – egyezett bele.

Tizenkettedik fejezet

Rime rosszul volt. Már a falu határában érezték az oszladozó hullák szagát. A napokban enyhe idő volt, így a holttestek nem fagytak meg, hanem bomlásnak indulhattak. Kabátját feljebb húzta, hogy takarja az orrát, de nem sokat segített. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy ha közelebb fognak menni, a bűz még intenzívebb lesz. A látványról már nem is beszélve. Vajon mi lett volna, ha még a faluban van, amikor mindez történik? Talán őt is elhurcolják? Esetleg megölik? Úgy gondolta megölték volna, hisz még a barbárok is fenyegetésnek éreznék a jelenlétét.

– Nagyon remélem, hogy nem hiába jöttünk ide – mondta Blaze megborzongva.

– Siessünk! – suttogta a lány és elindult. Egy perccel sem akart több időt a faluban tölteni, mint amennyit muszáj volt. Az egykor szépnek számító hely romokban hevert. Több épület is leégett, a főtéren elhelyezkedő árustandokat összetörték. A földön rothadó gyümölcsök heverték. Blaze öklendezni kezdett és Rime arra fordult, amerre a fiú nézett.

– Te jó ég! – mondta, amikor megpillantotta az első holttestet. Azonnal elfordult, de már késő volt. A látvány örökre az emlékezetébe vésődött. Ezeket az embereket nem pusztán megölték, hanem megkínózták. Hogy tehetett bárki is ilyesmit?

– Gyorsan hozzuk azokat a lovakat, mielőtt hányni fogok – mondta a fiú.

Rime bólintott és az istállók irányába fordult, amelyet onnan ahol álltak éppen látni lehetett. Régen ez nem így volt, de a ház mely a másik épület előtt állt, porig égett.

– Nem csoda, hogy Kerena olyan zaklatott – mondta halkán a lány. – Ilyesmit átélni szörnyű lehetett.

– Igaz, de ez nem mentség arra, ahogy veled bánik – válaszolta Blaze a kezét nyújtva, hogy átsegítse őt a romokon. Rime hirtelen megdermedt és hátrafordult.

– Hallottad ezt? – kérdezte kissé rémülten. Blaze a homlokát ráncolta.

– Semmit sem hallottam – felelte. A lány idegesen kapkodta a tekintetét, de ő sem látott semmit. Így úgy gondolta, hogy csupán a képzelete űzött vele tréfát.

Az istálló ajtaja zárva volt. Míg Blaze valahogy próbálta feltörni a zárat, addig a lány őrködött. Rossz érzés kerítette hatalmába.

– Oké, akkor megolvasztom – szólalt meg hirtelen a fiú, ezzel magára terelve a lány figyelmét. Tenyerét a lakatra szorította, melynek színe szép fokozatosan változni kezdett, míg nem a lávához hasonló folyadék átcsúszott az ujjai között. Blaze magabiztosan elmosolyodott. Az istálló ajtaja végre kitérült és legnagyobb meglepetésükre az össze

hátas a helyén volt. Ijedten felnyerítettek, valamelyik két lábra ágaskodott. Nem esett bántódásuk, hiszen még ételük is bőven akadt, csupán kissé idegesnek tűntek. Összesen öt lovat találtak. Blaze odalépett az egyikhez és megsimogatta az orrhátát.

– Mindet magunkkal kell vinnünk. Itt nem maradhatnak, hamarosan nem lesz ételmük – vélekedett a fiú.

– Igazad van – mosolyodott el a lány és ő is az egyik paripához lépett. Fekete színű volt, hosszú fényes sörénnyel. Az állat felnyerített és hátrált pár lépést. Ez elszomorította a lányt. Ajka lefelé görbült, amely nem került el Blaze figyelmét. Szorosan a lány háta mögé állt, aki érezhette a belőle áradó hőséget.

– Nem fél tőled – suttogta. – Csupán idő kell neki és lassan kell hozzá közeledned.

Fogta a lány kezét és óvatosan felemelte.

– Hagyd neki, hogy ő kezdeményezzen.

– Mi lesz, ha leharapja az ujjam? – kérdezte félénken.

Blaze nevetett és Rime érezte, ahogy belerezeg a mellkasa. Furcsa volt, hogy valakit ilyen közel engedett magához. A fülénél érezte a másik leheletét. A lány összeszorította az ajkát. Látta, hogy remeg a keze, de nem a félelemtől... Tartotta a tenyerét. Az állat továbbra is toporzékolt és prüszkölt, de egyszer csak előrébb lépett és Rime tenyeréhez érintette az orrát.

– Látod? – mosolyodott el Blaze és odébb lépett.

– Gyönyörű – ámuldozott a lány és visszamosolygott rá.

A fiú egy pillanatra elvörösödött, majd gyorsan elfordult és zavartan hadarni kezdett.

– Akkor ezeket is vigyük magunkkal – mutatott a falon lógó felszerelésekre. A lány egyik hosszú tincset a füle mögé tűrte és a fiú mellé állva maga is elkezdte a holmikat pakolni. A két fiatal összeszedett, amit csak tudott. Egyenlő arányban elosztották a lovakon a táskákat, majd kivezették őket a bokszokból.

Amikor el akarták hagyni az istállót az állatok megmakacsolták magukat.

– Ugyan már – nógatta őket Blaze. – Gyerünk! Nincs semmi baj.

Rime a lovakra nézett majd kifelé pillantott. Biztos meg volt az oka annak, hogy szegény jószágok idegeskedtek. Egy árny suhant el két ház között, olyan iszonyatos gyorsasággal, hogy a lány szinte abban sem volt biztos, hogy valóban látta. A lovak idegesen toporzékoltak és prüsszöltek. A fiú türelmesen megpaskolta az egyiket és próbálta megnyugtatni.

– Van itt valami – motyogta Rime, hátrálva.

– Ne butáskodj – mosolygott Blaze és kilépett. Ekkor recsegő hangokat hallottak, majd morgást. A lovak trappoltak és a fejüket emelgették. A fiú visszalépett kettőt. Arcára fagyott a mosoly. – Rendben. Lehetséges, hogy mégis van itt valami, de biztos csak farkasok – vélekedett. Rime a fejét rázta.

– Szerintem ezek nem farkasok.

Valami huppant az istálló tetején.

Határozottan nem farkas – gondolta a lány. Azok ugyanis nem tudnak tetőre mászni.

Blaze összehúzta a szemöldökét, mutatóujját az ajkához

érintette, majd lassan kezdte beljebb hajtani az ajtót. Már csak résnyire volt a bejárat, amikor egy lény huppant a hóban. Rime majdnem felsikított, de barátja a szájára tapasztotta a kezét. A szörnyeteg förtelmesen nézett ki. Nem volt túl nagy, körülbelül, mint egy farkas. Négy lábon állt, ujjai végén karmok élesedtek. A testét nyálkás, göcsörtös, barnás-zöld bőr fedte. Nem volt szeme, csak szemürege. A lény lihegett és nyál csöpögött a földre. Borotvaéles fogak sorakoztak szájában. A két fiatal még levegőt venni sem mert. Furcsa módon még a lovak sem pisszentek, bizonyára ők is érezték milyen veszélyes lenne. A szörny felkapta a fejét. A lány és a fiú szíve kihagyott egy ütemet. A lény egy pillanatig mozdulatlanul állt, majd nagy irammal elrohant. Blaze lassan lecsúsztatta a tenyerét Rime szájáról. Mindketten dermedten álltak.

– Mégis mi lehet ez? – suttogta a lány a kezdeti sokk után. Blaze tudta, hogy mi volt az. Egyszer már látott ilyen lényeket a saját otthonában, miután az elpusztult.

– Hullafalók. A halott testek vonzották ide őket.

– Akkor ránk nem veszélyesek?

Blaze mélyet sóhajtott.

– Azt nem mondtam. Ugyanúgy rátámadnak az élőkre is, de szerencsére elég buták és tompák az érzékeik. Valószínűleg a főtérre mentek, ott volt a legtöbb halott.

– Várjuk meg míg elmennek? – kérdezte a lány.

– Akár napokig is tanyázhatnak itt. Bőven van számukra élelem – magyarázta a fiú.

– De egyedül van. Egyet könnyedén legyőzhetünk.

– Ahol egy Hullafaló van, ott van több is. Más ötletre

van szükség – rázta meg a fejét a fiú. Rime elfintorodott.

– Talán megkerülhetnénk őket. Mehetnénk a déli oldalról, jóval hosszabb, de legalább nem fálnak fel.

– Minden ötlet tetszik, amiben nem fálnak fel – vélekedett Blaze.

Kihajtotta az ajtót, körbekémlt. Mélyet sóhajtvá lépett vissza, úgy tűnt minden nyugodt. Felnyergelt két lovat, kettőt a saját magának szánt kanca mögé kötött, egyet pedig Rime lova mögé, majd felpattant az állat hátára. Rime is követte a példáját és a fekete szépség hátára ült. Blaze ösztökélte a lovát, hogy elinduljon, de a lány szavai megállították.

– Nekem kell előre mennem. Én ismerem az utat.

– Túl veszélyes – ellenkezett Blaze.

– Na, ne mond – felelte a lány gúnyosan. – Mert az nem veszélyes, hogy összevissza, céltalanul bolyongsz egy Hullafalókkal teli szellemfaluban?

A fiú szóra nyitotta a száját, majd becsukta. Rime megragadta a gyeplőt és előre lépdelt a fekete paripával. Az állat ellenállt egy ideig, de a lány nem engedett neki. Kiléptek a szabadba. Rime némán előre mutatott és Blaze követte. Lassan haladtak, hogy minél csendesebbek maradhassanak. A lány házak tetejét kémlelte. Blaze pedig állandóan hátra-hátra nézett. Amikor meglátták a falu határát, mindketten fellélegeztek. Ekkor azonban valami hangosan reccsent. Rime oldalra kapta a fejét. A hangot a mellettük lévő ház adta ki. Az épület nagyon rossz állapotban volt, az egyik fala teljesen leomlott, így a belsejét is láthatták. Bent törmelékek voltak a földön, a legtöb-

holmi szanaszét hevert. Az egyik tartógerenda megadta magát. A ház hangos robaj kíséretében összedőlt. A két fiatal egymásra nézett. Egy pillanat volt csupán és az egyik épület tetején máris megjelent az első Hullafaló. Fejét oldalra fordította, a levegőbe szimatolt. Mellette még egy szörnyeteg termett.

– Gyerünk! – kiáltotta a fiú.

Rime-nak se kellett több, megiramodtak. Abban a pillanatban a két lény is leugrott és utánuk indult. Gyorsabbak voltak, mint ők. Blaze tűzgömböket küldött feléjük, de azok meg sem érezték vagy csak nem foglalkoztak a fájdalommal. Az egyik szörny rávetődött a sor végén lévő ló farára. Éles fogait a húsába mélyesztette, karmaival nem eresztette. A másik két ló megtántorodott és erősen küszködött a plusz súly hatására. A másik Hullafaló a ló lábába csimpaszkodott. Rime megállította a saját hátasait és ijedten nézte a küszködő fiút, aki hiába bántotta a két rémséget azok ugyanúgy harapdálták és karmolták a lovat, amely fájdalmában nyerített és vergődött. Próbált talpon maradni, de kezdte feladni a harcot. Balze reszketeg lélegzetet vett. Ajka remegett. Látta, hogy a távolban újabb Hullafalók tűnnek fel.

– Sajnálom – suttogta, hangja megbicsaklott, ahogy az állatra nézett. A ló lehunyta a szemét, mintha tudná mi fog következni. A fiú könnyes szemekkel a következő tűzgömböt a kötélen felé küldte, ami megperzselődött, majd elszakadt. A másik két ló azonnal elindult.

Rime szíve hevesen dörömbölt a mellkasában. A látvány felzaklatta. Nem hagyhatta, hogy a lovat élve falják fel. A

távolban újabb szörnyek vágztak az áldozathoz közelítve. Az állatnak fájdalmai voltak és ez neki is szinte fizikai fájdalmat okozott. Szíve összeszorult. Kivételesen hagyta, hogy az ereje eluralkodjon rajta. Emlékezett rá, hogy miképpen kellett végrehajtani ezt a varázslatot. Tudta, hogy mit kell tennie, habár még sosem használta. Remélte, hogy soha nem is fogja... De ezt nem hagyhatta. Kezét előre nyújtotta, majd ujjait egy hirtelen mozdulattal ökölbe zárta. A földből éles jég tüskék emelkedtek ki. Átszúrták a Hullafalókat és a lovat is. Rime remegve szemlélte a tettét.

Meghaltak.

Blaze mellé ért, gyengéden megragadta a vállát, mire ránézett. A lány nagyot nyelt, érezte, hogy könnyek mardossák a szemét, ám nem hagyta, hogy azok kicsorduljanak. Dadogva megszólalt.

– Én... én csak...

– Tudom – bólintott a fiú. – Mennünk kell!

Rime bólintott és nagy nehezen elfordította a tekintetét.

The background of the page is a black and white illustration of bare, gnarled tree branches. The branches are scattered across the page, with some extending from the top and others from the bottom, creating a sparse, wintry feel. The lines are thin and delicate, capturing the intricate patterns of the trees without leaves.

Tizenharmadik fejezet

Rime a hegy tetejéről pillantott le. Még nem sötétedett be teljesen, így fentről látszott az egész völgy. Ott volt a falu, a palota és a kicsiny ház, ahol régen az anyjával élt. Érintetlen maradt. Ez némi örömmel töltötte el. Lejjebb húzta a szőrmés kapucniját és erősebben fogta a gyeplőt. Tudta, hogy a Hullafalók még fognak pár álmatlan éjszakát okozni neki. Örült annak, hogy az utazásnak hála távolabb kerülhetett tőlük. Habár még sosem hagyta el azelőtt ezt a vidéket. Azt gondolta, hogy ez örökre így is marad. Itt született és itt is fog meghalni. Mostanában sok mindent tesz, amit régen nem tett. Pillantása találkozott az arany szemekkel. A fiú bátorítón elmosolyodott. A barátság is ezek közé a dolgok közé sorolható.

Amikor visszaértek a palotához, Blaze segített neki leszállni a lováról, majd némán magához ölelte. Fejét a vállára hajtotta és vett egy mély levegőt. Rime megilletődötten és kissé esetlenül viszonzta az ölelést. Tudta, hogy miért kapta és jólesett neki a törődés.

Mivel csupán négy lovuk maradt, úgy döntöttek, hogy

azt az egyet nem fogják magára hagyni a palotához tartozó istállóban. Így a holmijuk nagy részét a lovas nélküli paripa cipelte. Meleg takarókat, élelmet és egyéb hasznos holmikat pakoltak el az utazáshoz. Miközben összekészítették a táskákat Blaze megszólalt:

– A mai után szerintem jobb lenne, ha elmondanánk a lánynak, hogy ki vagyok.

Rime a fejét rázta.

– Hagyjuk meg abban a hitben, hogy egy átlagos ember vagy.

– De láthattad, hogy a faluban is mi volt. Így nem tudok segíteni – érvelt bosszúsan.

A lány a másik felé fordult.

– Nem azt mondom, hogy ne használd az erődet, ha szükséges – nyugtatta Rime. Blaze mély levegőt vett és karját keresztbe fonta a mellkasa előtt. A lány egy lépéssel közelebb ment. – De Kerena nem bízik bennem. Szerintem kicsit jobban érezi magát attól, hogy azt gondolja, egy hozzá hasonló van a közelében.

A fiú bosszúsan felhorkantott.

– Nem érdekel, hogyan érzi magát.

A lány nagyot sóhajtva visszafordult a konyhai szekrényhez, berakta a cipókat és a sajtot a tarisznyába.

– Így könnyebb lesz vele bánni – magyarázta Rime.

A fekete hajú egy ideig hallgatott. Átgondolta a hallottakat.

– Jó – egyezett bele Blaze. – De nem fogok beszélgetni veled, ha nem muszáj.

A lány majdnem elnevette magát. Apró mosoly kúszott

az arcára, amikor megfordult. Derekát a szekrénynek döntötte.

– Szerezhethnél még egy barátot. Nem ez volt minden vágyad?

– Már szereztem egy barátot, aki mindennél fontosabb és, ha ezt a barátomat bántják, akkor nem állok jót magamért – mondta komoly arccal a fiú.

Rime meglepődött, valami komolytalan viccre számított. Zavartan lesütötte a szemét.

– Szerintem amúgy sem lesz túl beszédes – válaszolt inkább az előző mondatra.

Kerena valóban nem volt beszédes. Amióta elindultak egy szót sem szólt, csak bámulta a kezében tartott kantárt. Néha egy-egy zajra felkapta a fejét, de egyébként semmi jelét nem adta annak, hogy szeretne kicsit összebarátkozni útitársaival, még a fiúval sem. Tartotta a távolságot mindkettejüktől, bár biztos az is közrejátszott, hogy Blaze szorosan Rime mellett menetelt. Egy idő után havazni kezdett. A cudar idő ellenére a lovak tartották a tempót és szépen haladtak. Rime boldogan simogatta az állat sörényét. Még mindig felzaklatta az, ami a faluban történt. Fájt rágondolnia, habár tudta, hogy nem volt más lehetőség.

Hamarosan teljesen besötétedett és a délutáni havazás sem hagyott alább.

– Ideje táborot verni – jelentette ki a fiú. – Keressünk valami fedezéket!

Rime is egyetértett, úgyhogy fürkészve pásztázta a tájat. Hamarosan találtak is egy barlangot. Szerencsére a

hegyekben sok barlang volt, ahol tábort verhettek. Ezen legalább nem kellett aggodalmaskodniuk. A lovakat kikötötték a fákhöz, megetették őket és még meleg pokrócokat is rájuk terítettek.

Közvetlen a barlang bejárata előtt a fiú megpróbálkozott a tűz felélesztésével. Blaze magáról megfeledkezve, káromkodva szenvedett. A fiú szinte már felfújta az arcát dühében. Könyörgőn nézett a fehér hajú lányra, aki azonban megrázta a fejét. Kényelmesebb és gyorsabb megoldás lett volna a Tűz Lord mágiára hagyatkozni, de megegyeztek, hogy csakis végszükség esetén vetemedik ilyesmire. Ráadásul Rime-nak be kellett vallania, hogy vicces volt nézni a másik küszködését.

Hamarosan csak sikerült életre kelteni a lángokat és mindenki fellelegezhetett. A kellemes melegség hamar körbelengte őket és kiolvasztotta átfagyott végtagjaikat. Kerena most is távol maradt a két fiától. A barlang végébe húzódott és hátát a falnak vetette. Pedig neki is jobb lett volna közel a tűzhöz, de a Rime nem tervezett könyörögni neki.

Ha meg akar fagyni, akkor az az ő baja – gondolta.

Megvacsoráztak. Kerena csak csipegetett, mintha attól tartana, az étel mérgezett. A vacsora után Rime és Blaze beszélgettek egy keveset. Habár a fiú azt mondta, nem fog Kerena-hoz szólni, mégis megtette. Rime tudta, hogy Blaze túl jószívű ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyja a másikat. Kerena csak egy-egy szóval felelt vagy csak hümmögött. Végül mivel későre járt és másnap korán útnak szerettek volna indulni, lefeküdtek aludni. Rime meglepődött, hogy

Blaze milyen közel feküdt hozzá. Természetesen nem tette szóvá a dolgot, mivel attól tartott, hogy Blaze netán félreértene és inkább távolabb sietne tőle. Pedig nem volt ellenére a közelsége, csupán meglepte. Sokáig el sem bírta aludni csak nézte a fiú mellkasának emelkedését. Homloka ráncba szaladt.

Talán rosszat álmodott volna – gondolta a lány.

Ha kinyújtotta volna a kezét, akár meg is érintheti az egyik szénfekete hajtincsét vagy megcirógathatta volna az arcát. Nagy volt a kísértés, de ellenállt. Helyette vett egy nagy levegőt és inkább a másik oldalra fordult. Sajnos ez a választás sem volt jó. Kerena gyűlölettől csillogó szemével találkozott a tekintete. A barna hajú összébb húzta a szemöldökét és a fal felé fordult. Rime az ajkába harapott. Csodás utazás elé néznek.

Amint a két tanító betette a lábát a városba, minden szem rájuk szegeződött. Mindenki jól tudta, hogy kik ők. A felnőttek merev arccal a hátuk mögé tolták gyermekeiket, nem akarták a két kítaszított közelében tudni őket. Az idősebbek nyílt megvetéssel szemlélték mindkettejüket, ami kifejezetten nagydolognak számított, hisz' a jég népe híres volt arról, hogy nem mutatja ki érzéseit. Ám a Nagyurat és a Kegyes asszonyt ez nem zavarta, már rég hozzászoktak. Szerencsére amióta nem éltek a népük körében, csupán kétszer kényszerültek arra, hogy visszatérjenek. Még messze voltak a Fő épülettől, de tudták, hogy a tanács már értesült a jöttükről.

Ám, amikor odaértek mégis megváratták őket. Két ór

kíséretében mentek a váróterembe, ahol közölték velük, hogy helyezték magukat kényelembe és várjanak. Ők pedig ezt tették, méghozzá hosszan. Órákon át vártak. A Kegyes asszony kezdte elveszteni a türelmét. Fel-alá masírozott a váróteremben. A Nagyúr csupán leheveredett, semmi jel nem utalt arra, hogy ideges lenne.

A helyiség hatalmas volt, mintha egy hadseregnyi személynek tervezték volna. A mennyezet több száz méter magasan helyezkedett el és freskók díszítették

– Gyűlölöm a tanácsot – fakadt ki a Kegyes asszony hirtelen és a férfi felpillantott. Állát a tenyerébe támasztotta, keserűen elmosolyodott.

– Ők sem kedvelnek minket, a szabályszegőket.

A nő az ajkába harapott. Tudta, hogy nem kellene kimondania, főleg nem ott és abban a percben, de valamiért nem bírt gátat szabni a szavainak.

– Semmit sem bánok és újra megtenném – suttogta. – Ha csak rövid időre is, de igazán boldog lehettem. Ők pedig elvették ezt tőlem... Tőlünk.

A Nagyúr mély lélegzetet vett, mielőtt bármit is mondhatott volna, egy férfi érkezett.

– A tanács fogad titeket – mondta mereven.

– Csodás – indult előre a nő dühösen, társa pedig követte.

A Jég Lord látványosan odébb húzódott, amikor elhaladtak mellette. Belépve a nagy terembe tíz üres szék fogadta őket. Az ülések mindegyike emelvényen helyezkedett el, mögöttük boltívek, melyeket vörös és kék bársony függönyök fedtek. Pár perc múlva a függönyök

mögül előléptek a tanácsstagok és mind helyet foglaltak, csak egyikük maradt állva. Épp ugyanúgy néztek ki, mint ahogy a Kegyes asszony emlékezett rájuk. Szeme az egyik Tűz Lord irányába vándorolt, aki azonban kényesen ügyelt arra, hogy ne nézzen rá. A nő szemrevételezte a férfit, aki nem más volt, mint a bátyja. Szívében fellobbantak a harag lángjai.

A nő, aki állva maradt, csípőjét kissé oldalra döntötte, ujjait a hasa vonalában összeérintette és úgy pillantott le a két jövevényre. Fehér haja enyhén csúcsosan volt felhalmozva és kissé jobbra húzódott, mintha le akarna dőlni. Hosszú, csipke ruhája az alakjához igazodott. Szépsége tagadhatatlan volt.

– Miért jöttetek? – kérdezte.

A Nagyúr előrébb lépett és válaszolt:

– Úgy sejtjük, Algus visszatért.

– Az lehetetlen – zendült az egyik Jég Lord hangja, aki egészen oldalt foglalt helyet. Egyike volt az idősebb tanácsstagoknak. A Kegyes asszony visszatartotta feltörni kívánckozó véleményét.

– Miből jutottatok erre a következtetésre? – kérdezte egy nő.

– Úgy sejtjük, máris elpusztított egy falut – folytatta a Nagyúr kihúzva magát. – A módszer rá vall.

– Ugyan miért vesződne egy faluval? – kérdezte ezúttal az egyik Tűz Lady. – Valószínűleg inkább ránk fáj a foga.

– Ki tudja? Algus kiszámíthatatlan. Talán csak kegyetlenkedni támadt kedve. Mit számít? – kérdezte indulatosan a férfi. Zavarta, hogy a tanácsstagok nem

hisznek neki, és felesleges dolgokon akadékoskodnak.

– Mít vársz a tanácstól, Nagyúr? – vágott közben a Jég Lady, aki továbbra is állva maradt.

– Segítséget. A gyermeket meg kell óvni – érvelt. – Talán idehozhatnánk – kezdte, ám azonnal a szavába vágta.

– Az kizárt. Félvér nem lépheti át az Örök Tél Birodalmának határát.

A Nagyúr türelmetlenül sóhajtott.

– Akkor küldjete katonákat!

– Van bármiféle bizonyítékod arra, hogy Albus valóban visszatért? – kérdezte a Kegyes asszony testvére.

– Kézzelfogható nincs – mondta halkán a férfi és a fogát csikorgatta. – De...

– Részemről nincs is miről beszélünk a továbbiakban – dőlt hátra a székében és kissé gunyorosan elmosolyodott.

A Kegyes asszony szomorúan rázta a fejét. A testvére az évek alatt csak még felfuvalkodottabb alakká vált.

– Szavazzunk! – harsogta a Jég Lady a többiekre nézve, akik komoly arccal bólintottak. A két tanító egymásra pillantott, tudták mi lesz a szavazás vége.

Tizennegyedik fejezet

Másnap a kis csapat gyorsabb tempót tudott diktálni. Úgy gondolták, ha továbbra is ilyen jól haladnak, pár nap alatt odaérhetnek. Blaze azonban nyugtalan volt. Mindig úgy érezte, mintha a fák sűrűjéből figyelnék őket. Semmit sem látott, de az érzés nem hagyta nyugodni. Idegességét próbálta palástolni, hiszen egyik lányt sem szeretne volna megrémíteni. Kerena már amúgy is minden egyes gally reccsenésre összerándult. Mellesleg a fiú próbálta figyelmen kívül hagyni, hogy a lány sokszor bámulja. Eleinte néha összeakadt a pillantásuk, de ahogy telt az idő Blaze tudatosan inkább más felé kapta tekintetét. Nem igazán hitte, hogy azért bámulta volna, mert olyan jóképű. Persze tisztában volt azzal, hogy nem volt rossz ránézni és ez azért volt, mert csakúgy, mint a Jég népe a Tűz népének tagjai is vonzóak voltak. Ám Kerena nem lányos zavarában nézegette őt. Blaze tudta, hogy azt furcsállja, jóban van egy Jég Ladyvel. Természetesen sajnálta a lányt, egy bizonyos szintig. De mérhetetlenül zavarta a viselkedése, hiszen neki a legfontosabb a barátja hogyléte volt, nem pedig egy

idegené.

Már egészen besötétedett, mire sikerült találniuk egy alkalmas táborhelyet. Ezúttal nem barlangban húzódtak meg, hanem a nyílt ég alatt. Ám mivel nem havazott, ez egyiküknek sem okozott gondot. Az enyhe időre való tekintettel, úgy döntöttek a sátrakat sem verik fel. Mindenki csendes volt.

Blaze úgy döntött a feszültséget muszáj levezetnie egy kis rajzolással – az mindig képes volt megnyugtatni. Amikor a saját holmiját elpakolta természetes volt, hogy elhozza az egyik vázlatfüzetét is. Anélkül egy tapodtat sem tudott volna mozdulni. Néha voltak pillanatok, amikor egyszerűen szükségesnek érezte, hogy alkosson. Mintha a keze saját életre kelt volna... Az anyjának is voltak ilyen pillanatai. A mai napig nem felejtette el, mit mondott erről a nő.

– Tudod, nem is igazán nekem van szükségem a festésre. A festménynek van szüksége arra, hogy megszülessen – mosolygott a fiára és megsimította az arcát. – Ennek így van értelme? – nevetett a nő, mire fia lelkesen bólogatott.

Blaze gyorsan elő is halászta a füzetét és már neki is kezdett a művének. A lapon csak úgy sercegett a grafit. Egy vonal itt, egy vonal ott. Satírozás, kontúrok. Igazán belemerült az alkotásba. Amikor már a legapróbb részleteket dolgozta ki, akkor vette észre a szeme sarkából, hogy Rime szinte lyukat éget a füzete előlapjába.

– Kíváncsi vagy rá? – kérdezte nevetve, mire a lány szégyenlősen lesütötte a szemét. – Ülj ide mellém és akkor nézheted – ajánlotta fel. A lányt ezúttal nem kellett

noszogatni, azon nyomban ott termett. Vállaik enyhén összeértek, ahogy kíváncsian a lapokra meredt.

– Hát... Nem erre számítottam – nyögött fel a fiúra pillantva, aki elnevette magát.

– Tudom, kicsit ijesztő.

– Kicsit? Épp egy félelmetes erdőben vagyunk, és te szörnyeket rajzolsz, amik a fák közül lesnek az utazókra. Azt hiszem, ma rémálmaim lesznek – borzongott meg.

– Nézd meg a többit – biztatta. – Nem mind ilyen ijesztő.

Rime félénken nézett rá.

– Komolyan?

Blaze bólintott. Nem szokta mutogatni a rajzait, de ezúttal kivételt tett. A lány elragadtatva vette kezébe a füzetet és az elejére lapozott. Minden egyes oldalt tüzetesen átvizsgálta, valamelyik rajzon még a kezét is végighúzta.

Blaze szinte meg is feledkezett róla, hogy nem kettesben vannak. Egyszerűen oda volt attól, ahogy felfedezhette a kék szemű minden egyes arcát, amiket senki másnak nem mutatott meg, csak neki. De aztán Kerena megszólalt, megtörve a varázst:

– Mi volt ez?

A két fiatal feszülten figyelt és akkor ők is meghallották, miről beszélt a társuk. Blaze azonnal felugrott. Összébbhúzta a szemöldökét. Mindhárman csendben voltak és a zajokra összpontosítottak. De ezúttal csupán a tűz ropogása hallatszott. Rime aggodalmasan pillantott a fák felé. Telihold magasodott az égen, így nem volt olyan

sötét az éjszaka. A hátasokat nem messze kötötték ki. A lovak két lábra ágaskodtak, nyerítettek és a kikötözött kantárukat húzogatták. Valami nyugtalanította őket. Viiogó hang hallatszott, kicsit a nevetésre emlékeztette a három fiatal. Aztán megláttak pár villogó szempárt is a fák között, és a semmiből feltűnt egy hatalmas barna pamacs. Rime szeme meglepődve kerekedett el. A vattára emlékeztető gömb megmozdult és felemelte hatalmas szemeit. A kis lény nagyon aranyos volt.

– Erdei gizmó – szólalt meg Blaze morcosan. Jól ismerte a szörmókakat és nem repesett az örömtől, hogy éppen lát egyet. – Nem bántanak, de nagy bajkeverők.

Az apró lény, mintha csak be akarta volna mutatni, hogy ez az állítás igaz, fogott egy hógolyót és dobálni kezdte őket. Termetével ellentétben nagy erő párosult a testéhez. Újabb gizmók jelentek meg a semmiből, akik szintén dobálózni kezdtek.

– Fenébe – visította Kerena, akinek a jéghideg latyak a ruhája alá került. A hógolyózás nem veszélyes, de ha egyszerre tízen dobálnak megállás nélkül az nagyon zavaró. Blaze szívesen odapirított volna a szemtelen kis dögöknek. Nem akarta őket bántani, egyszerűen csak rájuk ijeszteni. A gizmók sosem keveredtek harcba, ha úgy érezték erősebb ellenféllel állnak szemben, akkor rögtön megfutamodtak. Nem voltak agresszívak, csupán rosszkodtak. Szemtelenységük leginkább a számukból adódott. Egyedül meglapultak. Ám szinte sosem voltak egyedül, mindig csoportosan jártak. Ez egyelőre csak kellemetlen volt és nem számított vészhelyzetnek. Blaze-

nek tartania kellett magát a lánnyal kötött egyességéhez. A gizmók szándékosan sosem bántottak senkit. Persze balesetek akadtak... Hallott pár vad történetet, amikor a barna szörnyecskék térfái halállal végződtek. Úgyhogy jobb volt tartani tőlük a távolságot.

– A lovak! – kiabálta Rime és már futott is feléjük.

A gizmók egy csoportja folyamatosan dobálta őt, miközben a többiek szabadon eresztették az egyik lovat. Szegény jószág ijedten ágaskodott és toporzékolt, miközben a szőrmókok ijesztgették. Végül kitört és egyenesen szaladni kezdett. A lány már nem tudta visszafogni. Az elszabadult hátas majdnem elsodorta Kerena-t, ám a fiú még épp idejében vetette rá magát. Mind a ketten elterültek a földön. Blaze megtámaszkodva figyelte, ahogy a ló elvágat.

– Ilyen nincs – morogta.

A barna hajú megilletődötten nézett a felette lévő arcra, ami igazán közel volt az övéhez. De Blaze nem törődött vele, hamar felpattant, hogy Rime segítségére siethessen. A lány mély lélegzetet vett.

– Elég már! – kiabálta Rime, de a szőrmókokra szavakkal nem lehetett hatni. Ketten felé ugráltak és megragadták hosszú szoknyája szélét, majd rángatni kezdték. Addig rosszkodtak, amíg örömeiket lelték a dologban, és áldozatukat érdekesnek találták. A lány próbálta a lovakat nyugtatni, ahogy Blaze is.

– Használnod kell az erődet.

– De nem akarom bántani őket – ijedezett a lány azonnal. Nem akarta, hogy olyan erő szabaduljon el, mint

a Hullafalók esetében. Nem tudta volna megbocsátani magának, ha bántja a kis gizmókat.

– Emlékszel, amikor az egyik órán a jégcsap technikát mutatta neked a Nagyúr? Használd azt! Az nem veszélyes – tanácsolta a fiú.

Rime elméjében felrémlett az a nap. Egyszerű varázslat volt, nem emésztett fel sok energiát. A palotába érkezése első heteiben kellett megtanulnia. Az volt az első alkalom, hogy Blaze és ő közös órán vettek részt. Viszont ehhez nyugalomra volt szüksége és a helyzet minden volt csak nyugodt nem. Kerena is ordítani kezdett, mivel az egyik gizmó a táskákat akarta elvinni. A barna hajú lány küszködve húzta vissza a holmit, kisebb-nagyobb sikerrel, ugyanis a tartalma a földre borult.

Rime lehunyta a szemét. Meg kell próbálnia. Kinyújtotta az egyik kezét. Próbált minden zajt kizárni az elméjéből. Felépítette magában a falakat. Érezte, ahogy a mágia az ujjhegyeit csiklandozza – ki akart törni és ő örömmel adta meg neki ezt az élvezetet. Szemei felpattantak és szikrázón csillogtak. A hóból hegyes jégcsapok emelkedtek ki, akár a tüskék vagy a karók. Minden hirtelen történt és Rime kissé megijedt. Ennek az erőnek nem így kellett volna működnie. Nem szabadott volna ennyi jégoszlopnak megjelennie. Ráadásul ezek mind élesek voltak, olyanok, mint amik felnyársalták a Hullafalókat.

A gizmók visítottak, szinte mind egyszerre dermedtek meg. Fűlsértő hang volt, amely csak még inkább megrémítette a lányt. Az apróságok szemében valódi félelem csillogott, amely bántotta lányt. Nem akart ilyen

durva lenni. Rime gyorsan a mellkasához rántotta a kezét és nagy levegőket vett.

– Szép volt – mosolygott Blaze, ahogy a menekülő lények után nézett. Ám a fehér hajú lányt nem töltötte el büszkeséggel a tette, inkább csak émyeggett. Fel is nyársalhatott volna azokkal az ízékkal valakit.

Kerena is ijedten nézett rá és hatalmasat nyelt. Rime azonnal elkapta a tekintetét.

– Köszí – motyogta lehajtott fejjel és elkezdte a lovat simogatni. Próbált normálisan viselkedni. Próbálta elrejtteni, hogy milyen zaklatott, az ilyesmi mindig is jól ment neki. – Mi lesz az elszabadult lóval – pillantott társára.

A fiú elgondolkodott. Végül sóhajtvá megrázta a fejét.

– Valószínűleg már messzire jutott. Sötétben biztos nem akadunk a nyomára. Ha szerencsénk van, talán visszajön.

– Mi lesz a holmikkal? – kérdezte Rime.

– Mi majd egy lovon utazunk tovább – jelentette ki Blaze meglepve a társát. A fiú kicsit közelebb hajolt és úgy kérdezte. – Talán zavarna? Mert, ha muszáj, mehetek Kerena-val is.

Rime gyorsan megrázta a fejét. Nem zavarta.

Kerena remegve húzta összebb magát. A másik kettő már mélyen aludt, ám ő nem bírt. Az előtte fekvő lány ereje ugyanolyan félelmetes volt, mint azé a Jég Lordé, aki a falujukra támadott. Egyszerűen képtelen volt rettegés nélkül nézni az ártatlan külsejű lányra. Olyan védtelennek tűnt, mégis egy fenevad rejtőzött benne. Annak idején,

amikor még kisebb volt, nem állt be azok közé a gyerekek közé, akik piszkálták a Jég lányt. Eleinte még sajnálta is őt, és ezt az édesanyjának is elmondta, aki azonnal kiabálni kezdett vele. Megragadta a vállait és erősen szorította, miközben az arcába üvöltött. Az apró gyereket ez nagyon megrémisztette. Sírva fakadt. A nő megeskette, hogy sosem megy a Jég lány közelébe.

– Soha! Értetted, Kerena? – kiabálta. Kerena könnyei záporoztak és szípigva bólított. Az anyja ekkor magához ölelte, de ettől csak még inkább zokogott.

Kerena tartotta magát az ígéretéhez. Úgy gondolta, ha az anyja fél az apró lánytól – pedig az anyja mindig is rettenthetetlen volt – akkor biztos igazi szörnyeteg. Épp ahogy mondják. De mégis... Ahogy ránézett, csak egy ijedt és magányos kislányt látott, akinek nincsenek barátai. Neki se volt túl sok barátja, így azt gondolta, hogy szomorú és magányos. Hamarosan azonban maga is láthatta mire képes a gyermek és soha többé nem tartotta védtelennek. Attól a naptól kezdve félni kezdett tőle és soha többé nem gondolkodott el azon, hogy összebarátkozzanak. Most is szeretett volna minél messzebb kerülni, nem akart egy levegőt szívni vele. Nem akarta, hogy találkozzon a pillantásuk. Rettegett attól, hogy tesz vagy mond valamit, amivel felbosszantja és olyan őrzöngő lényvé válik, amilyen a férfi volt. Most sem tudott másra gondolni, csak a rengeteg vérre és az arcokra kiülő gyötrelmekre, amit a Jég Lord élvezettel szemlélt. A szeme láttára ölte meg a szüleit. Egyetlen mozdulattal elnyisszantotta a torkukat, miközben ő semmit sem tehetett. A férfi csupán véletlenszerűen

válogatott, hogy kit öljön meg és kit tartson életben. Néha nevetgélve kiszámolós dalokat énekelve választott. A kicsiket elválasztották az idősebbektől. Hiába kapaszkodott olyan kétségbeesetten a kistestvérebe, akkor is kiszakították a karjaiból. Kerena pedig volt olyan bolond, hogy megpróbálta megtámadni a férfit. A Jég Lord egyik szemöldökét felvonta, majd féloldalas mosoly kúszott ajkára. Kerena tudta, hogy mindennek vége. Biztos volt benne, hogy meg fog halni. Helyette azonban kiválasztotta erre az örült feladatra.

– El kell hoznod nekem valakit, ha sikerrel jársz, akkor senkinek sem esik baja – suttogta gyengéd hangon, ami egyáltalán nem illett hozzá.

Kerena megborzongott.

A gyász mélyen a szívére telepedett, de nem hagyta, hogy eltántorítsa vagy gátolja. Egyetlen dolog lebegett csupán a szeme előtt, hogy megmentse a testvérét.

A lány a fiúra pillantott. Ő megvédte, még hozzá saját magát is veszélybe sodorva. Hagyhatta volna, hogy a megbokrosodott állat elsodorja, de a védelmére kelt. Kerena ettől jobban érezte magát, úgy gondolta nagyobb biztonságban lenne. Eldöntötte, hogy holnap kicsit beszélgetni fog a fiúval, de nem tudta hogyan fogjon hozzá. Megpróbálhatná kiszedni belőle, hogy miért van a Jégkirálynő társaságában. Egyáltalán mit keresett a palotában? Kerena mindig is úgy hitte, hogy a palotában a Jég Lady magányosan fog éldegélni. Elzártan, kirekesztettként. Hisz’ a Jég embereknek ez a sorsuk – a magány és az egyedüllét –, mert ha valaki őket szereti

annak a sorsa csakis a halál vagy a szomorúság lehet.

Kerena nem tudta kipihenni magát, alig merté lehunyni a szemét. Korán reggel indultak tovább és csak nehezen bírt egyenesen megülni a lován. Szeme sarkából a két fiataalt figyelte. Megdöbönt, hogy a Jég lány milyen természetesen simult a fiúhoz, akit ez egy cseppet sem feszélyezett. Ha neki kellett volna hozzáérnie a lányhoz, akkor bizonyára sírva fakadt volna. Ám Blaze ajkain édes mosoly játszott, szemében pedig melegség bujkált. A lány szinte zavarban volt, ahogy rájuk nézett. Hirtelen az az érzése támadt, hogy ezt senkinek sem szabadna látnia, mert csak rájuk tartozik. Úgy érezte, mintha egy meghitt pillanatot zavarna meg és inkább másfelé kellene néznie, de mégis figyelte őket.

Amikor legközelebb megálltak megosztották a munkát. Kerena önként vállalkozott a tűzifa gyűjtésre. Távolabb akart kerülni a Jég Ladytól. Szerette volna kiszellőztetni a gondolatait, anélkül, hogy mindig attól rettegne, egy jégdárda fúrja át a szívét.

Tizenötödik fejezet

A palota bútorai közül több is áldozatul esett a Nagyúr tombolásának. A férfi még soha nem tapasztalt olyan dühöt, mint azokban a percekben. Nem csupán bosszús volt, hanem tehetetlen és kétségbeesett. Odakint a vihar is feléledt, melynek egyszerűen nem tudott gátat szabni. Ilyesmi utoljára gyermekkorában történt vele. Mindössze néhány perce értek vissza a palotába, de azonnal tudták, hogy az üres.

– Hova mehettek? – üvöltötte és az egész épület beleremegett haragjába. Nem a két gyerekre volt dühös, sokkal inkább a tanácsra. Azokra a felfuvalkodott, pöffeszkedő alakokra, akik egy percig sem vették őket komolyan. A gyerekeket csupán féltette.

A Kegyes asszony az étkező felé sietett.

– Élelmet is vittek – mondta borús arccal. A férfi a hajába túrt és mély lélegzetet vett.

– Valószínűleg már messze járnak. Még a nyomaikat sem tudjuk már követni – rázta meg a fejét. – Merre induljunk? Honnan tudhatnánk, merre tartanak?

A nő lehorgasztotta a fejét.

– Talán használhatnám az emlék mágiát – mondta halkán a Kegyes asszony.

A férfi megnyalta alsó ajkát. A Tűz népének emlék mágiája nem volt annyira hasznos, mint azt az ember elsőre hinné. Az emlékek darabosak voltak és hamar elenyésztek, így nem mindig tudtak hasznos információval szolgálni, mindezek ellenére mégis rengeteg energiát emésztettek fel. Ám mi mást tehettek volna? A Jég Lord bólintott. A Kegyes asszony felemelte a kezeit és tenyere között szikrák kezdtek pattogni. Ez volt az egyetlen jele annak, hogy épp az erejét használja. Tekintete a távolba révedt és máris látta azokat a dolgokat, amiket a falak őriztek.

– Pár napi járásra lehetnek... Az Északi hegység felé tartanak, azzal a lánnyal – hadarta kissé dühösen. – Segíteni akarnak neki valamiben, de nem tudom miben.

– Hogy lehetnek ilyen naivak? Hát erre tanítottuk őket? Mert szerintem nem! – kiabálta a Nagyúr megfordulva a tengelye körül. Csakhogy levezesse a feszültséget felrúgott egy széket. – És te még arról hablatyoltál, hogy túl szigorúak vagyunk velük. Láthatod, hogy nem voltunk eléggé szigorúak.

– Nyugodj meg! – dorgálta a nő. Nem rémisztette meg a másik kifakadása. – Hiszen még gyerekek. Te talán már nem emlékszel, milyen voltál fiatalon?

A férfi válaszul csak morgott. Nagyon is emlékezett, épp ezért tudta, hogy a két gyerek mekkora ostobaságot művelt.

– Utánuk megyünk és visszahozzuk őket – váltott

lágýabb hangra a nõ és közelebb lépett a másikhoz. – Legalább tudjuk, hogy hova tartanak. Akár eljük is vághatunk. Nem fog bajuk esni, de muszáj megnyugodnod! Ilyen viharban nem tudunk elindulni – pillantott ki az ablakon.

– Nem megy – válaszolta kissé kétségbeesetten a Nagyúr. Nem csak a félvéreknek esett nehezükre kordában tartani az erejüket. Néha a tisztavérűeknek sem ment könnyedén. Egy ilyen heves vihart megfékezni, mely egyenesen a szíve legmélyebb fájdalmából indult, szinte lehetetlen volt.

– Akkor kénytelenek leszünk holnap indulni – hajtotta le a fejét a nõ.

– Sajnálom – suttogta rekedten. A férfi dühös volt magára. Az õ ostobasága miatt nem tudnak rögtön a gyerekek nyomába indulni.

– Semmi baj – válaszolta a nõ és majdnem megérintette a vállát, ám az utolsó pillanatban megállította a kezét. Tekintetük összeakadt, aztán a nõ lesütötte a szemét és elsétált mellette.

Rime figyelte, ahogy a másik lány kezd eltűnni a fák között. Nem repesett a boldogságtól, hogy ilyen távol ment tőlük. Az erdő veszélyes és bármi megtörténhet. Mégis hogyan védjék meg, ha egyszer nincs látótávolságban? Rime nagyot sóhajtott és inkább megkeverte a ragut. Nem figyelheti a másik minden egyes rezdülését. Gonosz módon még az is eszébe jutott, hogyha eltűnne, legalább haza mehetnének.

– Kész – mondta büszkén Blaze a sátorra nézve. Rime egyik szemöldökét felvonva szemlélte a fiú művét. A sebtében összerakott anyag meglehetősen ingatagnak tűnt, de egy éjszakára tökéletesen megfelelt. Blaze mellé pattant és vett egy mély lélegzetet. – Jó illata van – mosolygott kedvesen Rime-ra nézve. A lány érezte, hogy az arcába egy kis forróság tódul. Eszébe jutott, hogy milyen szorosan ölelte őt, miközben vágtattak, és hogy ez mennyire nem volt ellenére. Pedig gyűlölte az érintést, de Blaze-től már nem visolygott.

– Remélem, finom is lesz – válaszolta a lány. Hangja kissé komor volt. Igazából egész nap így viselkedett, amit a fiú meg is értett.

– Mi a baj? – kérdezett rá, leülve mellé.

– Semmi – suttogta a másik és tekintetét a fortyogó lábasra szegezte.

– Nekem elmondhatod – unszolta a fiú és vállával játékosan meglökte a lányt. Rime felé fordult, majd ajkába harapott.

– Csak egy kicsit félek – kezdte nagy nehezen. A ruhája anyagát kezdte gyűrögetni. – Igazából mit fogunk csinálni a barbárokkal? Nem akarom bántani őket, még úgy sem, hogy tudom mit tettek. Nem azért, mert úgy gondolom, nem érdemelnék meg... Egyszerűen csak úgy érzem, ha büntetem őket, magam sem lennék különb. De gondolom Kerena épp ezt várná tőlem. Én vagyok a nagy fegyver, aki képes legyőzni bármit.

– Majd kitalálunk valami remek tervet, amiben senki sem hal meg – fogta meg a kezét a fiú és azon nyomban

összehúzta a szemöldökét. – Jéghideg a kezed.

Rime nem bírta ki, hogy ne nevesse el magát.

– Hahó! Félig Jég Lady vagyok. Ráadásul már máskor is megfogtad a kezem, akkor nem tűnt fel? – viccelődött.

Ám a szavak azonnal a torkára fagytak, amikor a fiú az arcához vezette a tenyerét és hozzásimult.

– Kellemes – mormolta a lány szemébe nézve. A tekintete valahogy más volt, mint a megszokott, ez pedig egy percig teljesen összezavarta a lányt. Ajkai kiszáradtak, így önkéntelenül is megnyalta azokat. Blaze pillantása a szájára vándorolt és mintha előrébb hajolt volna. Rime megköszöri a torkát, majd elkapta a kezét és gyorsan megkeverte a ragut.

– Már csak pár perc kell neki – hadarta. A szíve hevesen dobogott, úgy érezte, menten kitör a helyéről. Ez meg mi? Nem mert újra Blaze-re pillantani, pedig minden idegvégződésével érezte, hogy a fiú őt figyeli. Szinte már örült, amikor Kerena visszatért. Bár szíve egyik fele kettésben szeretett volna lenni Blaze-el, ám másik fele félt ezektől az új érzésektől, amiket nem tudott megmagyarázni magának.

Blaze átkozta magát az ostobasága miatt. Mégis mit akart tenni? Remélte, hogy Rime nem fog ez miatt eltávolodni tőle. Már eltelt egy egész óra és szinte rá sem nézett. A fiút ez megrémisztette. Hogy lehetett ilyen ostoba? Nem szabadott volna úgy letámadnia. Egészen pontosan majdnem letámadnia, hiszen végül nem tett semmit. De szeretett volna. Nagyon is. Enyhén megrázta a

fejét és a tűzre koncentrált. A lángok táncát figyelte. Kerena párszor megpróbált hozzászólni, de mindenre csak egy-egy szóval válaszolt. Semmi kedve nem volt beszélgetni, legalábbis vele nem. Miután jól laktak nyugovóra tértek.

Blaze sokáig nem bírt elaludni, majd amikor végre sikerült, akkor is rémálmok gyötörték.

Az álom úgy kezdődött, mint mindig.

Odahaza volt. A kandalló előtt ülve rajzolt és az édesanyja vacsorához terített. Az ikrek az asztal körül szaladgáltak, egy játékon veszekedtek. Az apja abban a percben lépett be az ajtón és levette a csizmáját.

– Nem adom oda, az enyém – visította a húga. Az öccse ekkor durcásan megragadta a kislány copfját és húzni kezdte.

– Hé-hé-hé! – ugrott fel Blaze és szétválasztotta őket. A húga azonnal a lábába kapaszkodott és keservesen sírni kezdett. – Ilyet nem szabad csinálni – szólt a kisfiúra, akinek szintén könnyek csillogtak a szemében.

– De nem engedi, hogy játsszak vele – kiabálta a faragott lovacskára mutatva. Az apjuk is odalépett hozzájuk, majd a vállára tette a kezét.

– Volna egy csodálatos ötletem. Ha szépen megkéred, akkor a bátyád minden bizonnyal elmegy és keres egy megfelelő fadarabot, én pedig faragok neked egy saját lovat. Mit gondolsz? – Az apja csalafinta mosollyal nagyobbik fiára kacsintott, aki szintén elmosolyodott.

A kisfiú elragadtatottan lélegzet után kapott.

– Komolyan?

– Komolyan, de csak akkor, ha bocsánatot kérsz a húgodtól – guggolt le hozzá az apja. A kislány még mindig szipogva bújt elő Blaze háta mögül. A kisfiú szégyenlősen lesütötte a szemét.

– Ne haragudj, hogy meghúztam a copfod.

– Nem haragszom – motyogta a pici.

– Most már kaphatok saját lovacskát? – kérdezte a gyerek. Az apja bólintott.

– Na-na, majd csak vacsora után – pirított rájuk a nő, aki éppen ebben a percben rakta az asztalra a levest.

– Anyaaa – nyüszített a pici, elnyújtva a szót.

– Ugyan anya, gyorsan visszaérek. Még úgysem vagyok éhes – vont vállat Blaze. – Megettem két szelet pitét.

Az asszony összehúzta a szemöldökét és csípőre tette a kezét.

– Úgy érted abból a pitéből, amit csak a vacsora után terveztem felvágni?

Blaze kinyitotta a száját, majd erősebb húzta magát. Az anyja morcosan megrázta a fejét és már épp szóra nyitotta volna a száját, hogy megdorgálja. Ám az apja játékosan elé ugrott és kitérte karjait.

– Fuss, fiam! Én feltartóztatom – nézett hátra. Ekkor már a nő is csak nevetett, ahogy az ikrek is.

Blaze mosolyogva sietett a csizmájához, majd felvette a kabátját.

– De siess vissza! – kiáltott még utána a nő.

Blaze nagyon komolyan vette a feladatát. A legmegfelelőbb fát kereste a testvére figurájához. Körülbelül másfél óra elteltével meg is lelte, úgyszólván

hazaindult. Füttyörészve dobálta a kezében a fadarabot, de amikor meglátta a füstöt, rögtön tudta, hogy baj van. Szaladni kezdett. A kunyhó lángokban állt. Sehol sem látta a családját. Megrémült, hogy még mindig bent vannak. Be akart menni az ajtón, ám azt zárva találta. Mégis hogy lehetséges ez? Csak az esti órákban szokták bezárni a bejáratot. A fiú próbálta betörni, ám nem járt sikerrel. Elszaladt a fejszéért és azzal vágta darabokra az ajtót.

– Anya, Apa! – kiáltozott, amikor belépett. Semmit sem látott a füsttől. Ekkor fojtott sikitásra lett figyelmes, a szülei hálója felől érdekezett. Blaze az alkarját a szája elé szorítva próbált némi friss lélegzethez jutni, de a füst marta a torkát. Az egyik tartógerenda eldőlt és éppen előtte zuhant a földre.

Ne, ne! – gondolta kétségbeesetten a fiú. – *Az ablak!*

Kiszaladt a házból és a szülei ablakához igyekezett. Betörte az üveget, majd bemászott. A szobában csakúgy ömlött a füst, alig látott valamit. A családja megkötözve, hason hevert a földön és egyikük sem mozdult. Először a hűgához ugrott oda, majd felemelte a földről. A kicsi test ernyedten hanyatlott hátra.

– Nem! – rázta meg a fejét. – Vixen, ébredj! – kérlelte. A mellkasa nem emelkedett. Fülét a gyerek ajkához hajtotta. Semmi. Blaze magához szorította a kislányt és sírni kezdett. A házban valami nagyot reccsent, de őt nem érdekelt. Az sem érdekelt volna, ha az egész épület ráomlik, ő is ott akart meghalni. Óvatosan visszafektette a gyereket a földre, majd felemelte az öccsét is. – Oliver? – szölongatta elcsukló hangon, de a kisfiú sem mozdult, ő sem lélegzett.

Az apját a hátára gördítette. A férfi arca csupa vér volt. Blaze ökölbe szorította a kezét. Az anyja mintha megmozdult volna, így a fiú gyorsan felemelte a földről. A nő még élt. Nehézkesen lélegzett, de élt.

– Anya, kiviszlek innen – sírt kétségbeesetten a fiú.

– Ne! A kicsiket vidd – kérte. Blaze felzokogott és megrázta a fejét. A nő lehunyta a szemét és folyni kezdtek a könnyei. – Megszúrtak, amúgy se élném túl – mondta egy másodperccel később. Blaze csak ekkor vette észre a hasa körüli hatalmas vérfoltot. – Neked viszont muszáj kimenned, mielőtt összedől a ház – suttogta.

– Nem hagylak itt – rázta meg a fejét Blaze sírva.

– Muszáj – szólt rekedten a nő. – Menned kell.

– Ki volt az? Ki tette ezt? – kérdezte kétségbeesetten. A nő nem felelt, nehezebbre esett nyitva tartania szemét. – Úgy sajnálom! Annyira sajnálom!

– Ez nem a te hibád. Ne merészd magadat okolni! – nézett a szemébe a nő. Blaze már annyira sírt, hogy alig kapott levegőt. Ajka remegett. – Olyan fáradt vagyok kisfiam, csak aludni szeretnék – suttogta az anyja. A ház megremegett. – Menned kell, Szeretlek.

– Én is szeretlek.

Blaze a földre fektette az asszonyt, aki lehunyta a szemét. A fiú a kezét a homlokára szorította. Nem akart elmenni, nem bírta megtenni. A lángok már az ajtót is elérték. Ökölbe szorította a kezét és egy ideig mozdulatlanul állt, nem bírt tisztán gondolkodni. Remélte, hogy az egész csak egy rossz álom és hamarosan felébred. Végül azonban kiugrott az ablakon és sehova se ment egészen addig, míg

az épület össze nem dőlt. Maradt, míg az utolsó apró szikra is ki nem hunyt. Nem pusztán szomorúságot érzett. Bosszút akart állni. Összehúzta szemöldökét és a távolban lévő kunyhók felé nézett. Nagy léptekkel megiramodott.

Tizenhatodik fejezet

Blaze hánykolódott álmában. Rime hiába próbálta felébreszteni nem sikerült. Erősebben kezdte rázni őt.

– Ébredj! – kérlelte.

A fiú szeme felpattant. Hihetetlen gyorsasággal felült, kezét a mellkasához szorította és levegő után kapkodott. Tekintete ide-oda cikázott a sötétben. Rime Kerena felé pillantott, azt gondolta, hogy a lányt is felébresztették, ám meg se moccant. Kerena-t is utolérte a fáradság és bármilyen nyugtalan is volt, most úgy aludt akár a bunda. Rime a fiú vállára tette a kezét, aki még mindig lihegve nézett rá. Szemében könnyek csillogtak.

Te jó ég – gondolta a lány.

Nem gondolkodott sokat, magához ölelte a fiút. Blaze úgy szorította őt, mintha az élete múlt volna rajta. Arcát a vállába fúrta. Sokáig így maradtak. Rime lágyan a másik haját cirógatta. Jó érzéssel töltötte el, hogy ezt tehette. Blaze légzése fokozatosan lecsillapodott.

– Szeretnél beszélni róla? – kérdezte a lány. A fiú hátrébb húzódott.

– Ez csak egy rémálom – suttogetta.

– Mesélj róla! – kérte lány.

Blaze elhúzta a száját, majd vállat vont.

– Meséltem, hogy egy kedves család nevelt fel. A falusiak megelégtették, hogy ott vagyok. Jobban mondván pár nagyszájú ficsúr az erejét fitogtatta. Nem lehetek sokkal idősebbek nálunk – kezdte Blaze. – Engem kerestek, amikor a kunyhókhöz mentek. Hatan vagy heten, nem tudom pontosan. Én nem voltam otthon és hiába kérdezték a családomat, nem voltak hajlandók szóba állni velük. Az apámat szinte agyonverték, az anyámat megsúrták, aztán mindenkit megköztözték, még a kistestvéreimet is. Bezárták őket a hálószobába és rájuk gyújtották a házat. Az anyám még élt, amikor rájuk találtam, ki akartam őt vinni – rázta meg a fejét és a tenyerére nézett. – De kérlelt, hogy menjek, hagyjam ott, úgysem segíthetek.

Rime levegő után kapott. Nem csodálkozott rajta, hogy Blaze nem akart beszélni az esetről.

– Bármilyen szörnyen is hangzik, nem ez a rémálmom legrosszabb része, hanem az, ami ezután következett. Amit én tettem – suttogetta a fiú. – Annyira dühös voltam, Rime – nézett a lány szemébe. – Azt akartam, hogy bűnhődjenek meg. Hogy úgy szenvedjenek, mint én és tudod, amit azokkal a férfiakkal tettem, azt nem is bánom. De hagytam, hogy az erőm azt pusztítson el, amit csak akar, amikor rájöttem, hogy ez túl sok... Még én is megijedtem magamtól. Próbáltam leállítani, de nem ment. Minél inkább igyekeztem, annál rosszabb lett. Gyerekek haltak meg, pedig én nem akartam gyerekeket vagy nőket bántani.

A mai napig hallom, ahogy könyörögnek – rázta meg a fejét, hangja elcsuklott. – Akkor láttam először Hullafalókat. Néhány hétig a leégett kunyhónknál tanyáztam, nem hagyhattam, hogy azok a lények a családomból lakmározzanak. Utána jött el értem a Kegyes asszony.

Rime hallgatott. Blaze kényelmetlenül feszengett. Talán rossz ötlet volt, hogy elmondta neki. Lehet, hogy ezzel végleg elveszítette őt.

– Gyűlölsz? – kérdezte a fiú nagy nehezen. A lány meglepetten pillantott rá.

– Miért tenném?

– Hisz’ valójában én magam vagyok a szörnyeteg – hajtotta le a fejét Blaze.

– Akkor lennél szörny, ha nem bántad volna meg a tettet – felelte Rime. Kinyújtotta a kezét és maga felé fordította a fiú fejét. – Én sohasem tartanálak szörnyetegnek – mondta halkán, majd csókot nyomott Blaze homlokára. Különben is az sokkal rosszabb, amit ő tett. Hisz’ ő nem olyanokat bántott, akik megérdemelték, hanem a tulajdon édesanyját, de ezt nem mondhatta el a fiúnak.

Blaze meglepetten pislogott rá, majd lágyan elmosolyodott.

– Most viszont aludjunk – mondta Rime, majd visszadőlt a földre. – Holnap is hosszú út áll előttünk.

Blaze is leheveredett.

– Örülök, hogy elmondtam neked – suttogta. – Nem is gondoltam, hogy szükségem van arra, hogy valakivel beszéljek róla. De... Nagyon jó érzés.

– Én is örülök, hogy elmondtad – válaszolt halkán a lány. Majd kissé tétován kinyújtotta a kezét és megfogta a fiúét, aki a saját tenyerébe zárta a lányét. Így aludtak el.

Ördögi mosoly húzódott az ajkára, ahogy hagyta, hogy a jégtükör darabjaira hulljon. Megmutatta számára, amit látnia kellett. A kis fruska jó munkát végzett, úgy hazudott akár a vízfolyás. Nem bánta meg, hogy a komplikáltabb terv mellett döntött. Mindig is jobb szerette a bonyolult ötleteket, ezért is döntött úgy, hogy nem fogja megkönnyíteni a kölykök útját. Máris kieszelt egy pompás kis viccet a számukra. Habár azzal nem számolt, hogy útítársa is akad a lányoknak, de a fiatal fiú nem ellenfél a számára. Még akkor sem, ha a Tűz erejével bír. Oly sok Tűz ember akarta annak idején megállítani és esélyük sem volt. Senki sem bírt akkora hatalommal, mint ő. Kivéve egyetlen személyt, akire még csak a gondolatait sem érdemes fecsérelnie.

A két kotnyeles tanítóval is elfog bánni. Jól emlékezett Grando kis csatlósára és már alig várta, hogy a kardja felnyársalja őt. Tárt karokkal várja mindnyájukat. Végre bosszút állhat mindenkin. Sok rejtett képessége volt, melyről a többi Jég ember nem is tudott. Ilyen volt a tükör is, mely képes volt megmutatni neki a múltat. Hasonlított a Tűz vidékiek trükkjére, de annál sokkal precízebb.

Úton volt hozzá, és ezen, semmi sem változtatható.

Majdnem hangosan felnevetett.

Csettintett, mire megjelent egy jégszörny. A lény groteszk és hátborzongató volt.

Megteszji – gondolta.

Azt szeretne volna, ha a foglyai rettegnek a lény pusztá látványától.

– Hozd ide az egyik embert! De ne siesd el! Játszadd egy kicsit velük! – utasította, mire a lény elsietett. Unatkozott és szórakozásra vágyott.

Persze az, amit ő szórakozásnak nevezett, az másoknak nem volt épp kellemes...

Hátukat a sziklához préselve araszoltak. Egy olyan szakaszához érkeztek, ahol hátra kellett hagyniuk a lovakat. Ennek egyikük sem örült, még Kerena is szóvá tette nemtetszését.

– Nem hagyhatjuk csakúgy itt őket! – háborgott dühösen.

– Nincs más megoldás – szólt a fiú. – De kereshetünk másik utat.

– Nem – vágta rá Kerena. – A leggyorsabb úton kell mennünk.

Így hát nehéz szívvel ugyan, de magukra hagyták a hátasokat. A térképek alapján nem sejtették, hogy ez fog következni, de az út túl keskeny volt és csúszós, a lovak nem bírták volna. Csak a legszükségesebb holmikat vitték magukkal.

Blaze egész gyorsan haladt, amit Kerena próbált tartani. Rime azonban hátrébb botorkált, mint két társa. A fiú mindig aggódalmasan hátranézett és megállt, hogy bevárja, de a lány legyintve elhessegette, mondván haladjon csak a saját tempójában. Bár valamiért zavarta, hogy ő kimarad a

beszélgetésből és nem tudja Kerena miről mesél a fiúnak. Megmagyarázhatatlan furcsa érzés kerítette hatalmába. Nem igazán tudta hova tenni. Mély levegőt vett, amikor megérezte az ereje mocorgását. Nem lehet ilyen önző. Örülnie kellett volna, hogy Kerena egyáltalán megszólalt. Ujjait tördelve pillantott a távolba. Fázott, elfáradt és sajgott mindene. Még hosszú út várt rájuk, ám a táj szépsége valamelyest kárpótolta a lányt. A hely ugyan fagyos volt és kopár, ám mégis mesészerű. A csillogó, érintetlen hó és a fákról lógó jégzilánkok gyönyörűek voltak. Be kellett vallania magának, hogy élvezte az utazást, de jobban örült volna, ha mások a körülmények.

Megkordult a gyomra, ám nem akarta, hogy miatta kelljen megállniuk. Egy jeges fuvallat száguldott végig az úton, felborzolva a lány haját. Sóhajtott. A mellette elterülő mélység látványa sem sokat segített. Egyetlen rossz mozdulat és soha többé nem látná senki. Jobb lett volna, ha nem bámul lefelé, de képtelen volt levenni a szemét a szakadékról. Még szerencse, hogy nem volt tériszonyos, viszont ez a mélység bárkit megrémisztett volna. Inkább bámulta a mélységet, mint az előtte haladó Kerena-t és Blaze-t.

Kerena tudta, hogy Blaze haragszik rá a kérdései miatt, de nem tudta őket magában tartani; Miért vagy a Jégkirálynővel? Talán elvarázsolt? Láttad már embert ölni? A fiú mogorván válaszolt, ám ő nem tágított és folytatta az ostoba fecsegést. Miután mindezt megelégedte és leteremtette, egy időre elhallgatott, de aztán megint

beszélni kezdett, amit a fiú egy sóhajjal nyugtázott.

– Szeretném megköszönni, hogy megmentettél. Hálás vagyok neked!

– Ne nekem légy hálás! – morogta megráncigálva a táskája vállpántját. – Ha Rime nem lenne, akkor itt se lennék. Én nem segítenék neked – nézett rá szigorúan. – Őt tartod szívtelennek és mégis veled tart, míg én sorsodra hagytalak volna. Gondolkodj el ezen!

Kerena lehajtotta a fejét és hagyta, hogy a fiú előrébb siessen. Lopva hátrapillantott a fehér hajúra, aki éppen megállt. A lány ledöbbenve figyelte, ahogy a másik arcára egy lágy mosoly kúszik miközben a magasban szálló madarakat figyelte. Szinte már kedvesnek tűnt, valaki olyanak, aki sosem tudná bántani őt, vagy bárki más.

Megrázta a fejét.

Nem! Ő egy Jég Lady! Egy Jég Lord miatt vagyok most ebben a nehéz helyzetben – gondolta.

Az érzelmeket csak megjátsszák és mások érzelmeivel is csak szórakoznak. Lehet, hogy a fiú bedőlt neki, de ő nem fog ebbe a hibába esni. Blaze-t is rá kell valahogy ébresztenie az igazságra. Bár, ha eléri a hegységet és látni fogja azt amit ő, akkor biztosan nem kell majd sokáig győzködni.

A kis csapat hamarosan egy függőhídhoz ért. Mind egyszerre torpantak meg, egyikük sem sietett előre. A rozoga szerkezet nem volt túl bizalomgerjesztő. A szél szinte cibálta, jobbra és balra lengett. Épp abban a percben hullott le róla egy deszka. A fa eltűnt a mélységben, melynek alján sűrű köd gomolygott.

– Passzoltam. Még élni szeretnék – emelte a magasba kezeit Blaze.

– A térkép szerint erre kell menni – motyogta Rime zavartan. Levette a hátáról a táskáját és kotorászni kezdett benne, míg előkerült a térkép. Homlokráncolva nézte a papírt. – Nem látok másik utat. Hacsak nem kerüljük meg a hágót, de az több napi kitérő lenne – pillantott fel.

– Nem lehet! – kiáltotta Kerena azonnal. – Akkor talán már késő lesz.

– Akkor is késő lesz, ha itt feldobjuk a talpunkat. A halálunkkal senkit sem mentünk meg – válaszolta a fiú.

– Óvatosnak kell lennünk és nem lesz semmi baj – erősködött továbbra is a lány.

– Hallod egyáltalán magad? – dühöngött Blaze elveszítve a türelmét. – Kerülő úton megyünk és kész!

Kerena az égre meredt. Újra hullani kezdett a hó, aznap már másodszor.

– Több napot veszítenénk, főleg, ha még havazni is kezd – mondta vehemensen.

– Nem fogom egy gödör mélyén kilehelni a lelkemet – vágott vissza Blaze.

Rime jobbnak látta, ha nem szól bele a vitába. Csupán szemlélője volt az egésznek. Kerena fortyogott, akár egy kitérni készülő vulkán. A másik lányt lenyűgözte, hogy mennyire leolvashatóak az arcáról az érzései. Ő is szeretett volna ilyen nyílt lenni. Blaze megfordult és elindult visszafelé. Rime és Kerena pillantása egy pillanatra találkozott, de ez nem tartott sokáig. Kerena szinte azonnal a földre szegezte a szemét. Rime visszarakta a térképet a

helyére, aztán újra a hátára kanyarította a táskát.

Majdnem összerezsent az ijedségtől, amikor Blaze hirtelen megragadta a kezét. Tenyere lassan lecsúszott egészen a csuklójáig, amit teljesen körbeérték hosszú ujjai.

– Mégiscsak a hídon megyünk – szólalt meg a fiú, fojtott hangon.

Rime csak ekkor nézett a háta mögé.

Farkasok! Már megint farkasok! Rime el nem tudta képzelni, hogy mégis mi a fene bajuk van ezeknek az állatoknak. Miért kell mindig megjelenniük és bajt okozniuk? Bár, ahogy jobban szemügyre vette őket feltűnt neki, hogy mindegyik jóval nagyobb a kelleténél és a bundájuk hófehér, szemük pedig rikító türkizkék. Ezek nem lehettek átlagos farkasok... Volt bennük valami földöntúli szépség. Mégis honnan érkeztek? Rime egy pillanatra megrettent, hogy talán az ő ereje élesztette fel őket. Ám az lehetetlen! Ilyesmire nem lenne képes.

– Kezd elegendem lenni a farkasokból – motyogta a fiú, hátrálva egy lépést, magával húzva a lányt is.

– Lehet, hogy futnunk kellene – dadogta Kerena.

Rime nem volt éppen meggyőződve róla, hogy ez a leghelyesebb megoldás. Ráadásul a lábai a félelemtől megdermedtek. Az állatok vicsorogtak és szájukból nyál fröcsögött. A havazás szinte azonnal intenzívebbé vált és a szél is vadabban süvített.

– Én a futásra szavazok – döntött Balez. Hangja nyugodtan csengett és semmi félelem nem rejtőzött benne. Ettől Rime is megnyugodott. Ujjait a másikéba fűzte és egy mély levegőt vett, hogy végleg lenyugtassa a lelkében

feltámadt vihart. Nincs baj, amíg Blaze vele van.

– Ha szaladni kezdünk azonnal támadni fognak – mondta Rime

– Igaz – helyeselt a fiú. – Van egy ötletem! Rime, a hegy tetejéről zúdítsd rájuk a havat. Aztán futunk, ahogy csak lehet – adta ki az utasításokat a fiú. A lány aggodalmasan nézett fel. Mi lesz, ha olyan nagy lavinát kreál, ami mindannyiukkal végez? De a mellette álló megszorította a kezét, így képes volt elhessegetnie aggodalmait. Ezúttal próbált jobban koncentrálni, mint a legutóbb. Hagyta, hogy az ereje tegye a dolgát. A hó zuhatag nagy robajjal ért földet. A fiatalok kezükkel védték az arcukat. Még épp idejében, ugyanis az egyik állat készült rájuk ugrani. Nem teketóriáztak tovább, rohanni kezdtek. A deszkák nyekeregve tiltakoztak a súlyuk alatt. Néhány farkas kikecmergett a hótömeg alól és utánuk iramodott. Ekkor Kerena lába két deszka közé akadt, elesett. Rime vette észre és azonnal megállt, habár már majdnem a híd végénél voltak. Blaze előbb Rime-ra, majd Kerena-ra pillantott. Vett egy nagy levegőt és gyorsan elengedte Rime kezét.

– Menj tovább! – kérte. – Én segítek neki.

– Ne! – tiltakozott a lány utána nyúlva, de már késő volt. A fiú máris a barna hajú felé tartott. Amint megállt a kétségbeesett Kerena mellett és kifeszegette a lábát máris készen állt, hogy használja az erejét. Eldöntötte, hogy ez vészhelyzetnek számít. A farkasok már csak pár méterre voltak. Blaze felemelte a tenyerét és maga elé emelte. Ujjai között már apró szikrák táncoltak... De nem volt rá szükség. A fehér hajú lány hirtelen előttük termett és a semmiből

egy jégfalat emelt. Lihegve kapta kezeit a mellkasához. Az állatok nekiütköztek az átlátszó anyagnak, a híd pedig nyekergett. Már nem sokáig bírta a megterhelést... Ám ez a mutatvány nagyon legyengítette Rime-ot. Szemei lecsukódtak és összeesett volna, ha Blaze nem kapja el. Könnyedén tartotta őt és a mellkasához szorította. A kék szemek fáradtan pislogtak fel rá.

– Mondtam, hogy menj tovább – bosszankodott a fiú.

– Sajnálom – suttogta Rime gyengén.

Mellettük pedig a másik lány csodálattal figyelte az arany szeműt, hiszen már megint megmentette az életét. Csodálatosnak tartotta ezt a fiút, aki olyan gyengéden bánik még egy szörnyeteggel is... Blaze szó nélkül elindult, Kerena pedig követte. A farkasok hangosan vonyítottak és a jégfal előtt jártak fel s alá. A fiatalokra viszont már nem jelentettek veszélyt. Ekkor azonban a híd már végképp nem bírta tovább. Blaze erősebben szorította magához a lányt és futni kezdett, ám hiába, már késő volt. A szerkezet széthullott, ők pedig zuhanni kezdtek. Blaze szinte biztos volt benne, hogy itt a vég, lehunyta szemét. Aztán szinte késszúrásként érte, amikor a jéghideg vízbe zuhantak. Olyan hirtelen érte a dolog, hogy egy pillanatra még a karjai közt tartott lányt is eleresztette, ám amint ezt észrevette gyorsan visszahúzta magához és vele együtt úszott a felszínre. Messzebb tőlük néhány farkas is a vízbe pottyant. Nyüsztve iszkoltak a part felé, míg a fiatalok a másik irányba úsztak. Dideregve értek partot.

– Legalább a jó oldalon vagyunk – mondta vacogva a fiú, felpillantva a magasba, ahonnan lezuhantak.

– Valahol muszáj megszáritkoznunk és pihenni – szólalt meg hosszú idő után újra az arany szemű, ahogy óvatosan lefejtette a táska pántjait Rime-ről.

– Szerintem a térképnek annyi – rázta meg a fejét Kerena, ahogy előrébb lépett, hogy előhúzza a papírt, mely teljesen elázott. – De úgy rémlik, hogy a közelben van egy falu – motyogta Kerena a papírt szemlélve. Csupán gondolatban tette hozzá, hogy a Jég lányt valószínűleg nem látnák szívesen. Viszont Blaze bólintott és arra kérte mutassa az utat. Kerena felkapta a másik hátizsákot is és engedelmesen elindult.

Hamarosan megpillantották az apró települést, ám a szemük elé táruló látvány rosszabb már nem is lehetett volna. A barnahajú lányt majdnem elfogta a sírás. Blaze-nek össze kellett szorítani ajkát. Ez a falu is elpusztult. Ugyanolyan volt minden, mint náluk. Egyes kunyhók leégtek és a falakat vér borította. Néhol szétmarcangolt testrészek is heverték. Kerena reménykedett, hogy valakinek sikerült elmenekülnie. Ám tudta, hogy ennek az esélye oly apró, akár egy porszem.

Óvatosan lépkedtek az úton és elborzadva szemlélték a rombolás maradványait. Egyikük sem beszélt. Füleltek, de úgy tűnt, a Hullafalók még nem lepték el a helyet.

– Biztosan ezt is a barbárok tették – suttogta egy idő után a fiú.

Kerena nagyot nyelt. Bárcsak barbárok lettek volna! Beléjük több kegyelem szorult, mint abba a lénybe, akivel találkozott. Végigsimította a kezét az egyik ajtón, amit

vörös folyadék szennyezett és kelletlenül bólított.

– Ez a ház ép... Itt meghúzódhatunk – suttogta halkán és benyitott a kis épületbe. Blaze gyengéden levette az eszméletlen lány kabátját és csizmáját, majd gondosan betakargatta. Tüzet gyújtott, azután maga is megszabadult a vizes ruháitól és egy pokrócra burkolózott, ahogy Kerena.

Blaze komoran bámult ki az egyik ablakon a sötétségbe, ha bármi motoszkálást látott, teste azonnal megfeszült.

Kerena is ideges volt, ezúttal jobbnak látta, ha csendben marad, és nem kezdeményez beszélgetést. Amúgy se tudta mit mondhatna. Olykor az alvó lányra siklott a tekintete. Már-már eljátszott a gondolattal, hogy mi van, ha ő tényleg más? Ha valóban van benne jóság? De a gondolatokat hamar száműzte az elméjéből.

Próbálta álomra hajtani a fejét, hisz' másnap hamar útnak kellett indulniuk. Amúgy sem maradhattak sokáig, a vér szaga bármikor odacsábíthatta a szörnyeket.

Tizenhetedik fejezet

Blaze maga sem tudta mikor, de az éjszaka sikerült elszenderülnie. Még félhomály uralkodott, amikor kinyitotta a szemét. Első gondolata azonnal Rime volt. A lány békésen szendergett mellette. Elképesztő erőről tett bizonyosságot és lenyűgözte, ahogy megvédte mindkettejüket. Bár egyben kicsit mérges is volt. No, nem a lányra. Inkább csak azért, mert nem hallgatott rá és veszélybe sodorta saját magát. Elképzelni sem tudta mi lett volna, ha baja esik. Ez az egész út egy hülyeség... Meg kellene győznie Rime-t, hogy menjenek vissza a palotába. Tudta, hogy önző dolgot akar. Egy tucatnyi ember életét hagyná veszni, de neki csak azé az egyé számított igazán. Bolondság így érezni?

– Köszönöm, hogy segítettél nekem. Ismét – hallatszott Kerena halk hangja, aki az ablak mellett kuporgott tőle nem messze. Blaze ereiben harag gyulladt és meg is villantak szemében a lángok. A barna hajú lány ezt nem látta. Pedig ha látja, biztos nem beszélt volna vele.

– Végül nem én mentettelek meg. Mégis mi a fene baj van veled? – emelte fel a hangját, összehúzva szemöldökét. Az, aki állandóan segített Rime volt. A hídon is azért indult vissza Kerena-hoz, mert tudta, ha ő nem teszi, Rime tette volna. Remélte, ha megelőzi, megvédheti. Ám a lány a farkasok és közékük állt. De Kerena egy hálátlan kis csitri, aki még véletlenül sem venné észre azt, ami az orra előtt van. Blaze dühösen megrázta a fejét. Részéről lezártnak tekintette a beszélgetést.

Kerena szeme döbbenetesen elkerekedett. Kinyitotta az ajkait, de csak tátogott. Aztán megjött végre a hangja.

– Neked mi bajod? – csattant fel. – Miért vagy veled? Tudom, hogy szép...

– A külsejének ehhez semmi köze. Már hónapok óta veled vagyok és ismerem a lelkét is.

– Neki nincs lelke – köpte a szavakat a lány.

– Beszélj csak be magadnak! Hitesd el magaddal, hogy egy szörny! Mert így könnyebb, ugye? Könnyebb, mint beismerni, hogy tévedtél. Sőt az egész falutok tévedett. – Szavai hűvösen csengtek.

– Megölte a saját anyját! – kiabálta dühödten a barna hajú. Blaze az ajkába harapott. Mégis, hogy mer ilyet állítani ez az ütődött lány?

– Ez nem igaz! – szúrta a fogai között.

– De igen – hasított a levegőbe a harmadik hang. Blaze a lány felé kapta fejét. Rime a karjára támaszkodott és felült. Színtelenebb volt, mint lenni szokott. Még a szeme sem csillogott étellel telin. – Miattam halt meg – ismerte be. – Életemben először önként használtam az erőmet. Dühös

voltam, olyan nagyon dühös – suttogta. – Elegendem volt a faluból és az ott élők közül, elegendem volt abból, hogy folyton bántanak. Vihart szítottam, olyan erőset, amelyet még nem láttam azelőtt. Többen is meghaltak, köztük az anyám is. Anya... – kezdte, majd hangja elakadt.

Újra átélte a szörnyűséges napot. Az anyja próbálta megnyugtatni, de ő csak sírt és sírt. A nő hajába túrva az ablakhoz lépett. Ekkor pillantotta meg egy bajbajutottat. Rime könyörgött neki, hogy maradjon vele, de az anyja mindenáron segíteni szeretett volna. Aztán kiment. Rime az ablakhoz sietett és figyelte, míg elér az idős asszonyhoz. Rime látta az utolsó mosolyát, amellyel ránézett és ott voltak még a néma szavak, amiket leolvasott az ajkáról. Rime csak nehezen bírta folytatni a történetet, de tartozott ennyivel Blazenek.

– Anya segíteni szeretett volna egy nőnek, aki a házunk előtt összeesett. Az egyik fa kicsavarodott és mindketten odavesztek.

– Nem a te hibád volt – mondta halkán a fiú. Még most is ugyanúgy nézett rá. Nem félelemmel vagy undorral. Csakúgy, mint máskor, mintha Rime ugyanaz az ember lenne. Hogy nézhet még mindig így rá? A lány halkán felnevetett, majd felkelt és kilépett a faházikó ajtaján.

– Látod! Mondtam, hogy szörnyeteg – köpte a szavakat Kerena. Gyűlölettel nézve a másik után. Azon a napon ő is elvesztette az édesapját és azóta gyűlöli teljes szívéből a Jég lányt.

– Jobb volt, amíg nem beszéltél – nézett rá dühösen a fiú, majd felkelt, hogy Rime után induljon. Ám

meglepődött, amikor Kerena ujjai a csuklójára fonódtak. Morcosan nézett a térdelő lányra, aki tágra nyílt szemekkel nézett fel rá.

– Ne menj utána! – kérte bizakodón. – Megszabadítalak az átkodtól.

– Milyen átok? Miről beszélsz? – hüledezett a fiú.

– A Jég Lady átka – suttopta a lány, mintha attól tartana Rime meghallja. Blaze a szemöldökét ráncolta és próbálta lefejtetni magáról a másik kezét, amely satuként szorult a bőrére. – Az emberi szívet csapdába ejtik és megbűvölik. Rime anyja is ezért szeretett bele a Jég Lordba.

Blaze nagyot sóhajtott és a szemét forgatta. Erről már ő is hallott, de az egész egy nagy ostobaság volt. Az emberek önszántukból szerettek bele a Jég emberekbe vagy épp a Tűz népébe. Elvakította őket a szépségük. Az emberek imádják a szép dolgokat... Aztán, hogy elkerüljék a megvetést kitaláltak valami ostobaságot holmi átokról.

– Kerena, engedj el! – követelte a fiú. A lány szinte esdekelve nézett rá, ám nem tudta meghatni. Miért nem látja ez a buta liba azt, amit ő? Miért nem látja, hogy Rime milyen törékeny?

Kerena lassan, egyesével lefejtette ujjait róla és a bokájára ült. Lehajtotta a fejét. Barna tincsei előrehullottak eltakarva az arcát. A fiúnak egyetlen percre büntudata támadt, de hamar elhessegette ezt az érzést. Nagy levegőt vett és kilépett az ajtón. De még utoljára, mintha hallotta volna a lány hangját.

– Hamarosan úgyis elveszíted...

Ríme szaporán szedte a lábait. Az sem zavarta, hogy a lenge ruhájában úgy csípi a hűvös levegő a bőrét, mintha égetné. Megtorpant, hátát az egyik fának döntötte és az ég felé emelte a fejét. A kopasz fák ágai a magasba nyúltak. A lány nagyokat pislogott. Azóta nem sírt. Egyetlen könnyet sem ejtett. Minden egyes nap eszébe jutott, képtelen volt elfelejteni. Annyira nagyon dühös volt. Bántani akarta őket, azt akarta, hogy érezzék, mennyire fáj neki. Amikor próbálta megállítani, már késő volt. Túl tapasztalatlan és gyenge volt ahhoz, hogy irányítani tudja az elszabadult erőket. Elvesztette az anyukáját, az egyetlen embert, akit szeretett... Aki őt szerette.

A tette után azt szerette volna, ha az életének vége szakadna. Apró gyermek volt csupán, de a saját halálát kívánta. Ahhoz viszont nem volt elég bátor, hogy végezzen magával, a falusiak pedig túlzottan rettegtek tőle, hogy elvegyék az életét.

Lerogyott a hóba és tenyerébe temette az arcát. Eleredtek a könnyei. Maga is meglepődött és megilletődött az arcához emelte ujjait. Nagyot sóhajtott és homlokát a térdére hajtotta. Blaze most biztos rettenetesnek tartja. A puszta gondolattól összefacsarodott a szíve. Megint felrémlt benne a gondolat, hogy mennyire nem akarta a barátságát. De most, hogy már az övé volt nem akarta elereszteni. Önző dolog volt ez részéről. Azt szokás mondani, ha valakit igazán szeretünk, azt elengedjük. A lány felkapta a fejét. Könnyei megállás nélkül hullottak alá.

Szereti őt – hasított a gondolat az elméjébe. Ki hitte volna, hogy valaha képes lesz még ilyesmire? Sokszor

olvasott szívfájdító szerelmes novellákat, melyben a főhősnő szinte belehal az érzéseibe és most ő is ezt éli meg. A szíve majd összefacsarodott.

Kiáltás hangzott a távolból. Rime a hang irányába nézett és meglátta őt, ahogy felé közeledik.

Utána jött... Mert Blaze már csak ilyen kedves és jószívű. Megtörölte a szemét.

Szereti őt... Annyira nagyon szereti őt. Éppen ezért nem szabad engednie az érzéseknek. Annak nincs jó vége, ha ő valakit szeret. Mindent elrontana, és a végén elveszítené őt. Nem veszítheti el.

Blaze felé sietett, észrevette őt. Megállt előtte és lenézett rá. Arca kicsit kipirult és gyorsabban vette a levegőt. A lány újra megdörgölte a szemét, hogy elállítsa a könny áradatot, de hiábavaló próbálkozás volt. A fiú letérdelt mellé a hóba és végigsimított az arcán. Rime-ban bennakadt a lélegzet és csak nézni tudott a másakra, akinek intenzív tekintete szinte felperzselte őt.

– Jól vagy? – kérdezte halkán. Rime csak bólintani tudott. Blaze megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ne foglalkozz velem! – szólalt meg újra. – Nem tud ő semmit sem. Én ismerlek!

A lány vett egy nagy levegőt. Ismeri őt? Valóban ismeri? Amikor néha még Ő is úgy érzi, hogy nem tud semmit sem magáról. Szíve hevesen kalapált.

– Most gyűlölsz?

– Szerinted itt lennék, ha gyűlölnélek? – kérdezte mosolyogva a fiú, majd enyhén oldalra döntötte a fejét. Rime lassan kezdett megnyugodni. Igazából már abban a

percben nyugodtabb lett, amint megpillantotta a másikat.

– Én gyűlölöm magam – suttogta Rime. – Minden pillanatban.

– Nem tehetél róla – rázta meg a fejét Blaze. A lány legnagyobb döbbenetére a fiú magához ölelte és állát a fején nyugtatta miközben haját kezdte simogatni. A lány könnyei újra eleredtek. Nem fogta vissza magát. Keservesen sírt. Hagyta, hogy megszabaduljon az évek fájdmától. Olyan tökéletesen simult a másik mellkasához. Bár így maradhattak volna örökké. Elvárások, gyűlölet és a múlt nélkül. Egy ideig mozdulatlanul élvezte a köré fonódó karokat, még a hideget sem érezte, de amint elapadtak a könnyei kibontakozott az ölelésből. Apró mosollyal jutalmazta meg a fiút, aki viszonozta azt.

– Menjünk vissza! – mondta a lány és felállt a földről. Kezét odanyújtotta a fiúnak, hogy felsegítse. Blaze elfogadta a felé nyújtott jobbát, ám amikor már álló helyzetben volt, sem eresztette el őt. Kéz a kézben mentek vissza a kunyhókhoz.

Amikor beléptek a faházikóba Kerena rájuk sem nézett. A szoba egyik végébe kuporodtak, míg a lány a másikban tanyázott.

Semmi sem fog változni – hasított Rime tudatába.

Hiába segít a falubelieknek, hiába segít Kerena-nak, ők akkor is gyűlölni fogják. Ám most már azért sem hagyja annyiban a dolgot. Megmutatja, hogy ő jobb ennél. Megmutatja magának és nekik is.

Az éjszaka egyikük sem aludt túl sokat. Rime újonnan felfedezett érzésein gondolkodott és a falusiakon.

Kerena haragja megállíthatatlanul nőtt. A történetekre tudott csak gondolni. Arra, hogy a fiú milyen vakon kiáll a Jég királynő mellett. Azt hitte, hogy az igazság elborzasztja majd... Ám kéz a kézben tértek vissza és körülengte őket valami furcsa, megmagyarázhatatlan és áthatolhatatlan kapocs.

Blaze pedig ugyancsak a történeteken gondolkodott. Folyton felrémlett előtte a síró lány arca. Még azokban a percekben is annyira gyönyörű volt és ő szerette volna ajkát az ajkára illeszteni. Ám nem szerette volna megrémiszteni és ráerőltetni magát egy ilyen kiszolgáltatott helyzetben. Ráadásul mit szólna mindehhez Rime? Bele se mert gondolni, hogy mennyire megijesztené a lányt. Hisz' a barátságát is csak nehezen fogadta el, akkor mégis mit kezdene a szerelmével? Nem teheti ezt vele... Legalábbis még biztos nem. Túl bonyolult volt minden.

A kis csapat másnap korán reggel útnak indult, épp ahogy tervezték. Nyomasztó csend nehezedett rájuk. Nyomasztóbb, mint eddig. Órák óta meneteltek és végtagjaik sajogtak a fájdalomtól. A hideg is kiszívta az energiájukat és egyikük sem bírta már sokáig. Hamarosan elértek egy újabb erdőt és úgy döntöttek megengednek maguknak egy óra pihenőt, mielőtt tovább mennének.

Az erdőben nagyobb volt a sötétség és árnyak tekeregtek minden zugban. Neszek zaja férközött közel

hozzájuk. Szívesebben mentek volna tovább, hogy más helyet keressenek, de aznap már ott kellett tábort verniük. Ezúttal Rime indult tűzifáért, dúdolván szedegette a gallyakat. Jólesett neki a cseppnyi egyedüllét. Azóta nem volt egyedül, hogy útnak indultak. Egyre messzebb merészkedett és egy idő után már nem is látta a táborukat. Már nem csak dúdolt, hanem énekelt. Ám a dalhoz csatlakozott egy másik hang is. Megdermedt és az eddig gyűjtött ágak kiestek a kezéből. A hang túlon túl ismerős volt számára. Megfordult és megpillantotta őt. Lilás, földöntúli derengés lengte körül... De semmi kétség, ez ő volt; az anyja.

Nem változott, ugyanúgy nézett ki, mint ahogy emlékezett rá. Talán még szebb is volt. Ott állt előtte.

– Ez lehetetlen – suttozta a lány.

Az anyja mosolyogva felé nyújtotta a kezét.

Tizennyolcadik fejezet

Blaze sóhajtva hallgatta, hogy a Kerena-nak be nem áll a szája. Morgolódva dörgölte végig az arcát. Egyszer csak a lány elé ugrott és megragadta a vállát. A fiú összevonta a szemöldökét.

– Egy másik nő csókja megtöri a Jég Lady átkát. Legalábbis a mese szerint – mondta határozottan. Arcáról elszántság sugárzott. Blaze rögtön elnevette magát, ám a lány még ezek után sem tágitott, ugyanolyan közel maradt hozzá.

– Ez most komoly? Meg akarsz csókolni? – vonta fel az egyik szemöldökét csúfondáros mosollyal az arcán. Hát ez egyre jobb. Itt az ideje, hogy elmondja neki ki is ő valójában. Rögtön el fog menni a kedve a csóktól.

– Miért ne? Egy próbát megér. Ha tényleg őt magát kedveled, akkor úgyszincs veszteni valód – okoskodott Kerena és szemében kihívás csillogott.

– Nem akarlak megcsókolni, Kerena – dűnnyögte a fiú égneke emelve a szemét. – És nem azért, mert félek. Nem kedvellek és vonzónak sem tartalak – tagolta a mondatokat

a fiú és kicsit közelebb hajolt a másik arcához.

Tudta jól, hogy ezúttal kifejezetten faragatlanul viselkedik, de a másik butasága már az agyára ment. A lány arca a dühtől vörössé vált. Összeszorította az állkapcsát és hirtelen előre rántotta a másikat. Az ajkuk erősen egymásnak ütközött. Ebben a csókban semmi szenvedélyes nem volt. Nem volt se lágy, se puha. Csupán gyors és érzelemmentes. Éppen csak egymáshoz ért a két száj, Blaze máris hátrahúzódott. Mérgesen nézett a barna hajúra, aki viszont kíváncsian pislogott.

– Bevált? – kérdezte halkán. Blaze-nek már a nyelve hegyén volt pár frappáns megjegyzés, ám ekkor meglátta a távolban felcsillanó violaszínű fényeket. Ellépett a lánytól és ijedten szemlélte az elé táruló látványt. Élőben még sosem látott hasonlót, csupán a mesekönyvek lapjain. Eddig nem is hitte, hogy valóságosak lehetnek. Lidércfények... Rime pedig éppen arra van. Futva indult a lila derengések irányába.

Kerena egy ideig döbbenten álldogált és csak nézett utána, végül ő is elindult. Magában pedig azt mormolta;

Működnie kellett. Működnie kellett.

Blaze szinte vakon futott. Egy-egy ág az arcába csapódott és felhasították a bőrét, de nem törődött vele. Nem látott mást, csak a halvány derengéseket. Hallotta, hogy Kerena szólomatja valahonnan a háta mögül, de nem figyelt rá.

Mit is tud a Lidércekről? Hát nem túl sokat... Csupán mendemondákat. Nem tudnak neked ártani, de rá tudnak

venni, hogy magadnak árts. Halott lelkek, akik másokat is a halálba csábítanak mindenféle trükkökkel és mindig a kiszolgáltatottakat támadják. Azokat, akik sebezhetőek és egyik mese sem szól arról, hogy hogyan kell őket legyőzni. Mindegyik rémtörténet és halállal végződik. Némelyik mese elejt pár homályos utalást, de semmi konkrétat. Felrémlt számára egy régi mondóka;

*"Kint voltam és beboztam,
bent voltam és kiloptam,
néhány álmot, néhány képet,
néhány halványkéék emléket,
néhány irkát, egy-két tollat,
pár csillagot meg egy holdat,
éjszakára mindig, legyen fényem,
hogy a tűz eleméssze,
s lidérc, szellem engem el ne emésszen."*

Talán a tűz lenne a megoldás? – gondolta kétségbeesetten és még inkább meglódult előre.

Ríme az anyja mellett sétálgatott és figyelte az arcának minden egyes rezdülését. A mosolya most is felolvasztotta a legvastagabb hórteget is. Szemében a már jól megszokott apró kis szomorúság villogott. Sosem tudta teljesen kitörölni mindezt a tekintetéből. A lány alig bírta visszafogni a könnyeit, de nem szeretete volna, ha az anyja sírni látja.

– Sokat kellett szenvedned, ugye? – kérdezte az anyja

simogató hangon. Rime újra apró gyermeknek érezte magát. Összeszorította remegő ajkát és megrázta a fejét.

– Nem. Jól vagyok, anya. Nem szenvedtem – hazudta és szipogott.

– Nekem elmondhatod – búgta és megsimogatta az arcát. A lány ajka megremegett, megrázta a fejét, újra el akarta mondani, hogy nem szenvedett, de nem tudta kimondani. Elsírta magát és a nő karjai közé vetetődött. Fura érzés volt, hűvös és kemény, nem a megszokott... Mintha az illata is egészen más lett volna. De ezeket a gondolatokat elhessegette.

– Úgy sajnálom! Annyira sajnálom. – Hangja esdeklő volt, teste remegett. Szüksége volt arra, hogy az anyja feloldozza a vétke alól, hogy tudja, még mindig szereti őt. A nő felemelte a kezét és a hátát kezdte cirógatni.

– Shhh. Nincs semmi baj! – csitítgatta. – Tudod... Majd könnyebb lesz.

– Mikor? – kérdezte elcsukló hangon a lány.

– Ha már velem leszel – suttogta. – Itt minden egyszerű és senki sem bánthat.

Rime szeme egyetlen percre elkerekedett és kissé eltolta magától a nőt. Döbbenet nézett rá.

– Hogy érted?

– Velem tarthatnál – mosolyodott el az anyja.

– De hogyan? – ráncolta értetlenül a homlokát. A nő jobbra mutatott, Rime elfordította a fejét és ijedten hátrébb ugrott. Egy szírt szélén álltak. Mégis mikor kerültek oda?

– Tedd meg! – nézett rá továbbra is mosolyogva. – Ugorj! Csupán egy pillanat az egész. Nem kell félned –

biztatta a nő. Rime megnyalta az ajkát és a mélységbe nézett.

Elhagyhatná ezt a kegyetlen világot. Senki halála sem fogja az ő lelkét nyomni. Megpihenhet. Körbepillantott és észrevette, hogy kis lila gömbök fogják közre őket.

Gyönyörűek – töprengett a lány.

Tekintete fátyolossá vált és szinte már semmi mást nem látott csak a fényt és az anyját. Ahogy a nőre nézett, mintha türelmetlenséget látott volna az arcán, de biztos csak képzelődött. Tett egy lépést a perem széléhez. A szél vadul cibálta hosszú, sötétzöld ruháját.

– Rime! – kiabálta Blaze, amint megpillantotta a lányt. Úgy tűnt, a másik észre sem veszi őt, így tovább szaladt, de egyszer csak egy energiapajzsba ütközött, amiről azonnal lepattant és nagyot esett hátrafelé. Nyöszörögve tápászkodott fel.

– A mesékben ilyen nem volt – morogta, ahogy kicsit megmozgatta a végtagjait. A fehér hajú előtt egy nő állt, aki most idegesen felé kapta a fejét és egyetlen másodpercre az arca groteszk módon eltorzult. A fiú elfintorodott. – De csúnya vagy – suttogetta.

A nő a lány hátára simította a kezét és valamit a fülébe suttogetott. A fiú hiába volt közel, semmit sem hallott abból, amit mondott. Blaze a láthatatlan falat kezdte püfölni és közben szüntelen kiáltozott, de hasztalan volt. Kerena is megérkezett és döbbenet szemlélte az elé táruló látványt. Még ő is megpróbálta megszólítani a Jég Ladyt, de az továbbra sem reagált. Blaze vett egy mély lélegzetet és

hátrált pár lépést. Szigorú pillantást lövellt Kerena felé.

– Menj távolabb!

– Mire készülsz? – nyüszített a lány, de látva a másik dühét és elszántságát nem akadékoskodott és máris elsietett az útból. A fiú magasba emelte a kezét, majd lehunyta a szemhéját.

Valami nagyra és erősre lesz szükség – gondolta Blaze.

Máris érezte, ahogy az ereiben végigszágul a varázslat. Ujjai között megjelentek az apró szikrák és lángnyelvek. Körülölelte testét a forróság azt követelve, hogy engedje szabadjára. Szeme felpattant és tombolt bennük a tűz. Szinte kirobbant testéből az erő és alakot öltött. Egy fénymadár világította meg az éjszakát. Kerena döbbenetben rogyott térdre.

– Ez nem lehet – suttogta maga elé, miközben a madár a pajzsnak süvített és darabjaira törte azt. A Rime előtt álló nő felsikított és eddigi gyönyörű álarca lehullott. Rime megtántorodott, enyhén megrázta a fejét, majd ijedten hátrébb ugrott. A szörnyszerű lény felé nyújtotta karját.

– Ne hagyj magamra, kicsi jégvirágom – szólalt meg torz hangján.

Blaze egy tűzgömböt idézett meg és a lény irányába hajította azt. A lidérc azonnal eliszkolt. Rime megilletődötten kapta a fiú felé a fejét. Blaze térde megrogyott. Túl sok volt ez egyszerre. Rime előrevetődött és még épp idejében kapta el, hogy ne essen össze. A fiú szuszogott kicsit, de még tartotta magát. Úgy tűnt nem fog úgy elájulni, mint Rime a farkasokkal való küzdelem után.

– Hát jól vagy – suttogta ránézve és elmosolyodott. –

Rám hoztad a frászt.

– Én... – biggyedt le a fehér hajú ajka. – Sajnálom...
Csak...

– Anyukád volt az, ugye? – kérdezte halkán a fiú. A lánynak csak egy bólintásra futotta.

– Te is szörnyeteg vagy! – hallatszott egyszer csak Kerena ijedt hangja. A két fiatal rápillantott. A lány egész testében remegett és a sírás kerülgette. – Becsaptatok! – visította és kezeit a fejére szorította.

– Ehhez nekem most nincs energiám – sóhajtott nagyot Blaze.

– Kerena, bocsáss meg! Én kértem meg Blaze-t, hogy ne fedje fel magát. Gondoltam neked így könnyebb lenne – magyarázkodott halkán Rime.

Az előttük álló megrázta a fejét és látszott, hogy érzelmek ezrei tombolnak benne.

– Akkora egy hülye vagyok – kiabálta kikelve magából.
– Mindvégig jót szórakoztatok rajtam, ugye?

– Erről szó sincs – válaszolt a fiú nyugodt hangon. Ám nem volt mit tenni, a lány engesztelhetetlen volt. Fogta magát és elszaladt.

– Azt hiszem, le kell nyugodnia – mondta Rime és vett egy mély lélegzetet. Blaze bólintott.

A barna hajú lány visszarahant a táborig. El akart menni. Nem akarta ezt az egészet. Akkora egy hülye volt! Megcsókolt egy szörnyszülöttet. Segíteni akart neki és igazából, mindvégig megvezették... Ám nem távozhatott. Akkor mindenkit cserben hagyta. Ezt pedig nem

engedhette meg magának. A férfi határozottan kijelentette mit akar; Hozd el nekem a Jég lányt!

Hamarosan úgyis vége. Átadja a Jég Lordnak a lányt, cserébe visszakapja a családját és a falubelieket. Nem érdekli, hogy a Jég ember mit akar a másiktól, neki csak a többiek a fontosak. Az sem érdekli, hogy mi lesz Blaze sorsa. Összefacsarodott szívvel gondolt vissza az ostobaságára és arra, ahogy ajkuk összeért. Elfelejteti ezt az egész utat és boldogan él tovább. Lesz egy rendes férje, lesznek gyerekei és minden a legnagyobb rendben lesz. Többé nem kell majd rettegniük. Hős lesz a többiek szemében és ráadásul pár szörnyel kevesebb fog garázdálkodni a közelben.

Igen... Hamarosan vége.

Tizenkilenceik fejezet

A Nagyúr letérdelt a hóba és kesztyűs ujját végighúzta a lábnyomon. Társára nézett, akinek az arca komor volt. Ezúttal sem volt rajtuk maszk, hiszen kint nem volt rá szükség. Ám a férfi szinte már vágyakozott, hogy visszahúzhassa, hiszen elrejtette az arca minden rezdülését. Ráadásul, ha nem látta a nő arcát, minden sokkal könnyebb volt. Mindketten tudták, hogy minek a lábnyoma piszkolta be a frissen hullott hó tisztaságát. Az a galád, a gyerekekre eresztette az egyik saját maga által teremtett szörnyetegét. A két tanító nem hagyhatta, hogy elérje őket. Nem voltak elég felkészültek, hogy legyőzzék.

– A nyomok frissek, még elkaphatjuk – mondta felegyenesedve.

– Alsius – szólította meg gyengéden a nő. A férfi meglepetten kapta felé a fejét. Sok-sok éve nem mondták ki egymás nevét. Így egyszerűbb volt, mindkettejüknek. – Mindenképpen meg kell őket mentenünk. – mondta ökölbe szorította kézzel.

– Az életemet is feláldoznám értük – jelentette ki a férfi

és tudta, hogy ez valóban így volt. Egy percnyi tétovázás sem lenne benne. – Ígérem neked, Lelia! Semmi bajuk nem eshet – mondta.

Legszívesebben magához ölelte volna a Tűz Ladyt, de nem tehetette. A sóvárgás melyet a nő iránt érzett, egészen a bőre mélyéig hatolt és egyszerűen nem tudott tőle szabadulni. Talán nem is akart. Csakhogy ők ketten már soha nem lehettek egymáséi. Erről a népeik is gondoskodtak. Ez volt az ő kis büntetésük. Meg is érdemelték, hisz' a szerelmük miatt halt meg Grando, a világ hőse és most épp ezért vannak ekkora bajban... Szinte maga előtt látta azt a végzetes éjszakát. A barátja elnyíló ajkát, amely közül vér szivárgott. A szemében tükröződő fájdalmat és a halvány félmosolyt. Őket védte és az életével fizetett érte.

Valamilyen szinten Lelia bátyját is hibáztatta, hisz' a halálos sebet ő ejtette. Ám tudta, hogy nem csak az ő hibája. Még az ő világukban is ritkaságnak számított a két nép keveredése. Senki sem nézte jó szemmel, a szerelmeseket általában eltiltották egymástól vagy kitagadták őket. Alsius megbékélt volna a száműzetéssel, nem lett volna ellenére. Sohasem érezte úgy, hogy a népe közé tartozna. Egyedül Grando tartotta ott. Természetesen Grando mindig is kiállt érte és Lelia-ért. Nem ítélte el őket. Igazi újító volt. Alsius tudta, ha még mindig élne, a Jég népe egészen más lehetne. Grando volt a fény a sötétségben. Képes volt megmutatni a helyes utat. Végül egy emberbe lett szerelmes és Alsius biztos volt benne, hogy a népük még ezt is elnézte volna neki, habár mindezt gondosan titokban tartották.

Lelia fivére azonban mindig is csökönyös számár volt, az a fajta, aki csakis a hagyományokban hitt. Meg akarta ölni Alsius-t, ám Grando a védelmére sietett és őt érte a halálos támadás. Ezután kapták a büntetésüket, mely kegyetlen volt és alávaló.

Kínzás volt nap, mint nap a nő közelében lennie és mindezt úgy, hogy nem érhetett hozzá.

Ez a büntetésük egyik fele. Csak úgy tud a másikhoz érni, hogy azzal fájdalmat okoz... Kiállhatatlanul nagy fájdalmat. A büntetésük másik részéről pedig sosem beszéltek, hiszen arra nincsenek szavak. De Alsius-nak az fájt leginkább, hogy Lelia bátyja nem kapott büntetést és a tanács tagja maradhatott, mintha semmi sem történt volna.

– Kapjuk el a fenevadat. Utána még bőven eléjük kerülhetünk – biccentett a férfi. A nő bólintott és két oldalt kitérte a karjait, mindkettőben tűzgömbök pislákolnak. Elindultak az erdőben, a nyomokat követve. Egy tisztásra érve elvesztették a nyomokat.

– Tudod, azon gondolkodtam – suttopta a nő. – Mi van, ha Albus nem is a gyerekeknek szánta a szörnyet, hanem nekünk?

Alsius elfintorodott.

– Akkor elég nagy bajban vagyunk – felelte. A távolban megmozdult az egyik árny és a két tanító azonnal mozdulatlaná vált.

– Mint mindig, most is vág az eszed Lelia – suttopta egy hang közvetlenül mögülük. A Tűz Lady megborzongott, ahogy a férfi végigsimított a nyakán. Mindketten hátrafordultak. Albus ott volt, közvetlenül előttük. Arcát

öntelt mosoly díszítette. A nő felemelte a kezét és már készült lesújtani. – Ugyan kedvesem – nevetett a férfi. – Valójában nem vagyok itt. Ne rám vesztegeds az erődet.

Lelia tudta, hogy nem hazudik. Dühösen megrázta a fejét. Undorodott a férfitől és azt gyűlölte a legjobban, hogy ugyanúgy nézett ki, mint Alsius. Hiszen ők ketten egymás hasonmásai voltak. Csupán százévente egyszer születtek hozzájuk hasonlóak és az egyik fél mindig hatalmas erővel rendelkezett. Általában az ilyen gyermekeket nem hagyták életben, de Albus és Alsius is nemes emberek gyermekei voltak, így életben maradhattak. Mi több, együtt nevelkedtek, akár a testvérek. Mégis ellenségekké váltak.

A szeme alatti sebhely volt az egyetlen, amelyről meg lehetett őket különböztetni. A sebhely, amelyet Grando okozott neki. Albus mosolya lehervadt, arca rezzenéstelenné vált és unottan a körmeit kezdte nézegetni.

– Tudjátok, eléggé idegesítőek vagytok – magyarázta. – Útban vagytok, hogy egészen pontos legyek.

– Nem győzhetsz le mindenkit! – kiáltotta Alsius.

– Még mindig optimista vagy – sóhajtott nagyot. – De hol a felmentő sereg, Alsius? – nevetett körbe mutatva.

– Nincs szükség rá – jelentette ki a nő dacosan.

– Ez tetszik – nyalta meg alsó ajkát Albus, majd féloldalas mosolya kiszélesedett. – Adok nektek egy utolsó lehetőséget. Álljatok az én oldalamra! Már Grando sem él, semmi sem köt titeket a népeinkhez. Talán még az átkotokat is megtörhetem.

Alsius egyetlen másodpercre elgondolkodott ezen a

lehetőségen. Ha megtörhetne az átok, az maga lenne a gyönyör, de képtelen lenne ártatlanokat bántani. Nem olyan fagyos a szíve, mint azt szeretné. Lelia megmozdult mellette, Alsius elszörnyedve figyelte, ahogy megáll Algus előtt. Ugye nem arra készül, hogy vele tartson? A férfi mosolyogva feljebb emelte az állát és úgy nézett végig az előtte állón.

– Mi lenne, ha inkább megölnélek? – kérdezte mosolyogva Lelia. Algus nagyot sóhajtott, még utoljára ránézett Alsius-ra, aztán kámforrá vált. Ezután az erdőt megtöltötte a lény rettenetes üvöltése, mely olyan hangosan zengett, hogy a két tanító kénytelen volt befogni a fülét. A föld megremegett, majd a messzeségben néhány fa nagy robajjal kidőlt. Alsius apró terpeszben állt, tenyerét az ég felé emelte és ujjait begömböltette. Ujjai között cikázott az erő. Lelia is mellette termett, tenyerét összecsapta, majd ahogy széthúzta őket egy szikrázó dárda jelent meg közöttük. A lény kirontott a fák közül és sebesen közeledett feléjük. Leginkább egy hatalmas jegesmedvére hasonlított, de nagy agyarái voltak, szeme pedig vörösen izzott, mancsai hosszú karmokban végződtek. A tanítók egymás szemébe néztek, majd aprót biccentettek, szavak nélkül is megértették egymást. Félreugrottak, egyikük jobbra, másikuk balra. A szörny tovább robogott, ám nagyot farolva megállt és visszafordult feléjük. Két lábra ágaskodott és újra felüvöltött. Alsius fél térdre ereszkedve a talajra helyezte a tenyerét, mire a hóból egy jégfal emelkedett. A lény azonban könnyedén áttörte. Lelia megpörgette a kezében a dárdát és nekirontott a szörnynek,

amikor az felé kapott hatalmas mancsával, felugrott és végigszaladt a hátán, majd könnyedén leugrott és hátulról próbált támadni. Ám a dárda nem hatolt át a vastag bőron. Kitért egy újabb csapás elől, majd hátrálni kezdett. Alsius kitartóan dobálta a lényt a jeges nyilaival, ám azok semmit sem ártottak neki. Lelia újra mellette termett.

– Mi legyen? – kérdezte lihegve. Az egyik nyíl a lény szemébe fúródott, úgy tűnt, ez megzavarta egy pillanatra. Prüszkölve rázta meg a fejét.

– Nem hiszem, hogy erővel legyőzhetnénk. Csapdába kellene ejtenünk – mondta a férfi.

– Mégis hogyan?

A Nagyúr elmosolyodott.

– Fogalmam sincs.

– Bírom a határozottságodat – nevetett a nő, de azonnal lehervadt a mosolya, amint észrevette, hogy a szörny újra rájuk figyel.

– Futás – mondta a férfi és mindketten megiramodtak. A szörny egyre közelebb került hozzájuk, úgy tűnt nem bírják lehagyni. – Arra! – kiáltotta Alsius egy szűk szurdok felé mutatva. Még ők is csak nehezen tudták átpréselni magukat a járaton, ahonnan apró csermely folydogált. A csúszós kövek és a sötétség megnehezítették a haladásukat. A másik oldalon a csermely folyóvá szélesedett. Érezni lehetett, ahogy a szörny a szikláknak veti magát. Tudták, hogy ezzel csupán pár perc előnyt szereztek, hiszen Albus fenevadja hamarosan rájön, hogyan iramodhat újra a nyomukba, így tovább siettek.

A folyó egy tóba torkollott. Lelia máris jobbra fordult és

továbbment volna, ám a férfi megtorpant.

– Van egy ötletem – suttogta. A nő értetlenül nézett rá. Alsius mutatóujját a víz felszínéhez érintette, mire az kezdett jéggé dermedni. – Gyerünk! – biccentett a fejével a tó közepére.

– Ez nagyon nem tetszik – húzta el a száját a nő, de követte a Jég Lordot.

A tó közepén aztán megálltak és vártak.

– Ha azt mondom, hogy most, akkor olvaszd fel a jeget – mondta a férfi előre meredve. A nő kifújta egy addig benntartott lélegzetet. A szörny megjelent a tó szélén, majd kissé csúszkálva ugyan, de feljűk haladt.

– Most – mondta a férfi, mire Lelia csettintett és a vastag jégtakaró megrepedezett. A szörny lábai alól kicsúszott a talaj. A két felnőtt pedig futva a part felé indult, hiszen az ő lábuk alatt is pókhálószerűen repedezni kezdett a jég. A szörny egy vastag jégdarabba kapaszkodva próbált a felszínen maradni, ám belecsúszott a vízbe. Még felkecmert a felszínre és egyik mancsával fogást próbált találni, de ezt a pillanatot választotta Alsius arra, hogy újra megfagyassza a vizet. A két tanító a parton a földre rogyott, mindketten kifáradtak, rengeteg erőt emésztettek fel.

Lelia volt az első, aki felállt.

– Tovább kell mennünk. Így is sok időt veszítettünk.

– Tudom – sóhajtott a férfi. – De muszáj lesz gyalogolnunk. Most képtelen lennék mágiát használni, talán egy kicsit később.

A nő bólintott és szívesen nyújtotta volna a kezét, hogy felsegítse a másikat, de nem tehetette.

Kerena nem volt hajlandó beszélni. Előtte se volt túl beszédes, ám a történetek után még annyira sem. Nem kérdezett Blaze erejéről semmit és még csak rá sem nézett a fiúra vagy Rime-ra. Alig evett és lassan vánszorgott. A táborveréskor a lehető legtávolabb húzódott tőlük.

Blaze szerette volna, ha a barna hajú lány békén hagyja és megtudja róla az igazságot, de mégsem érzett elégtételt. Pedig azt hitte, hogy így lesz. Ahogy a távolba pillantott már látta az Északi-hegység lankás vidékét. Igaz, még minimum egy napos út várt rájuk, de hamarosan odaérhettek. Hacsak nem jön újabb akadály. Aggodalmasan pillantott Rime felé, aki szintén kicsit zavarodottnak tűnt. Blaze arra gondolt, hogy biztosan a Lidércekkel való találkozás miatt. Próbált vele beszélni a dologról, ám a lány csak háritott. Ez bosszantotta a fiút. Biztos volt benne, hogy megviselte a dolog. Hát ennyire magányos volna? Nem elég számára, hogy ő vele van? Mi lehet az oka ennek az áthatolhatatlan fájdalomnak?

Elhatározta, hogy amint kettesben lesznek, amint letudták ezt az örületet, elmondja neki, hogyan is érez. Elmondja, hogy ez számára több, mint barátság és nélküle nem lenne már teljes az élete. Elmondja, hogy retteg attól, hogy elveszíheti. Elmondja, hogy minden apró kis rezdülésére odafigyel és még akkor is látja a bánatát vagy az örömét, ha más nem. De mi lesz, ha a lány elutasítja?

Belebújt a füzetébe és folytatta a skiccelést, amit a gondolat hatására hirtelen félbehagyott. A két szempár rámeredt a lapok közül, de közelükbe sem érhettek az

igazinak.

Nos, ha elutasítja... Akkor sem bírná elviselni, hogy távol legyen tőle. Ki fogja bírni és megbirkózik vele. Aprót bólintott.

Lassan minden a helyére kerül. Albus türelmetlenül várta a vendégeit. Az adrenalin vadul vágatott az ereiben. Legszívesebben már most elébük sietett volna, de akkor hol maradna a drámai hatás?

A kis játékszere felvisített és ő felvonta az egyik szemöldökét.

– Fáj? – kérdezte. A férfi hevesen bólogatott. A kezén egyre feljebb kúszott a fagy. Olyan érzés lehetett, mintha szépen lassan forró vízbe mártanák valaki kezét. – Ne haragudj! Nem akartam, hogy fájjon. – vigyorodott el a férfi és szemei gonoszul megvillantak. – Szeretnéd, hogy abbahagyjam?

– Ké...Kérlek! – dadogta. Albus nagyot sóhajtott és elzárta a mágiáját. Hátrafordult a hőszőrnyeihez és mosolyogva utasította őket.

– Hozzátok az asszonyát. Őt kínozom a továbbiakban, mivel a férje gyenge.

– Ne! Ne! – kiabálta a férfi előre vetve magát, de a másik két szörny lefogta őt. – Kérlek ne! Inkább folytasd az én kíntásom, de őt ne bánts! Állapotos és... – sírta ijedten.

– Ó, akkor még jobb. Kettőt egy csapásra – ütötte össze tenyereit Albus, és nem törődött a könyörgő emberrel. Gondolatai már máshol jártak.

Huszedik fejezet

A fiatalok felnéztek a magas csúcsra. Körülötte szürke és fehér felhők kavalkádja lebegett, a teteje nem is látszódott. Egy madár szelte át az eget. Talán varjú vagy holló, bár ez abban a pillanatban nem volt fontos. A három fiatal vacogva húzta összebb magán a kabátot, sokkal hűvösebb lett az idő. Apró kis párafelhők jelentek meg a lélegzetük nyomán. Az út első ránézésre jónak tűnt és veszélytelennek, ami gyanúval töltötte meg Blaze szívét.

Nem lehet ilyen egyszerű – gondolta.

– Odafent? – kérdezte Blaze, ránézve a lányra.

Kerena bólintott. A Jég Lord azt mondta a hegycsúcson vár rájuk. Persze ezt már nem tette hozzá. Kerena-nak kezdett büntudata lenni. Még ha szörnyekről is volt szó, akkor is segítettek neki és ő épp elárulni készülte őket. Lehajtotta a fejét és hagyta, hogy pár kósza hajtincse a szemébe hulljon. Helyesen cselekszik – győzködte magát, de már egyáltalán nem volt biztos a dolgában.

– Egyébként tudom, hogy eddig nem igazán beszéltünk erről, de most már valóban szükség lenne valami terv is.

Vagy csak a barbárokra vetjük magunkat és bumm? – vonta fel a szemöldökét a fiú.

– Nektek varázserőtök van. Nem lesz ellenetek esélyük... Félni fognak. Lehet, hogy önként megadják magukat – füllentett Kerena. Magát is meglepte vele, hogy milyen nehezeére esett kimondania mindezt.

– Kicsit azért túlbecsülsz minket – szólt halkán Rime. Próbálta óvatosan megválogatni a szavait, hiszen hosszú idő óta most beszélt először a másik lányhoz. – A mágiánk erőt igényel a testünkből. Ezért volt, hogy a farkasok után elájultam – Blaze esetéről inkább bölcsen hallgatott. Úgyis gondolta, hogy Kerena-nak rögtön eszébe jut az is, ahogy a fiú majdnem összerogyott. – Túlerővel szemben némi cselre is szükségünk lesz.

– Nem lesz szükség – szólalt meg egy új hang a hátuk mögül. Mind a három fiatal összerezett. Bár Rime és Blaze nem csupán a meglepettségtől, hanem azért mert megismerték a szigorú hanghordozást. Félve fordultak meg és elámultak, amint meglátták a Nagyurat és a Kegyes asszonyt. Nem volt rajtuk az álarc. Mindkettejüknek elkerekedett a szeme, ahogy végigpillantottak rajtuk. Rime még sosem látott Jég Lordot, így lenyűgözte a férfi szépen faragott orcája és hosszú hófehér haja, mely a sajátjára emlékeztette. Furcsán ismerős volt számára az arc. A nő pedig Blaze-re hasonlított és nála szebbet még életében nem látott. Pedig úgy hitte, hogy az édesanyjánál gyönyörűbb nem létezhet. Ám az előtte ácsorgó nő lenyűgöző volt. Ajkai teltek, szemei csillogók, olvasztott aranyszínűek... Ám nem mindenki volt úgy lenyűgözve.

Kerena remegve hátrált a hosszú hajú férfi láttán.

– Mi csak... – kezdte Blaze a magyarázkodást. – Szóltunk volna, hogy eljövünk de maguk eltűntek.

– Valóban – bólintott a Nagyúr szigorú arccal. – Ugyanabból az okból tűntünk el, amely okból ti útra keltetek. Értésítettük a népünket a veszélyről.

Rime a homlokát ráncolta.

– A barbárok mióta jelentenek veszélyt a Tűz és Jég népére?

– A kis hölgy hazudott nektek – mondta érzelemmentesen a Kegyes asszony és szúrós pillantást lövellt a még mindig remegő Kerena felé. A lány háta már a kőhöz préselődött és nem tudott tovább menekülni.

– Nem ő vagyok – szólalt meg Alsius. Kerena nem tűnt nyugodtabbnak, mintha nem tudna hinni a férfinak, ami nem is volt meglepő. – Ha ő lennék, már nem élnél – jelentette ki a férfi a szemébe nézve.

Kerena szívverése csillapodott valamelyest. Vajon hihet neki? Nagyot nyelt és próbált megszólalni, de nem tudta mit mondhatna. Hiszen még ha a férfi nem is az a Jég Lord, aki a falura támadt, akkor is kiderült mit tett. Hazudott. És a legrosszabb az egészben az volt, hogy a két fiatal várakozón néztek rá, hogy megcáfolja a hallottakat. Most is hazudnia kellene. Rá kellene vágnia, hogy nem igaz. Foggal-körömmel kellene küzdenie az igazáért, de egyszerűen már belefáradt a színjátékba. Hagyta, hogy eleredjenek a könnyei.

– A hegy tetején egy kegyetlen Jég Lord várakozik. Téged akar – pillantott Rime-ra a Kegyes asszony. Arca

ezúttal ezernyi érzelemről árulkodott; aggodalom, fájdalom, szomorúság.

– Mi? Én ezt nem értem – döbbsent meg a lány és idegesen a ruhája anyagát kezdte markolászni.

– Kerena abban nem hazudott, hogy a faluban sokakkal végeztek és abban sem, hogy túsokat ejtettek. De nem barbárok tették, hanem egy Algus nevű Jég Lord.

Kerena szemébe könnyek gyűltek. Karjával átölelte magát és próbálta meggátolni a remegését.

– Elvitte a családomat – suttogta Kerena, majd sírva fakadt.

Blaze tátott szájjal meredt a barna hajúra. Haragudni akart rá, de nem tudott. Ő is bármit megtett volna, hogy megmentse a szeretteit. Mi több, tett is szörnyűségeket, hogy bosszút álljon. Rime még mindig döbbsenten ácsorgott, a száját kezdte rágcsálni. Töprengett a következő lépésen.

– Akkor is felmegyünk és kiszabadítjuk a falusiakat – szólalt meg halkán. Szavait döbbsent csend követte. Végül a Nagyúr találta meg elsőnek a hangját. Előre lépett egyet és mélyen a lány szemébe nézett. Rime pár nappal ezelőtt még félt volna ettől a tekintettől. Sőt, talán még pár órával ezelőtt is, ám azokban a percekben nem tudták megrémíteni.

– Elment az eszed? Algus kegyetlen és hatalmas erővel bír. Élve felfal benneteket.

Rime kihúzta magát és dacosan megemelte az állát.

– Engem akar – jelentette ki.

– Igen! – csattant fel Alsius bosszúsan. – Hogy bosszút

állhasson. Nem teheted tönkre évek munkáját egy maréknyi ember kedvéért. Olyan emberek kedvéért, akik gyűlölnék – emlékeztette őt szigorúan.

– Miért akar Rime-on bosszút állni? – vágott közbe Blaze, megzavarva a két Jég ember farkasszemezését.

– Elégtétel lenne a számára, ha kínozhatná – suttogetta a nő összefűzve maga előtt ujjait.

– Mégis miért? – kíváncsiskodott tovább a fiú. Végre válaszokat kaphattak és ő nem fogja elszalasztani őket. Igaz, hogy az idő nem volt alkalmas a beszélgetésre, de inkább most tudják meg, mintha már késő lenne. A Nagyúr mérgesen fonta keresztbe a kezeit a mellkasa előtt. Amikor Blaze-re nézett a tekintete kissé ellágyult és a hangja sem volt annyira rideg.

– Grando tartotta féken August, ő győzte le. Ő volt az egyetlen, aki méltó ellenfele lehetett. Ám meghalt. Rime pedig Grando lánya – magyarázta.

Rime szívébe egy percre belehasított a fájdalom. Eddig azt gondolta, hogy az apja valahol kint él a világban... Igaz, hogy őt ugyan elhagyta, de mindig is úgy hitte, hogy még találkozhatnak. Ám most kiderült, hogy ő is eltávozott már az élők sorából. Végleg elárvult. Bár minek is szomorkodni valaki olyan után, akit nem is ismert? Mély levegőt vett.

– Nem számít. Segíteni szeretnék. Nem hagyhatom, hogy ártatlanok haljanak meg egy régi viszály miatt – jelentette ki a lány.

A Tűz Lady előre lépett és kezét a lány vállára tette.

– Egy napon elég erős leszel, hogy legyőzd. De nem most – mondta.

– Ezek az emberek most vannak bajban és nem később
– hangzott a lány határozott hangja.

A két tanító elgyötörve nézett össze. Látszott, hogy Rime már döntött. Erővel kényszeríthetnék, hogy velük tartson, akkor biztos állandóan a szökését tervezgetné és egy perc nyugtuk sem lenne. Viszont, ha hagyják, akkor a vesztébe rohan.

– Blaze, mondj valamit! – kérte őt Lelia. A fiú kihúzta magát.

– Én Rime mellett állok.

– Azt akarod tán, hogy meghaljon? – vont a fel a szemöldökét. A fiú e kijelentés hallatán összerezzent.

– Dehogy! – vágta rá határozottan. – De, ha maguk is velünk tartanak, akkor lehet esélyünk. Legyőzhetjük a Jég Lordot és kiszabadíthatjuk az embereket. Együtt képesek lehetünk rá. Én mindenképp megyek és segítek. Mindent megteszek, hogy Rime-nak ne essen baja.

A tanítók újból egymásra meredtek.

Kerena halkán szemlélte az eseményeket. Próbált gátat szabni a könnyeinek. Reszketeg, halk lélegzeteket vett. El sem tudta hinni, hogy Rime még ezek után is segíteni akar neki.

Igazán volt Blaze-nek... Nem Rime a szörny. – Kezét a mellkasára szorította. Annyira vak volt. Egész eddig csupán az előítéletei vezérelték és semmi mást nem akart látni csak azt, amit bebeszél magának. Ki más tette volna meg ezt a kedvéért?

– Sajnálom – suttogta, de hangját elnyelte a szél süvítése és nem lehetett biztos benne, hogy bárki is meghallotta.

Ebben a percben Rime enyhén felé fordult és lassan Kerena-ra emelte tekintetét. Nem érdemelte meg a bocsánatot, nem érdemelte meg a segítséget sem. Ám azokban a jégszínű szemekben mégis a megváltást látta.

– Menjünk! – hangzott Rime hangja.

– Öngyilkos küldetés – ellenkezett a Jég Lord hevesen.
– Elment az eszetek.

– Nem számít – jelentette ki a lány. Amint közelebb ért Kerena-hoz, a lány térdre rogyott előtte és a lábába kapaszkodott.

– Köszönöm – kántálta megállás nélkül.

Rime egy pillanatig megdermedt a másik érintésétől és megilletődött a kifakadásán. Mély levegőt vett és óvatosan a lány feje búbjára helyezte a tenyerét.

– Te lent maradsz. Rendben?

– Ne! Segítetek! – kiabálta felnézve rá. – Mindenben segítetek! Esküszöm, hogy segítetek! Jóvá teszem!

– Nem tudnál, neked nincs erőd – rázta meg a fejét Rime és gyengéden eltaszította. – Maradj itt! A falusiak is hamarosan lent lesznek, és majd nekik tudsz segíteni.

Kerena kelletlenül bólintott és görcsös ujjai eleresztették a lányt. Blaze és Rime megszabadultak az eddig cipelt holmijuktól és a négy fős csapat elindult felfelé. Közben a Nagyúr az orra alatt morgolódozott valami olyasmit, hogy mind meghalnak. Derülátása mindenkire ösztönzőleg hatott.

Kerena figyelte, ahogy eltűnnek a messzeségben.

Rime magában órlódott. Vajon tényleg a vesztükbe

rohannak? Meg kellene kérnie a többieket, hogy forduljanak vissza, végtére is ez egyedül rá tartozik. Most már nem csak a faluról volt szó, hanem személyes ügyévé vált.

– Szóval, ez az alak ugyanúgy néz ki, mint maga? – kérdezte döbbsen Blaze, mire a két tanító bólintott.

Míg felfelé haladtak, a felnőttek mindent elmeséltek nekik Albus-ról.

– Ez azért eléggé furcsa.

– Sok mindent nem tudok még a népeinkről. Túl sok dolog van, amit még el kellett volna mondanunk – felelte Lelia szomorúan. – De reméltük, hogy több időnk lesz.

Ríme csendben volt. Elszörnyedt, hogy mennyi rossz dolgot tett az apja ellensége. Ha egyes Jég emberek ilyesmire képesek, akkor nem csoda, hogy az emberek rettegnék.

– Nem kell velem jönnötök. Az lenne a legjobb, ha visszafordulnátok – szólalt meg.

– Erővel sem tudnál megállítani – lépett mellé Blaze és összefűzte ujjait, majd kedvesen rámosolygott. A kék szemű nagyot sóhajtott és élvezte, ahogy a másik tenyér az övébe simul. A két tanító enyhe szomorúsággal szemlélte őket. A saját szerelmük emléke elevenedett meg bennük. Pillantásuk egy percre találkozott, de hamar elkapták egymásról a tekintetüket.

– Megesküdünk, hogy megóvunk – jelentette ki Alsius is. – Egész eddig erre a találkozásra készítettünk fel. Igaz a módszereink nem voltak kíméletesek, de csupán titeket óvtunk.

– Az nem kifejezés, hogy nem voltak kíméletesek. Némi kedvesség olykor nem ártott volna – csipkelődött Blaze.

– A kedvesség még sohasem segített egy háború megnyerésekor – morogta a férfi.

– Szerintem nem mindig az a megoldás, hogy megnyerjük a háborút – szólalt meg Rime is.

– Úgy beszélsz, mint Alsius – nevetett a Tűz Lady.

– Várjunk csak – vágott közbe Blaze hirtelen. – Engem miért kellett megvédeni? Nekem ehhez nincs közöm.

– Az most nem lényeges – vágta rá a nő sietve, de a fiú gyanakodva méregette őket. Végül inkább nem firtatta a dolgot. Reménykedett benne, hogy nem most van rá utoljára lehetősége, hogy beszélgethessenek.

Pár órába telt, míg felértek a hegytetőre. Odafent kicsit ritkásabbá vált a levegő. Nem volt még fullasztó, de észrevehetően nehezebb volt a légzés és a hideg is csontig hatolóbb volt. Hiába voltak mindannyian meleg öltözékben, a szél megtalálta az utat, hogy a ruháik alá férkőzzön.

A csúcs kopár, kietlen vidék volt. Csak pár elszáradt fa árválkodott és néhány dombocska. Viszont nem messze egy palota csillogott. A falu közelében lévő jégpalotához hasonlatos, ám annál kisebb és dísztelenebb.

Blaze összedörzsölte a kezeit és rájuk lehelt.

– Akkor csak besétálunk? – kérdezte.

– Nem lenne célravezető – mormolta a Tűz Lady.

– Már mindegy – vont vállat a Nagyúr. – Tudja, hogy itt vagyunk és ott a fogadó bizottság is – mutatott előre, ahol

megjelent négy hatalmas fehér farkas. Rime rögtön felismerte őket. Ilyenek támadtak rájuk a hídnál. Hát igaza volt és ezek tényleg nem voltak átlagos állatok. A farkasok vicsorogva köröztek párat körülöttük, majd előre lódultak, és amikor a csapat nem követte őket, újra morgásba kezdtek.

Kerena beszívta az alsó ajkát és összehúzta szemöldökét. Fel-alá járkált, úgy érezte, hogy egy örökkévalóság telt el azóta, hogy a többiek elmentek. Félt, sőt rettegett, de ez most nem számított. A csapat után indult. Lehet, hogy nem sok hasznát fogják venni, de nem ülhet ölbe tett kézzel, míg mások vívják meg a csatáját.

Huszonegyedik fejezet

Talpak alatt ropogott a hó és a palota egyre félelmetesebbé vált, minél közelebb kerültek hozzá. Bár mindez talán nem is az épület hatása volt, inkább a benne várakozó Jég Lordé. Rime megszorította Blaze kezét, amit azóta se eresztett el. Szíve a torkában dobogott.

Az ajtó elé érve a farkasok hátul maradtak és leültek. A nagy kétszárnyú bejárat magától kitért. Bent sötét honolt és csupán a kintről beáramló fény húzott vékony csíkot a padlón. Rime-nak eszébe jutott az a pillanat, amikor odahaza először lépett be a palotába. Akkor lelkét megkönnyebbülés járta át, ám most félelem szorongatta. A farkasok vicsorogtak, amolyan jelzésként, hogy a négy fős társaságnak ideje beljebb lépnie. Amint bent voltak, az ajtó bezárult mögöttük. Egyetlen percre körülölelte őket a sötétség mielőtt világosság gyúlt volna. A terem közepén egy trónus állt, benne pedig egy férfi ült. Egyik lábát felhúzta és azon támaszkodott. Fiatalnak tűnt, de a tekintete évezredek tapasztalatáról árulkodott.

Blaze meglepetten nézett a tanítójára, majd vissza Algus-ra. Valóban ugyanúgy néztek ki.

– Végre! – pattant fel hirtelen. – Már nagyon vártam rátok.

A két tanítóra meredt. Nem tűnt bosszúsnak vagy meglepettnek.

– Reméltem, hogy meghaltatok – mondta mosolyogva.

– Nincs szerencséd – szűrte a fogai között Alsius.

Algus nem sokáig vesztegette az idejét, szemét végigjáratta a két fiatalon, végül a lányon állapodott meg a tekintete.

– Meg sem ölelsz, gyermekem? – nézett Rime-ra és kitérte a karját. A lány önkéntelenül is hátralépett egyet. – Ó, hát persze... – forgatta a szemét Algus és töprengve az állát kezdte ütögetni.

– A falusiakért jöttem – szólalt meg határozott hangon Rime és büszke volt magára, hogy nem remegett a hangja.

– Hova ez a nagy sietség? – nevetett. – Amúgy, hogy telik a büntetések Alsius? A legutóbbi találkozásunkkor elfelejtettem megkérdezni, hisz’ azzal voltam elfoglalva, hogy megöljelek titeket. Bizonyára faragatlannak tartottatok, hogy nem érdeklődtem. Biztosan nagyon nehéz – vigyorgott ádázul és nyomatékosan ránézett a két tanítóra.

A Nagyúr ökölbe zárta a kezét.

– Van pár tévhit, amit el kellene oszlatnom – váltott témát. – Nem igaz Alsius, Lelia?

– Nem értem miről beszélsz – morogta a férfi dühösen, mire Algus legyintett egyet.

– Hát persze, hogy nem érted, ezért fogom elmagyarázni. Foglaljatok helyet! – mosolyodott el negédesen és hirtelen megjelent négy szék. Senki sem ült le. Albus viszont visszaült a trónjába és laza eleganciával dőlt hátra. Nem zavartatta magát és jól látszott, hogy egy cseppet sem fél.

– Hol is kezdjem? Hol is kezdjem? Egyszer volt, hol nem volt – nevetett. – Létezett egyszer egy nő, akibe az ősellenségem beleszeretett. A nő egész szemrevaló volt a vonásaid rá emlékeztetnek, Rime. Persze a színeidet a Jég népétől örökölted. Szóval, Grando beleszeretett ebbe a nőbe, amit én nem nézhettem tétlenül, hisz’ mégiscsak miatta tartok ott ahol vagyok. Ő meg boldog és szerelmes volt. Szóval... Gondolom, értitek, hogy kissé neheztem rá – vihogott Albus. – Törtem az agyam, hogy mégis miképpen vághatnék vissza neki. Végül briliáns ötletem támadt. – Szeme izgatottan megcsillant és a mosolya kiszélesedett.

Rime gyomra megremegett. Tartott a folytatástól és volt egy olyan sejtése, hogy nem akarja hallani azt.

– Elraboltattam édesanyádat. Az emberek kapzsi lények, így csak némi aranyra volt szükség. Persze az anyád makacs egy nőszemély volt és nem igazán tetszett neki a helyzet. Ellenkezett minden erejével és gyűlölt engem. Sajnos a mi kis kapcsolatunk nem tarthatott sokáig és Grando eljött, hogy megmentse. Én balga módon azt hittem, eleget vártam és letudom győzni, ám tévedtem. – Kezét a sebhelyéhez érintette. – Tudjátok, nem tartom szép dolognak, hogy az olyanokat, mint Alsius és én, megölik a

hatalmas erejüktől tartva. Grando-nak nem volt hasonmása, mégis nagyobb erővel bírt, mint én és sohasem került volna szóba, hogy elvegyék az életét. Ám ez egy másik kegyetlen történet a népünk buta szokásáról – mondta nagyot sóhajtva. – Ott tartottam, hogy megküzdöttünk és ezúttal nem akarta megkímélni az életem, hiszen az asszonyát bántottam, de sikerült elmenekülnöm és bujkálásra kényszerültem. Nos, itt jöttök a képbe ti is – mutatott a tanítókra. – Grando azért halt bele Lelia bátyjának a támadásába, mert én legyengítettem. Egyébként megúsza volna, vagy talán még ki is tudja védeni. Szóval igazából nem a ti hülye szerelmeitek tehet a dologról. – forgatta a szemét. – Úgyhogy, feleslegesen átkoztak el titeket és vették el tőletek a kis porontyotokat.

A tanítók döbrent tekintetét látva Albus bólintott.

– Igen, tudok a gyerekről. Hiába is szerettétek volna elrejtetni. Mi több, előbb tudtam róla, mint Rime-ről. Előbb-utóbb minden a tudomásomra jut. De a lényeg most az, hogy Grando titeket is ugyanúgy megvezetett.

A tanítók elkeseredetten néztek össze. Ha Albus tud a gyermekükről, akkor bizonyára azt is kiderítette, hogy ki az. A Nagyúrban pedig szinte fortyogott a düh, hogy Albus hazugsággal vádolja a legjobb barátját, melynek hangot is adott.

– Grando sosem hazudott nekünk! – kiabálta.

Albus sóhajtott. Szinte unottnak tűnt.

– Hát pedig a drágalátos barátod nagyon is hazudott. Elhitette veled, hogy Rime az ő lánya és míg élt valóban sajátjaként tekintett rá. Micsoda kis mártír, képes volt

szeretni egy ilyen gyermeket. – Szavai Rime szívébe vésődtek. – Eleinte még én magam is elhittem, hogy a lány az övé, de megbizonyosodtam róla, hogy nem így van. Rime erejének intenzitása, a szívében rejlő sötétség.. Ez mind-mind tőlem ered. Szóval mostantól hívj csak apának – kacagott a férfi és előredőlt a székből, majd megtámaszkodott a térdein.

Vendégei zavartan hallgattak. Nem voltak megfelelő szavak. Felfoghatatlan volt mindaz, amit Albus mondott...

Kerena hunyorgott a fagyos szélben, amely az arcába fújta a havat. Bőrének szinte maró érzés volt, ahogy a jégdara hozzáért. Ujjait hiába melengette, teljesen elgémberedtek. Összébb húzta magán a kabátot és dideregve nézett a távolba, ahol az épület magasodott. Minden egyes lélegzetvétele után apró kis felhő jelent meg. Nem volt terve. Még csak fegyverrel sem rendelkezett. Buta ötlet volt feljönnie, de most már nem fog visszafordulni. Ő is segíteni akart valahogy... Bárhogy! Ennyit megérdemelt a két társa. Főleg Rime, akivel olyan kiállhatatlanul viselkedett. Nem gondolta, hogy barátokká válhatnak, de talán meg tud majd neki bocsátani. Megfontoltan és lassan lépdelt előre. A cipője talpa néha megcsúszott a talajon. Amikor már közelebb ért észrevette, hogy a palota ajtaja előtt farkasok feküdtek. A lány távol volt ugyan és úgy tűnt az állatok alszanak, de hirtelen felkapták a fejüket és már hegyezték is a fülüket, a levegőbe szimatolva. Átható zafír szemüket rászégezték és lassan felkeltek. A lány nem számított rá, hogy ilyesmivel kell

szembesülnie és erre az eshetőségre nem volt felkészülve. Ám a fenevadak egyre közeledtek és kivillantották éles tépőfogaikat.

– Jó...jó, farkas szörnyek – dadogta a lány és le sem véve róluk a szemét hátrált párat. Hatalmas levegőt vett és bármifajta kiút után kutatott. Nem messze tőle egy korhadt fa állt. Nem tűnt túl biztonságosnak, de inkább zuhanjon le a magasból, minthogy élve felfalják. Lélek-szakadtával rohanni kezdett. Tüdejét perzselte a hideg levegő, végtagjai könnyörögtek a megerőltető tempó ellen. Az állatok már szinte a nyakában lihegtek, legalábbis ő úgy érezte. Nem mert hátra nézni, de hallotta, ahogy közel férkőznek hozzá. Hallotta, ahogy talpuk alatt ropogott a frissen hullott hó. Végre elérte a fát és felkapaszkodott az egyik alacsonyan lévő ágába, majd felhúzta magát. Az egyik farkas állkapcsa nagyot csattant miközben épp idejében rántotta el a lábát. Egy kicsit feljebb merészkedett, majd lihegve szemlélte, ahogy az állatok felfelé ugrálva acsarkodtak. Ám nem érhették el. Megkönnyebbülten hajtotta a fejét a fa törzsének és görcsösen kapaszkodott, hogy le ne essen. Az ág recsegett a súlya alatt, amitől a szíve a torkában kezdett dobogni. Ki kell találnia valamit! A zsebeiben kezdett kotorászni. Csak szárított hús volt benne, amit még reggel tett el, hogy útközben falatozhasson belőle. Vajon a szörny farkasok is szeretik a gyomrukat? Ledobott egyet, mire az állatok azonnal rákaptak és egymást támadva próbálták megszerezni a finom falatot. Amint eltűnt a hús figyelmüket újra a lányra irányították. Kerena mérlegelt. Olyan messze kell dobnia a húst amennyire csak lehet és

reménykednie abban, hogy mindegyik farkast leköti az elemózsia. Nem lesz sok ideje, de ez idő alatt el kell érnie a palotáig... Nagyot nyelt és elmormolt magában egy imát.

Huszonkettedik fejezet

A teremben némaság honolt és Algus-on látszott mennyire élvezi a helyzetet. Rime-nak hányingere volt, hacsak ránézett. A lány gondolatai vadul cikáztak és valami értelmet kerestek mindabban, amit hallott. Az nem lehet, hogy ez a kegyetlen férfi legyen az apja. Nem lehet! Az anyja mindig is egy kedves, jó lelkű alakról mesélt neki, amilyen Grando volt. Szeretettel mesélt az együtt töltött időről és azt mondta, hogy Rime az apjára hasonlít. Még csak apró megjegyzést sem tett soha arról, hogy egy szörnyeteg volna az igazi édesapja. De Algus most mégis azt állítja, hogy ő az. Mi oka lenne ilyen hazugságra? Talán csak így akarja összezavarni? Ez is egy utolsó csapás lenne a részéről? Az anyja sosem beszélt neki arról, hogy egykoron elrabolták és erőszakkal kényszerítették olyasmire, amit nem akart. Ennek az erőszaknak a gyümölcse lenne ő? Nem! Lehetetlen... De még ha így is van, akkor nem kellett volna később valahogy a tudtára adnia mindezt? Egy elrejtett levél jól jött volna, esetleg egy

titkos napló, vagy valaki, aki tudja az igazságot. Örökké abban a hitben akarták tartani, hogy szerelemből született, amikor a valóság ennél jóval kegyetlenebb?

Remegő ajkakkal nézett a férfire. A vonásaiban hasonlóságot keresett, mely önmagára emlékezteti. Felkavarodott a gyomra és úgy érezte, hogy el fog ájulni. Nem érzett biztos talajt a lába alatt. A könnyei kezdtek elhomályosítani az előttük ülő alak öntelt ábrázatát. Hát tényleg egy szörnyeteg? Ha egy ilyen alak az apja... Akkor a vérében van az igazi kegyetlenség, melyet egész életén át próbált leküzdeni. Az egész lényét átjárja. Bármit is tesz, ezen nem tud változtatni. Az ereibe ivódott, a testének a része.

– Olyan vagyok, mint ő – mondta elcsüggedten. Algu szemében vidámság csillant és felnevetett. Blaze ijedten nézett rá és már épp tiltakozni akart.

– Nem! – hasított a levegőbe egy hang, mire mindannyian felkapták a fejük. Algu bosszúsan nézett az ajtó felé, ahol Kerena állt. A lányra senki sem számított. Levegő után kapkodott, arca kipirult és előre lépett párat. – Nem vagy olyan, mint ő! Tudom, hogy szörnyen viselkedtem veled... Sosem fogom tudni jóvátenni. Félreismertelek – nézett elszántan a kék szemekbe. – Ő egy aljas szörnyeteg! – mutatott az említett felé, aki egyik szemöldökét felvonta. – De te nem! – rázta meg a fejét. – Még azok után is segítesz, hogy...

A Jég Lord nagyot sóhajtott és bosszúsan közbevágot.

– Jaj, hallgass már! Most már nincs szükségem rád. – Legyintett egyet, mire hihetetlen gyorsasággal egy hosszú

jégcsap emelkedett ki a padlóból és átszúrta a barna hajú testét. A lány megmerevedett. Rime felsikított és kezeit a szája elé kapta. Blaze szeme a döbbenettől elkerekedett. A tanítók elszomorodva néztek a padlóra. Ők már hozzászoktak a Jég Lord ilyesfajta hirtelen megnyilvánulásaihoz. Ám a két fiatal számára a halál még oly idegen és kegyetlen dolognak számított.

Kerena szája sarkából lassan csordogált a vér... Köhögve pihegett és a könnyei összekeveredtek a vörös folyadékkal. Egy utolsó sóhaj hagyta el az ajkát, aztán szeme elködösült, az élet szikrái már nem csillogtak benne. Feje hátrahanyatlott és az üvegszerű jégen végig folyt a vére. A lány ujjai még kissé rángatóztak, de a szíve nem dobogott többé.

– Tudom, hogy te is erre vágytál – mosolygott Albus, Rime-ra nézve.

Nem! Nem! Nem!

Rime nem kívánta a másik halálát. Ő nem akarta, hogy így végezze. Soha nem fordult meg ilyesmi a fejében! Nem és nem! Egy gonosz kis hang a tudatalattijában mégis megszólalt; Volt olyan, hogy azt kívántad, bár eltűnne... Ugyanezt kérted a falusiakkal kapcsolatban is. Ne légy álszent!

Egyre szaporábban vette a levegőt. Már semmiben sem volt biztos. A zaklatottság átjárta őt. Blaze két tenyere közé fogta az arcát és felemelte azt, hogy az arany szemekbe nézhessen. A rátörő pánik kicsit enyhült.

– Nem vagy olyan, mint ő! Te senkit sem bánthanál szándékosan – suttogetta.

Algus most is közbe szólt, hogy egy újabb sokkoló hírt közöljön.

– A fiatok olyan idegesítőek, mint ti – nézett a tanítókra. Erre Blaze is elhallgatott. Az igazi szüleit sohasem ismerte, erre ez az alak azt állítja, hogy a tanítók lennének azok, akikkel már hónapok óta élt együtt? Egy percre elszakította tekintetét a lányétól és döbbsen meredt a nőre és a férfitra, akik bünbánóan néztek vissza rá, de semmit sem tagadtak. Mintha a nő szemében még könnyeket is látott volna. Ez a pillanat nem alkalmas egy nagy családi összeborulásra és arra, hogy kifaggassa őket. Bár úgy érezte, hogy így már sok dolog a helyére került. Minden figyelmét a karjaiban tartott lányra összpontosította, aki remegett akár a nyárfalevél. Muszáj volt megnyugtatnia.

Minden további jel nélkül Alsius előre vetődött és támadásba lendült. Lelia is követte. Algus könnyedén háritotta mindkettejük támadásait. Úgy tűnt, egyikük sem bizonyul méltó ellenfélnek és a férfi csak játszadozik velük. A Nagyúr már másodszor került a padlóra, de kitartóan tovább küzdött, és ahogy csak tudta védelmezte a nőt is. Blaze is segíteni akart, de abban a pillanatban Rime fontosabb volt. A lány már nem tudta tartani magát, így szinte már csak az ő erejének köszönhetően volt még talpon.

– Rime! – szólította meg. – Emlékszel, amikor arról meséltem neked, hogy csupán az emberek elvárásai aggatják ránk a címkéket, amiket viselünk, és nem kell azok alapján élnünk?

A lány emlékezett, de ez most más volt. Hiszen ez már

a vérről szólt és a származásról.

– Nem megy – suttogta kétségbeesetten.

– Mindig azt szajkóztad, hogy nincs szükséged senkire – motyogta a fiú, majd rövid időre elhallgatott. Homlokát a lányéhoz érintette és lehunyta a szemét. Rime szíve ezúttal kihagyott egy ütemet és most a lélegzete is bennakadt. Szavai lehelet finomságúak voltak és cirógatva érintették meg a másik szívét. – De tudod, nekem szükségem van rád.

A lány keservesen felzokogott. Úgy érezte, hogy ezt a sok érzést már nem képes elviselni. Arcát a másik mellkasába fúrta, aki erősen megölelte.

Annyira fáj és egyben annyira jó is volt. Szeretni és szeretve lenni...

Blaze-nek szüksége van rá. Éppen rá, aki eleinte olyan elutasító és durva volt. Rá, aki oly érzéketlen tud lenni és sokszor még saját magát sem érti. Mindenki bízik benne. A tanítók az életéért küzdöttek mindig és most is próbálják megóvni. Még Kerena is kockáztatott miatta. Mindenki hisz a benne rejlő jóságban, éppen csak ő maga kételkedik benne. Végül minden világossá vált számára. Eszébe jutott, amit egyszer az anyja mondott neki; Nem az számít, hogy teljesen jó legyen, és sose gondoljon rossz dolgokat másokról. Az számít, hogy a nehéz helyzetekben végül úgy döntsön, ahogy helyes.

– Nekem... Nekem is szükségem van rád – dadogta megbicsakló hangon. Lehunyta szemét és gátat szabott mindennek, amely abban a percben felzaklatta. Letörölte könnyeit és kiegyenesedett. Elhúzódott a fiútól, és amikor

kinyitotta a szemét a tekintete megváltozott. Algus ebben a percben kényszerítette mind a két tanítót a földre. Alsius a falnak csapódott és az oldalán, mély vágás éktelenkedett. Lelia pedig kicsit távolabb, eszméletlenül feküdt.

Rime közelebb lépkedett Algus-hoz.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte, hangja magabiztosan csengett és megrendíthetetlenül. A férfi érdeklődve nézett rá. Egy percre meglepődött, ám hamarosan újra önelégült mosoly virított az arcán.

– Természetesen kialakítani egy ideális apa-lánya viszonyt – nevetett a férfi. – Igazából arra gondoltam, hogy segíthetnél a világ leigázásában. Milyen csodás lenne, ha eltűnne az a sok ember, akik életed kezdete óta csak kínoztak. Látod? Én csak neked szeretnék jót.

– Ne hallgass rál – nyöszörögte a Nagyúr az oldalát markolászva. Algus a szemét forgatta.

– Alsius, most már tényleg kezdesz bosszantani.

Megsuhintotta a levegőben a kezét, mire jégszilánkok fúródtak a Nagyúr testébe, aki fájdalmában felkiáltott. Blaze szeme rémülten elkerekedett a sok vér láttán. Oda akart ugrani, hogy segítsen, de a lányt sem akarta magára hagyni. Nem volt benne biztos, hogy a férfi képes lesz ennyi sérülést túlélni. Mire készülhet Rime? Reménykedett benne, hogy bármi is az, gyorsan fog cselekedni. Ereiben vadul cikázott az erő, és csak egyetlen apró jelre volt szüksége, hogy kieressze azt.

– Rendben – bólintott Rime. A fekete hajú fiú döbbenten meredt a lányra.

– Várj! Rime! – ugrott előre és megragadta a kezét. –

Miről beszélsz?

– Így lesz a legjobb. Az apámnak igaza van, nekem mellette van a helyem. Éppen olyan vagyok, mint Ő – mosolyodott el fanyarul a lány.

Az arany szemű összeráncolta a homlokát. Hazudott. Láttá az apró kis jeleket. Idegesen a ruháját markolászta, az ajkába harapott. A szemeiben pedig nyoma sem volt a hangjából kicsendülő közönynek. Ő ismerte legjobban a másikat és az ösztönei most sem hagyták cserben. A fiú eltátotta a száját és alig bírta elrejtetni a mosolyát. Szinte észrevétlenül biccentett.

Ravasz.

Algus szentül hitt benne, hogy Rime olyan, mint ő, vagy talán inkább hinni akart abban. Ám nagyobbat nem is tévedhetett volna. A férfi mindig is magányos lehetett és talán az ő élete is másképp alakulhatott volna, ha olyan emberek veszik körül, mint a lányát. De neki mindez nem adatott meg.

– Boldogsággal tölt el, hogy velem tartasz – mosolygott, ahogy kinyújtotta kezét a gyermek felé. A lány féltéken helyezte tenyerét a férfiéba. Rime szíve a fülében dobogott. Halkan mintha hallotta volna a Nagyúr nyöszörgő kérlelését és a szeme sarkából észrevette, hogy a Kegyes asszony is mocorogni kezd. Viszont most nem terelődhetett el a figyelmé. Egyetlen esélye van, amit nem szalaszthat el. A férfi mosolya már-már kedvesnek tűnt, de ez csupán a látszat volt. Rime jól tudta, hogy vele is könnyedén végezne, ha úgy adódik. A lány mély lélegzetet vett. Algus elfordult tőle és a földön heverő Jég Lord felé

vette az irányt, hogy végleg kioltsa életét. Rime összeszedte minden erejét és a benne rejtőző összes fájdalmat. Egy fegyver formázódott meg a kezében, amellyel lesújtott az apjára. Nagy erőt kellett kifejtenie, hogy a kard átszűrődjön a másik hátán. Szinte hallani lehetett a csendben, ahogy recsegnek, ropognak az izmok, amelyeken áthatolt a penge. Rime reszketve eresztette el a fegyverét és hátrált. Algus dermedten ácsorgott, aztán újra felé fordult. Arcát eltorzította a fájdalom és a harag. Kihúzta a kardot és a földre hajította.

– Komolyan azt hitted, hogy ilyen egyszerűen legyőzhetsz? – rázta meg a fejét. A ruháján egyre nagyobb vörös folt éktelenkedett, de nem tűnt gyengébbnek vagy ijedtnak. Előre vetődött és a markába fogta a lány nyakát, majd felemelte a padlóról. Blaze azon nyomban ugrott és pár tűzgömböt küldött a férfirra, aki könnyedén kivédte a támadásokat. Rime fuldokolva próbált oxigént juttatni a tüdejébe. Fekete pontok kezdtek cikázni a szeme előtt. Kezei, amelyekkel a férfi csuklóját markolászta, erőtlenül az oldala mellé hullottak. A fiú mágiája hasztalannak bizonyult, így puszta kézzel ugrott neki Algus-nak. Ám a férfi megragadta és őt is könnyedén a markai közé fogta. A Jég Lord ereje emberfeletti volt és felfoghatatlan. Nem csoda, hogy mindenki úgy rettegett tőle és majdnem rabigába döntötte a világot. A két fiatal úgy érezte, hogy közel a vég. Ezt nem úszhatják meg és senki sem fog a segítségükre sietni.

– Ostoba gyerekek vagytok – szúrta a fogai között a férfi megvető hangon. – Komolyan azt hittétek, hogy a

világ hőseivé válhattok? Komolyan azt gondoltátok, hogy legyőzhetek engem?

Blaze utolsó erejével kinyúlt és megfogta a másik kezét. Az ismerős hideg, vékony ujjacskák gyengéden szorították a kezét. Ha már meg kell halniuk, legalább együtt vannak – gondolta a fiú. Még érezte, ahogy az apró szikrák szárnyra kelnek, majd eszméletét veszette...

Albus döbbenten eresztette el mindkét gyereket, akik nagyot puffanva hanyatlottak a padlóra. De a varázslat már útnak indult és nem tehetett ellen semmit. A férfi remegve pillantott a kezeire. A villámok végig cikáztak az egész testén és a bőre alá kúsztak, végigjárták az ereit és az idegvégződéseit. A Jég Lord ordítva rogyott a földre és ruháját tépdeste. Az égető érzés mindennél fájdalmasabb volt. A villámok egészen a szívéig és az agyáig vágattak. Albus még sosem látott hasonló erőt és a fájdalomon kívül a félelem is eluralkodott rajta. Még sosem félt... Még sosem kellett belegondolnia abba, hogy mi vár rá az életen túl. Mi lehet ez? Hogy tudná megállítani? A padlón mászott akár egy féreg és próbálta elérni az ajtóig – bár, hogy minek azt maga sem tudta. Vér kezdett bugyogni a szájából és az orrából, majd a füléből is. A villámok addig rohamozták a szerveit, míg azok fel nem adták a küzdelmet. Lihegve nyúlt az ajtó felé, ám a keze a földre hanyatlott.

Lelia hűledezve figyelte az előbb lejátszódott jelenetet. Végtagjai fájdalmasan ellenkeztek, de felkelt. Nem tudta, hogy kihez siessen elsőként, kinek segítsen? Úgy döntött, hogy elsőként azt ellenőrzi, Albus életben maradt-e.

Ledöbbenve vette tudomásul, hogy végleg kihunytestében az élet. Elkerekedett szemmel tekintett a két fiatalra, akik ezt az ismeretlen mágiát lehetővé tették. Alsius irányába fordult, aki szörnyű állapotban volt. Úgy tűnt, még lélegzik. Ő úgysem tud rajta segíteni, hisz' nem érhet hozzá. A gyerekekhez sietett. A nő a legrosszabbtól tartott. Előbb Blaze-hez hajolt, aki gyengén ugyan, de lélegzett. Megkönnyebbülten végigsimított az arcán.

– Hála az égnek – suttogetta.

Rime következett. Aggodalmasan egyenesedett fel.

Erős szorítást érzett a mellkasában. Rime nem halhat meg! Gyenge volt és a Tűz népének gyógyító ereje sem volt túl erős, de megpróbálkozott a gyógyítással. Homlokán verejtékcseppek jelentek meg. Alsius botladozott oda mellé.

– Majd én – mondta gyengéden. Lelia tiltakozni kezdett.

– Nem lehet, ha most használod az erődöt, abba belehalsz!

– Már eleget éltem... Ráadásul nem lehetek veled. Legalább ők élhessenek boldogan, ha már nekünk nem adatott meg. – A nő az ajkába harapott és eleredtek a könnyei. – Még mindig szeretlek – mondta halkán. Lelia sírva hajtotta le a fejét és hagyta, hogy a férfi tegye a dolgát. Szinte látta, ahogy elszivárog belőle az élet. Végül Alsius nagyot sóhajtott. – Most már rendben lesz. Köhögve dőlt oldalra és a Tűz Lady még épp idejében kapta el. Egyiküknek sem számított az átok, kibírták a fájdalmat. Az utolsó együtt töltött perceik következtek, melyeket csakis egymás karjaiban tölthettek el. A férfi megsimogatta kedvese arcát és elmosolyodott. A nő lehajolt és lágy

csókot lehelt ajkára. A férfi még akkor is mosolygott, amikor szemét már lehunyta.

Lelia már nem érezte a belé maró gyötrelmes kint. Helyét egy sokkal rosszabb vette át. A lelke egyik fele örökre a férfiéval halt.

Mikor a két fiatal magához tért, a nő már kicsit összeszedte magát. Még mindig lehetett látni az arcán végigfutó könnyeket, de most már nyugodtabb volt. Elmondta a két gyereknek, hogy mi történt, majd óvatosan a földre fektette Alsius fejét és felállt. Blaze szomorúan nézett a férfira. Bár nem ismerte az apját, de többé már nem is ismerhette meg igazán. Hónapokat töltöttek együtt, de akkor a férfi kénytelen volt egy másik arcát mutatni. A valódi Alsius pedig ezennel eltávozott. Már csak az anyja maradt számára és persze Rime.

Elindultak, hogy megkeressék a falusiakat, ám a palota csak további borzalmakat tárt eléjük. Celláról, cellára jártak, de mindenhol csak a halál fogadta őket. Ennyi értelmetlen öldöklés, egyetlen egy valaki miatt... Algu sosem akarta elengedni ezeket az embereket. A tervei között nem szerepelt a kegyelem. A vér orrfacsaró bűze mindent betöltött. Egyes holttestek kifacsart pozícióban feküdtek. Arcuk kínról és fájdalomról árulkodott. Amikor már végleg feladták volna, az egyik cellából nesz ütötte meg a fülüket. A sötét sarokban ott kuporgott négy gyermek. Mocskosak voltak, kiszáradtak, sérülésekben is bővelkedtek, de legalább éltek.

– Nem lesz semmi baj – suttogta Rime, ahogy az egyik

kislány felé nyújtotta a kezét. – Kiszabadítunk titeket.

A gyerek nagy szemében félelem csillogott, de ott volt a remény apró szikrája is. Amint kiléptek a cellából belekapaszkodott a lány szoknyájába. Egyikük dadogott az anyukájáról és a testvéréről, majd keserves sírásba kezdett. A többiek viszont csendben maradtak, mintha nekik már a síráshoz se lenne elég energiájuk. Két gyerek a Kegyes asszony kezét szorongatta, a negyedik gyermeket pedig Blaze ölelte magához.

A palota megremegett.

– Sietnünk kell. A helyet Albus ereje tartotta egyben és hamarosan összedől – szólalt meg a Lelia és felkapta az egyik kicsit.

Mielőtt kiléptek volna a palota ajtaján Rime visszanézett. Fájt neki, hogy annak a sok halottnak nem nyújthat tisztességes temetést, de távozniuk kellett mielőtt maga alá temeti őket a hely.

– Gyorsan! – sürgette őket a Tűz Lady.

– Biztos rendben lesztek? – kérdezte Lelia lenézve a fehér paripáról. A két kisebb gyermek, akik mindössze három-négy év körüliek lehettek vele utaztak, a két nagyobb pedig a másik lovon. Rime idézte meg a két lovat, a Kegyes asszony segítségével, de csupán kettőre futotta az erejéből. Sajat meglátása szerint a második paripa sokkalta betegesebb külsejűnek tűnt, látszott, hogy nem volt az ereje teljében.

A kis csapat úgy döntött, hogy a nő előre megy a gyerekekkel és a palotában szállásolja el őket, ameddig

csak kell.

Blaze bólintott.

– Hamar visszaérünk mi is. Nem lesz semmi gond.

A nő bólintott és rántott egyet a gyeplőn, hogy útnak indulhassanak. Rime nagyot sóhajtott, ahogy a többiek alakja eltűnt a messzeségben.

A mellette álló fiú felé pillantott, aki ugyanolyan megtépzottnak tűnt, mint ő maga. Néhány nap leforgása alatt annyi mindent éltek át együtt, amelyet mások egy egész élet alatt sem. Hálás volt a fiúnak és nem csak ez az egy érzés kavargott benne. A csend hosszúra nyúlt közöttük és még mindig csak ott álldogáltak. A fehér hajú gondolatai a halottakra terelődött. Többségüket nem ismerte és mégis úgy fájt értük a szíve.

– Sajnálom az apádat – mondta a lány. Blaze vállat vont.

– Én is sajnálom, de rosszabb lenne, ha igazán ismertem volna. Persze, nem azt mondom, hogy így nem rossz... Hiszen esélyem sem volt megismerni – motyogta. – Mondanám, hogy én is sajnálom a tiédet... – Rime keserűen felnevetett. A fiú vett egy mély lélegzetet.

– Szeretném tudni, hogy mi történt valójában – suttogta a lány. – Annyira szeretném, ha az anyukám elmesélhetné a történetét, de már nincs rá mód. Szeretném tudni, hogy miért nem mondott semmit erről az egészből?

Blaze közelebb lépett és megfogta a lány kezét.

– Szerintem... – kezdte a fiú megcirógatva a másik kézfejét. – Nem akarta, hogy aggodalmaskodj. Számára úgy voltál tökéletes, ahogy vagy. Nem az ellenségét látta benned, hanem egy apró csodát.

Rime lehunyta a szemét és visszaemlékezett arra, amit egyszer az anyja mondott; Amint megpillantottalak tudtam, hogy örökké szeretni foglak és még azután is.

Megszorította a fiú kezét és a szemébe nézett.

– Fáj – motyogta.

– Micsoda?

– Ez az érzés – felelte –, hogy nem tudunk segíteni és ennyi ártatlannak kellett meghalnia. Úgy érzem, nehezékként telepszik a szívemre.

– Történnék rossz dolgok, amiket nem lehet megakadályozni – rázta meg enyhén a fejét Blaze, majd rántott egy aprót a lány kezén. – Menjünk, ha nem igyekszünk, soha sem érünk vissza a palotába.

– Blaze várj! – állította meg a lány.

– Igen? – nézett rá kíváncsian.

– Amit mondtál, hogy szükséged van rám – kezdte félénken. – Azt, hogy értetted?

A fiú elvörösödött és zavartan a hajába túrt szabad kezével. Kinyitotta a száját, majd becsukta. Nem találta a szavakat. Rime közelebb lépett és tenyerét az arcára simította.

– Nekem is szükségem van rád – mondta halkán. – De nem vagyok biztos benne, hogy neked is annyira fontos vagyok-e, mint te nekem.

Blaze szeme elkerekedett, aztán minden további nélkül előre hajolt és megcsókolta a lányt. A csók gyengéd volt, mégis szenvedélyes. A fiú még közelebb vonta magához a másikat. Rime ujjai a selymes hajfürtökbe túrtak. Az érzés semmi máshoz nem volt fogható.

– Fontosabb vagy bárminél – suttogta szinte az ajkába,
amikor elváltak egymástól. – Azt hittem ezt már tudod.

– Tudom – mosolyodott el félénken. – De szerettem
volna, ha megmutatod.

– Nocsak – nevetett Balze és pusztit nyomott a másik
ajkára. – Milyen rámenős lett valaki

– Tőled tanultam – nevetett Rime vidáman.

Hónapokkal később...

A Tűz és Jég népe hamar tudomást szerzett Algus haláláról és a körülményekről is. Lelia amint lehetősége volt értesítette őket. Rime valódi apjának kilétéről bölcsen hallgatott és hagyta, hogy mindez hármójuk titka maradjon. Jól tudta, hogy nem csak az emberek tudnak előítéletesek lenni, és a lánynak már bőven kijutott a szenvedésből. A két nép követői felkeresték a fiatalokat és felajánlották, hogy velük tarthatnak az ő városaikba. Hangsúlyozták, hogy mindez micsoda kegy, hiszen félvérek nem léphetik át a határaikat. Rime és Blaze mégis elutasították a lehetőséget. Nekik tökéletesen megfelelt az, hogy a palotában éljenek, együtt. Már egyikük sem érezte, hogy tartozniuk kellene valahova. Nekik már a palota volt az otthonuk. Úgy döntöttek, hogy az árván maradt gyerekeknek fognak segíteni. A négy kicsinek hosszú időre volt szüksége, hogy feldolgozhassák mindazt, amit átéltek. De hála Blaze és Rime odaadó, türelmes gondoskodásának képesek voltak megbirkózni vele. Gyakran lementek a faluba is, hogy tiszteletüket róják a halottaknak. Rime és Blaze nem hagyták, hogy a halottak emléke a múltba vesszen. Lelia is velük maradt. Újra magára öltötte a maszkját és megint elkezdte tanítani a fiatalokat, hisz hiába győzték le Algus-t az erejük még mindig kiforratlan volt.

Blaze és az anyja kapcsolata már sosem válhatott igazán

bensőséges viszonyra, de jól megértették egymást és a fiú sok mindent megtudhatott a szüleiről. A Kegyes asszony sokat mesélt az apjáról is.

Bár Lelia leginkább a tűz erejéhez értett, de még Rime-nak is segítséget tudott nyújtani. Kiderült, ha egy Jég és Tűz embernek gyermeke születik, akkor a gyerek nagyon ritkán mindkét szülő erejét örökölheti, de legtöbb esetben csak az egyikét.

Amikor annak idején Lelia megtudta, hogy a szíve alatt hordozza a fiát, sokat kutakodott a másik nép mágiájának használata után. A nő próbált valami fajta magyarázatot találni arra az erőre, mellyel legyőzték Algus-t, de végül nem jutott semmire. Egyik könyv sem tett említést olyan különleges képességekről, melyekkel ők rendelkeztek, ha együtt voltak. Később arra jutott, hogy ők egyszerűen erősebbek együtt és ketten tesznek ki egy egészet.

Blaze és Rime tökéletesen elégedett volt ezzel a válasszal. Őket nem érdekelték a miértek.

"A két fiatal élete végre nyugodt mederben folydogált tovább. Nem kellett aggódniuk senki és semmi miatt. Ott voltak egymásnak örökkön, örökké."

– Mit csinálsz? – kérdezte az ismerős hang a fiú háta mögül. Blaze elmosolyodva fordult meg a széken. Rime ezúttal egy csodálatos éj kék színű ruhát viselt, melyen arany fonállal kusza minták tekeredtek. Ajkain mosoly játszott, amit a fiú imádott. Egyre többször mosolygott, bár leginkább akkor, ha kettesben voltak és Blaze imáda,

hogy ezzel a csodával legtöbbször őt ajándékozta meg.

– Mesébe öntöttem a kalandjainkat. Gondoltam a kicsiknek tetszene. – A lány kicsit összehúzta a szemöldökét. – Persze a durva részeket kihagytam. Nem szeretném, ha rossz emlékeik lennének – tette hozzá sietve.

Rime közelebb lépett hozzá.

– Megnézhetem?

Az aranszemű bólintott és átadta a könyvet a lánynak. Már egy hónapja dolgozott a köteten. Minden kézzel készült rajta. Még a bőrkötés is saját munka volt. A mesét illusztrációkkal is ellátta. Néhány rajzot valóban akkor készített, amikor még úton voltak, viszont a legtöbbet már az asztalánál ülve alkotta meg. El kellett ismernie, hogy jól sikerült a műve és büszke volt rá. Rime érdeklődve lapozta végig a könyvecskét, néhol elmosolyodott, volt ahol óvatosan végigsimított a lapokon. Aztán a végéhez érve felpillantott.

– Tetszik az utolsó mondat. Örökkön, örökké – ízlelgette a szavakat és előrébb libbent, hogy visszaadhassa a mesekönyvet, viszont Blaze a kötet helyett a kezét fogta meg.

– Örökkön, örökké és még tovább – vigyorodott el és az ölébe húzta a lányt, majd belecsókolt a nyakába, aztán pusztit nyomott az állára, az arcára, a szemére és végül az ajkaira.

Rime kacagva karolta át szerelme nyakát. Végre mindketten boldogok voltak.

Ezen pedig semmi sem változtatható.